

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 8

Dijous, 15 de febrer de 2007

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 8, segona i darrera reunió

Í N D E X

Interpellació

al Govern sobre el futur model de finançament (tram. 300-00013/08) (p. 3)

Interpellació

al Govern sobre la descentralització administrativa i de serveis de la Generalitat
(tram. 300-00014/08) (p. 6)

Interpellació

al Govern sobre el traspàs i la millora de la xarxa ferroviària de rodalia (tram. 300-00015/08) (p. 11)

Interpellació

al Govern sobre la política de prevenció i eliminació de la sinistralitat laboral (tram. 300-00016/08) (p. 16)

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la competitivitat de l'economia catalana
(tram. 302-00005/08) (p. 21)

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les llistes d'espera de sanitat (tram. 302-00006/08) (p. 26)

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les perspectives de futur del model educatiu català
(tram. 302-00007/08) (p. 33)

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política d'adopcions internacionals
(tram. 302-00008/08) (p. 38)

Manifestació

de condol per la mort de l'exdiputat Sr. Simeó Miquel i Peguera (p. 44)

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El Diari de Sessions reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció pot ésser consultada a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 8.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Sol i Ordis.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, els consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, el conseller d'Educació i les conselleres de Salut, de Treball i d'Acció Social i Ciutadania.

El president

Es reprèn la sessió.

Interpellació al Govern sobre el futur model de finançament (tram. 300-00013/08)

El desè punt de l'ordre del dia és: interpellació al Govern sobre el futur model de finançament. Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula, per a la seva exposició, l'illustre senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. De los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, el motiu d'aquesta interpellació no és altre que analitzar el desenvolupament i l'aplicació del que fixa el nou Estatut, i en concret el que fixa en el seu títol VI referent al finançament de la Generalitat.

De tothom és sabut el posicionament que Esquerra Republicana de Catalunya vam tenir al llarg de tot el procés de negociació de l'Estatut, de negociació i de debat de l'Estatut, tant en aquesta mateixa cambra com, posteriorment, tot el procés, tot el tràmit, tota la tramitació a les Corts espanyoles.

Però deixin-me fer una mica de memòria històrica, de memòria si més no política recent, perquè a vegades les coses, encara que només faci un any que han succeït, molt sovint hi ha algú que se n'oblida.

Nosaltres vam considerar que va ser una oportunitat perduda. Hi havia un estatut del 30 de setembre de l'any 2005, que es va aprovar en aquesta mateixa cambra; posteriorment, va sortir l'Estatut de La Moncloa, aquell estatut fruit del pacte Mas - Zapatero.

L'Estatut del 30 de setembre implicava realment, segons el nostre punt de vista, un canvi de model quant a finançament. Hi havien uns nous principis, hi havien unes noves regles del joc, en definitiva, ens acostava al gran objectiu que nosaltres sempre posàvem sobre la taula, que era la reducció del dèficit fiscal que pateix el nostre país i portar-lo a uns termes raonables.

En canvi, l'Estatut que finalment s'ha aprovat, aquell resultat del pacte Mas - Zapatero, no va implicar un

canvi de model en el finançament; si més no, entenem que els canvis que es van aportar serien retocs, van ser retocs, són retocs d'un model vigent des de fa massa anys, i, per tant, que estariem parlant d'un continuisme en aquest model de finançament.

Això, però, ja ha passat. Vam tenir molts mesos, molts dies, moltes setmanes per debatre tot això. I això era el debat del model, estàvem emmarcant on s'havia de moure el nou model de finançament, parlàvem del marc, del terreny de joc.

Nosaltres entenem que aquest terreny de joc ha quedat estret, però existeix, aquest terreny de joc. Hi ha un sostre, baix, però existeix. El que no podem fer ara, quan parlem del desenvolupament d'aquest terreny de joc, d'aquests principis, és intentar arreglar coses que tenen un pecat original. No podem anar a arreglar qüestions que quan s'havien d'arreglar, que era quan es fixaven els principis, s'hi va renunciar; això no ho podem fer. Per tant, dins d'aquest sostre, que nosaltres considerem baix, hem de desenvolupar-lo al cent per cent, hem d'anar a la banda alta del desenvolupament d'aquest marc estatutari quant a finançament, que és el que avui poso a consideració en aquesta interpellació.

Dic, doncs, que calia fer aquest petit, aquest breu exercici de memòria política recent, perquè darrerament veiem com, en declaracions –són declaracions d'intencions, bàsicament des del Grup de Convergència i Unió–, van sortint..., ara se'n recorden de l'Estatut del 30 de setembre –ara se'n recorden de l'Estatut del 30 de setembre. Poder el 21 de gener de l'any passat també se'n havien de recordar de l'Estatut del 30 de setembre. Ara no es pot arreglar allò que té un pecat original.

Per tant, ara el que toca és desenvolupar al cent per cent el que diu l'Estatut. És això; és on estem, som on som, dèiem l'altre dia a la compareixença del conseller. Doncs, som aquí. No ens agrada? No, però som aquí.

En aquest desenvolupament hi ha riscos, evidentment que hi ha riscos –ahir mateix, a la sessió de control en parlàvem dels riscos–; riscos que vénen del Partit Popular –no cal enumerar-los, perquè ja se'n va parlar extensament–, també riscos que vénen del mateix Govern espanyol, també se'n va parlar aquí, i també hi va haver un compromís del president de la Generalitat d'afrontar aquests riscos que vindran per part del Govern espanyol, evidentment, però també els del Partit Popular, evidentment; no n'hi han només uns o només uns altres, hi han tots dos riscos alhora.

Des del Govern de la Generalitat entenem que es fan els deures. Ja s'ha presentat la Llei de creació de l'Agència Tributària. Hi havia un termini d'un any; el 9 d'agost d'enguany finalitza aquest termini, i, per tant, amb l'entrada ja al Parlament, podem dir que aquesta creació serà un fet, si més no amb llei. Torno a fer un avís per a navegants: no intentem ara, amb la Llei de la creació de l'Agència Tributària, demanar allò a què, quan es va fer l'Estatut, vam renunciar; no intentem fer-ho.

Creació de la Comissió Mixta d'Afers Fiscals i Econòmics, ja creada –ja creada–, però compte, conseller, el reglament de funcionament d'aquesta Comissió Mixta

d'Afers Fiscals i Econòmics que en aquestos moments estan negociant o començaran a negociar és important, és un punt crític. I aquí crec que s'hi hauran de posar tots els sentits perquè aquest reglament realment defensi els nostres interessos.

Compromís de transparència; el vam tenir, per part del conseller, a la seva compareixença. El Govern de la Generalitat es compromet a revisar l'estudi de l'informe del dèficit fiscal que ara fa dos anys va publicar, biennalment; per tant, el 2007, enguany, tocarà revisar aquest estudi sobre el dèficit fiscal. Aquest estudi –que, per cert, l'any 2005 va ser la primera vegada que un govern de la Generalitat presentava un estudi sobre el dèficit fiscal, ja han hagut de passar anys perquè fins al 2005 no tinguéssim el primer estudi!– fixava que per a l'any 2001 el dèficit fiscal va arribar al 9,2 per cent del nostre producte interior brut, al voltant d'uns 11.000 milions d'euros. No cal dir res més, no cal ja explicar el que significa això: la manca de recursos que després afecta les nostres polítiques econòmiques, les nostres polítiques socials... –les afecta en el sentit de manca de recursos.

Però també hi ha una altra sèrie de riscos, més enllà dels polítics, en el desplegament d'aquest títol VI de l'Estatut. Podem parlar del consorci tributari entre l'Agència Tributària de Catalunya i l'Administració Tributària de l'Estat: risc –risc– en la determinació de les funcions i el contingut que haurà de tenir aquest consorci. De fet, ja hem tingut alguna intuïció de quines són realment les intencions per part de l'Estat. I en concret, el senyor Luis Pedroche, director de l'Agència Tributària de l'Estat, ja ho ha deixat anar en alguna declaració i ha afirmat que aquest consorci només s'haurà de limitar a qüestions purament de procediment, quan del mateix Estatut se'n desprèn una cosa ben diferent a l'hora de crear aquest consorci.

Per tant, ja veiem en les declaracions, amb les intencions, cap a on volen anar des de l'Estat. Carlos Ocaña, secretari d'Estat d'Hisenda, parla d'aquest consorci, parla de l'IRPF com un dels impostos que haurà de gestionar aquest consorci, que serà cedir parcialment el 50 per cent, tal com estableix l'Estatut.

Per què l'IRPF? Doncs, perquè es considera un impost..., no es considera, és un impost fàcilment territorialitzable. Però, en canvi, de l'IVA no en parla ningú. Som conscients que és més difícil de territorialitzar l'IVA, però està tot inventat actualment; el repartiment de la seva recaptació entre diferents territoris de l'Estat es fa amb una estimació de consum que elabora la mateixa estadística; per tant, tot està inventat. És difícil de territorialitzar l'IVA? Sí, però no impossible. Per tant, aquest és un altre dels elements.

Segon gran risc..., parlava del primer, del consorci tributari, amb aquesta sèrie de reflexions. Segon gran risc: la inversió de l'Estat a Catalunya. La disposició addicional tercera..., en aquesta matèria, doncs, ja hem tingut també la primera..., en aquest cas ja no són declaracions, no són intencions, parlem de realitats: el que va succeir amb el Pressupost general de l'Estat per al 2007, aquest càlcul particular que el ministre d'Economia espanyol, senyor Solbes, en va fer; un càlcul que no respectava

allò que estableix l'Estatut. Bé, s'ha de crear la comissió bilateral per tractar tots els temes d'infraestructures; entenem que pot ser un bon instrument, perquè, de cara a la negociació del proper pressupost general de l'Estat, aquest càlcul particular no ens sigui tan contrari als nostres interessos.

Concreció dels elements d'anivellament: el senyor conseller, també, a la seva compareixença en va parlar. El compliment de la disposició addicional quinzena quant a transparència: l'Estat ha de publicar la liquidació provincial dels diversos programes de despesa pública a Catalunya. Deures per fer l'Estat.

En definitiva –acabo–, honorable conseller, entenem que té molta feina a fer amb el Govern espanyol –parlem d'elements de risc, de punts de risc, de punts que s'hauran de negociar–, i des del Grup Parlamentari d'Esquerra li demanem molta, molta fermesa; també unitat de tots –també unitat de tots–, però moltíssima...

El president

Senyor diputat...

El Sr. De los Ríos i Martínez

...fermesa, perquè ja veiem –vaig acabant– quines són les veritables intencions. Deia que teníem un sostre baix, però ens hem de moure per la banda alta d'aquest sostre baix i així anirem pel bon camí.

Moltes gràcies, senyor president, honorable conseller.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells i Oliveres)

Molt honorable senyor president, il·lustre senyor diputat, senyores i senyors diputats, tenim tots molta feina a fer en una qüestió que és molt important per al país. I tenim molta feina a fer, senyor diputat, a partir d'un molt bon punt de partida que és l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que el poble de Catalunya va referendar d'una manera inequívocament majoritària el 18 de juny de l'any 2006; és un molt bon punt de partida.

És un molt bon punt de partida que ens permet a tots, uns i els altres, amb independència de les posicions que es van tenir en el moment en què es va anar al referèndum, dir: «Ara –ara– tenim unes condicions més favorables que les que hem tingut mai per tenir el sistema de finançament que volem.»

Efectivament, l'Estatut ens dona aquest punt de partida, ens permet tenir el model de finançament que disposi d'aquells eixos bàsics que hem defensat: primera, que els nostres ingressos, els ingressos de la Generalitat, depenguin directament dels impostos que paguem els ciutadans de Catalunya, amb uns percentatges determinats; segona, una capacitat de veritat per decidir sobre aquests impostos, capacitat normativa; tercera, una capacitat per realment ser nosaltres protagonistes de la gestió i la recaptació d'aquests impostos, a través de l'Agència Tri-

butària de Catalunya i del consorci tributari amb l'Estat; quarta, un mecanisme d'anivellament que, a la vegada que reconeix, que estableix el principi que hem de contribuir a la solidaritat en la mesura en què som un territori relativament ric en termes espanyols, a la vegada aquesta solidaritat no ens pot perjudicar, és a dir, en la mesura en què paguem més impostos, una part d'aquests impostos que paguem per sobre del que paguen els altres, ha de revertir, com és lògic, en benefici dels ciutadans de Catalunya. Són les bases d'un molt bon model, que no tindríem si no tinguéssim l'Estatut.

Jo celebro especialment les seves paraules, les que va tenir també el dia de la compareixença; el compromís, lògicament, del seu partit, que es va oposar en el referèndum a aquest Estatut i que avui diu: «Escoltin, ara no es tracta de tornar endarrere, no es tracta de dir: "Nosaltres volíem una altra cosa i diem que aquest Estatut no val", no, el tenim aquí i el que hem de fer és desenvolupar-lo en totes les seves potencialitats; això és el que toca fer ara.» Un estatut, d'altra banda, li ho haig de dir, i vostè ho sap molt bé, que, pel que fa al sistema de finançament, té l'empremta de les aportacions d'Esquerra Republicana al llarg d'aquest llarg procés en què tots hem tingut l'oportunitat de contribuir a tenir avui l'Estatut que és el de tots. No només perquè el poble de Catalunya el va aprovar, que naturalment és la raó fonamental, sinó també perquè tots hi hem deixat les nostres aportacions. És així.

I ara, el que toca és desplegar l'Estatut. I en aquest punt, realment, escolti'm, hi ha punts fonamentals, vostè els ha assenyalat i jo hi coincideixo. Mirin, l'agenda de desplegament de l'Estatut pel que fa al finançament comporta desenvolupar com a mínim els següents punts. Primer, la constitució de la Comissió Mixta d'Afers Econòmics i Fiscals. S'ha constituït ja. Hi havia un calendari per a aquesta constitució: sis mesos des de l'aprovació de l'Estatut. El termini vencia el dia 9 de febrer de l'any 2007. Es va constituir el dia 6 de febrer de l'any 2007. Hem complert escrupolosament el que deia l'Estatut.

Segon, la creació de la Comissió d'Inversions i d'Infraestructures. Aquí no hi ha termini. S'ha de fer.

Tercer, l'increment de la participació en els percentatges dels impostos, en la primera llei de cessió de tributs que es faci.

Quart, l'increment de la capacitat normativa prevista també a l'Estatut en els diferents impostos.

Cinquè, la creació de l'Agència Tributària de Catalunya. Aquí també hi ha un calendari fixat, és el segon punt en el qual hi ha un calendari. Disposició final tercera: ens donava un any. Això depèn només de nosaltres. El Govern va presentar ja el projecte de llei en aquest Parlament i, a més, va demanar que es tramités amb caràcter d'urgència, perquè tenim un any. De manera que el 9 d'agost d'aquest any hem de tenir l'Agència Tributària en ple funcionament. Ple funcionament... L'Agència Tributària creada, aprovada. Agència Tributària que té una responsabilitat important, que és la gestió de tots els tributs propis o cedits totalment.

Sisè, consorci tributari. Consorci tributari entre l'Agència Tributària de Catalunya i l'Administració tributària del conjunt de l'Estat, l'Agència Estatal d'Administració Tributària. També tenim un termini, aquí. Dos anys des de l'aprovació de l'Estatut. Vol dir el 9 d'agost de l'any 2008. És una tasca molt important, perquè implica un canvi de fons, implica administrar conjuntament entre l'Estat i la Generalitat –les respectives administracions tributàries– els impostos compartits a Catalunya. I l'Estatut aquí admet diferents lectures i hem optat per fer una lectura que jo crec que és fer passes endavant significatives. I volem començar per aquell impost que és segurament el més rellevant i el més adaptable tècnicament, que és l'IRPF. Ho farem.

Vostè parla de declaracions. Tothom es posiciona de cara a les negociacions. Hem de donar-hi la importància que tenen, a aquestes coses. O és que hem d'esperar que aquells amb els quals negociem ens ho posaran fàcil? Diran el que creguin que han de dir. Però hi ha l'Estatut, hi ha el Govern de Catalunya, hi ha les forces polítiques catalanes que ho compartim. Farem que es compleixi aquest termini.

La finestra única. Vol dir la possibilitat que tots els impostos es puguin gestionar d'una manera el més senzilla possible per als contribuents. Que vagin a l'Administració tributària que vagin puguin tramitar qualsevol impost. El traspàs de les responsabilitats en matèria de reclamacions economicoadministratives...

La posada en marxa del mecanisme d'anivellament, que és un tema importantíssim. És realment aquell en el qual, si vostè vol, s'hi concentra la clau de volta de la reforma del sistema de finançament. Aquí l'Estatut també ens dóna dos terminis a la disposició final primera: dos anys per concretar allò que diu l'Estatut. En aquest punt l'Estatut, a l'article 206, ens dóna unes bases magnífiques, uns criteris que ens permeten canviar la situació, però naturalment l'Estatut no podia donar una fórmula tancada. Això haurem de negociar-ho. És el que toca fer ara. El 9 d'agost de l'any 2008 ha d'estar acordat, aquest nou mecanisme, i després tenim tres anys més per a la seva entrada en vigor gradual. Per què? Perquè el mateix Estatut pressuposa –és a dir, l'Estat i nosaltres, quan el pactem– que comportarà una modificació financera i que per fer-la viable cal fer-ho gradualment. Aquests són els terminis que diu l'Estatut i les disposicions que conté l'Estatut, els punts bàsics de l'Estatut en matèria de finançament.

Caldria afegir-hi altres disposicions connexes d'especial importància. Vostè s'hi ha referit. La disposició addicional tercera pel que fa al compromís d'inversió en infraestructures a Catalunya. Inversió d'infraestructures que com vostès saben ha de ser equivalent al pes que tenim en termes de PIB. S'ha fet ja per a l'any 2007 i s'ha de constituir ara la comissió mixta que determinarà la metodologia que haurem d'aplicar a partir d'ara.

I el que preveu la disposició addicional quinzena, que és una major transparència en el coneixement de la despesa que fa l'Estat a Catalunya, cosa que fins ara no ha existit i que porta un compromís paral·lel per part del Govern, que és la publicació bianual, l'actualització

biannual dels estudis sobre els saldos fiscals entre Catalunya i el conjunt de l'Estat.

Aquesta és la situació en què estem. Jo crec que estem en un magnífic punt de partida per, realment, poder reformar..., tenir el model de finançament que volem. Ara el que cal realment és que treballem tots en la mateixa direcció.

I aquí jo voldria acabar aquesta intervenció assenyalant quatre aspectes. Primer, ningú no ha de dubtar que el Govern exercirà la tasca de lideratge que li correspon en el desplegament del model de finançament que es desprèn de l'Estatut, amb tota la fermesa necessària perquè es compleixi escrupolosament, de la manera més satisfactòria per als interessos de Catalunya, tot allò que vol l'Estatut. Volem desplegar amb totes les seves potencialitats el model de finançament que ens permet l'Estatut. I ningú més que el Govern és conscient d'això i ningú més que el Govern té la responsabilitat de fer-ho. Tothom té la responsabilitat, però ningú en té més que el Govern, i l'exercirà amb tota la fermesa. També, naturalment, amb tota –com els ho diríem–, amb tota la responsabilitat, com és lògic, no? Però amb tota la fermesa.

Segon, l'Estatut és fruit d'un pacte. El 30 de setembre nosaltres teníem unes propostes. El Govern de l'Estat, el dia 15 d'octubre, o el 20..., o el dia 20 de desembre, en va plantejar unes altres. És el fruit d'un pacte en el qual tothom ha hagut de cedir part de les seves posicions inicials. Nosaltres serem lleials al pacte, però els altres també ho han de ser. I ho hem de ser tots, aquí a Catalunya, lleials al pacte, tots; totes aquelles forces polítiques que en aquell moment el van signar i que de vegades ara amb les seves manifestacions sembla que es facin enrere, com aquelles que no havent-lo signat avui saben que aquesta és la voluntat del poble de Catalunya. I ser lleials al pacte és el que ens dóna força per demanar als altres que siguin lleials al pacte.

Tercera, ara cal unitat i consens a Catalunya, unitat i consens. Per part del Govern –el president ho ha dit, el president ho ha manifestat i el Govern ho ha mostrat amb fets–, hi ha la mà estesa per anar junts en el desplegament de l'Estatut. Per això s'ha creat aquest Consell Assessor, que tindrà un paper molt important. No confonguem el que és un instrument intergovernamental amb el que és la manifestació de voluntat del país per anar junts en un tema importantíssim com és el desplegament de l'Estatut en matèria de finançament. Perquè... –si em permet mig minut, president... (*veus de fons*)–, perquè som forts quan anem junts. I aquesta és una qüestió en la qual, compartint com compartim l'essencial, no s'entendria que realment no anéssim junts en aquesta qüestió.

I finalment, naturalment, amb el Govern de Madrid, negociació i diàleg. Tota, tota la negociació i tot el diàleg, sabent que ara el desenvolupament de l'Estatut exigirà de nou negociar –no es desprendreà automàticament de la mateixa aplicació de l'Estatut–, i que negociar vol dir sempre defensar amb fermesa les pròpies posicions, i que des de l'altra banda, naturalment, faran tot el possible per defensar les seves. No ens hem d'alarmar més del compte quan manifesten les seves posicions. El que

hem de fer és saber que nosaltres defensarem amb fermesa el que convé al país i tot allò que ens permet obtenir l'Estatut. No tinguin cap dubte que el Govern de Catalunya estarà al front de les responsabilitats que li corresponen i que li atribueix precisament aquest Estatut que tots volem que es compleixi.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

L'onzè punt de l'ordre del dia...

Interpellació al Govern sobre la descentralització administrativa i de serveis de la Generalitat (tram. 300-00014/08)

...és la interpellació al Govern sobre la descentralització administrativa i de serveis de la Generalitat, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula per a la seva exposició l'illustre senyor Agustí López.

El Sr. López i Pla

Gràcies, senyor president. Conseller Puigcercós, ara deu fer tres anys que em trobava en una situació similar en aquesta cambra. Una altra interpellació, però llavors fou al conseller Carretero. Vam parlar d'assumptes semblants als que avui vostè i jo podem debatre: la divisió territorial de Catalunya, les vegueries, la descentralització del Govern de la Generalitat als àmbits territorials que en un futur han de constituir-se com a vegueria.

Els dos primers anys del conseller Joan Carretero foren, amb tots els respectes i tota la consideració que li tinc, l'anunciació de la terra promesa. Dotze noves comarques, la configuració de vegueries amb unes quotes de descentralització notables, es creaven uns consells de vegueria com a exponent màxim de la participació i autonomia del món local al territori, ben aviat hauríem d'oblidar paraules tan rebutjades com «diputacions» i «consells comarcals», segons vostès, fins i tot el Govern va assegurar que no hi haurien vegueries pobres i vegueries riques. Els consellers Carretero i Saura varen arribar a posar data –gener del 2005– per constituir les vegueries.

Ha passat el temps, s'han escolat els anys. Les fluctuacions dels tres governs de la Generalitat que hi han hagut han fet un efecte de centrifugació i esmicolament dels projectes inicials. El senyor Carretero es dedica a altres afers, no juga pas aquesta partida. A on som avui, conseller? Diari: «La llei territorial queda aparcada. El Govern no es planteja aquesta legislatura la creació de vegueries.» Vostè diu que planteja remetre, enviar el debat als grups parlamentaris al Parlament. Tot i així, vostè ha afirmat que les realitats metropolitanes aniran endavant. Les vegueries de la terra promesa no han arribat ni tampoc són a l'agenda.

Anem a l'Alt Pirineu, que és el territori que al meu entendre es produeixen els fets més escandalosos. En aquests anys de tripartit s'han creat tot un seguit de càr-

recs en un procés que vostès han qualificat de descentralització administrativa del Govern de la Generalitat a l'Alt Pirineu. Fa prop de tres anys, es nomena un subdelegat del Pirineu i Aran. Pocs mesos després, un director de Serveis de Salut. Ara farà mig any, el subdelegat passa a delegat de l'Alt Pirineu i tot seguit es nomena un secretari de l'Oficina de Comunicació del delegat de l'Alt Pirineu.

Mentre l'activitat d'aquests càrrecs va creixent es van buidant econòmicament els consells comarcals i es debilita o gairebé s'anulla el Consell General de Muntanya, òrgan de participació dels ajuntaments i consells comarcals de muntanya del Ripollès, també, senyor conseller, que preveu la Llei de muntanya catalana que va aprovar aquesta cambra l'any 1981, avui vigent. Tots aquests càrrecs escampats pel territori pirinenc han esdevingut eines de control polític del Govern —en aquest cas, del PSC—, que no pas dinamitzador de noves polítiques al Pirineu.

Conseller, sap qui és el delegat territorial de l'Alt Pirineu? Per la seva mirada, crec que sí. Doncs el cap d'oposició de l'Ajuntament de Trepç, governat per CiU i Esquerra Republicana. Si vol, li passo un retall de premsa on el tinent d'alcalde d'Esquerra Republicana espernega, critica les activitats del seu cap de l'oposició / delegat del Govern, per intervencionisme i obstrucció dels projectes municipals de Trepç en el si del Govern de la Generalitat.

Conseller, sap qui és responsable de l'Oficina de Comunicació del delegat del Govern al Pirineu? Doncs el cap de l'oposició de Pont de Suert.

Bé, deixem les activitats d'aquests càrrecs. Vol que li faci arribar un exemplar d'un full dominical de la parròquia de Trepç, on el mossèn agraeix al delegat del Govern l'aportació de 52.000 euros per a la restauració de l'orgue de Trepç? Tot això sense informar ni l'alcalde ni el tinent d'alcalde. Conseller, aquest és un bon exemple de lleialtat institucional i col·laboració entre administracions?

Per cert, senyor Puigcercós, els capellans i els mossens del Pallars Subirà i l'Alta Ribagorça encara es pregunten avui si ells no són de Déu. (*Ralles.*) Si què han de fer per rebre els mateixos favors... Continuem.

Fa escassament dues setmanes es produeix el nomenament del delegat de Política Territorial a l'Alt Pirineu. Sap qui és? El cap de l'oposició de l'Ajuntament de la Seu d'Urgell, governat en aquest cas per Esquerra Republicana i CiU, que avui no té encara ni despatx ni cadira ni taula. Pregunti a l'alcalde de la Seu d'Urgell, que li ho explicarà amb més detall que no pas jo.

La descentralització del Pirineu, aquelles belles paraules, aquella retòrica que els partits del tripartit contemplarien el fet diferencial del Pirineu, polítiques específiques pel que fa a la cultura i ramaderia extensiva per arribar a la banda ampla a tots els racons del Pirineu, i moltes coses més: ha esdevingut fum, intervencionisme descarat, actuacions arbitràries des del Govern sense consultar el món local. «Una gran decepció», com publicava fa pocs dies el diari d'Andorra, *El Periòdic d'Andorra*, un escriptor, conegut, de la Seu d'Urgell: «El Pirineu,

desenganyat»; una frustració per a tots aquells pirinencs que des principi dels setanta varem definir el territori de l'Alt Pirineu per les seves urgències històriques d'atendre les seves especificitats. Tot plegat, senyor conseller, un desgavell, un nyap, una patafiada; llevat d'una excepció, com és el responsable de Salut.

Al meu petit país d'això en diríem que el Govern s'ha rentat la cara amb un drap brut; al carrer la gent jove podria qualificar-ho de «cutreria», i tal vegada, en llençatge parlamentari correcte, podríem titllar-ho de «mediocritat».

Senyor conseller, tornem-hi. Les vegueries s'allunyen, les realitats metropolitanes s'acceleren; en els territoris els processos de descentralització administrativa es fan sense planificació i esdevenen veritables oficines de col·locació dels partits del tripartit, que s'han repartit el territori: el PSC, l'Alt Pirineu, i Esquerra Republicana, les Terres de l'Ebre. El *Diari de Tarragona* ha denunciat recentment aquest concepte de descentralització del Govern igual a oficines d'ocupació.

Senyor Puigcercós, vostè és d'un partit nacionalista; vostè és més, és de Ripoll, el considero un pirinenc, no pas de l'Alt Pirineu, perquè hi ha una diferència clara entre l'Alt Pirineu, el Ripollès, el Berguedà, com vostè sap molt bé, i la Garrotxa. Vostè sap que els carrers dels pobles donen i aporten al polític de partit aquell toc d'aproximació, de complicitat amb la gent, amb els col·lectius locals, que pot fer gran l'actuació d'un polític. Vostè m'entén, no en dubto pas. Però vostè, senyor conseller, és responsable de les polítiques de descentralització barroeres, partidistes, de la fredor del cotxe oficial que menysté el territori, la seva gent i els seus electes locals.

Conseller, m'hi estendré més en el torn de rèplica, però evidentment la nostra proposta clara és aturar, aturar immediatament, aquest procés de descentralització fet sense cap mena de lògica, sense cap mena de planificació i sense cap mena d'informació al territori. Aquesta és la proposta. I d'altres que li faré arribar en el torn de rèplica.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López. Té la paraula per a la resposta l'honorable conseller de Governació i Administracions Públiques, senyor Joan Puigcercós.

El conseller de Governació i Administracions Públiques (Sr. Joan Puigcercós i Boixassa)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats..., senyor López, miri, el tema de l'organització territorial i la descentralització ahir el definia com aquella pilota que, quan visites qualsevol municipi, qualsevol poble, qualsevol comarca, és una pregunta reiterativa, i sobretot en aquesta zona, com vostè ha explicat molt bé, com és el Pirineu, on realment hi ha una necessitat, hi ha una voluntat per part majoritària de tota la població de poder tenir una estructura descentralitzada.

Però vostè, crec que..., més enllà dels epítets que ha dedicat a la descentralització del Govern, crec que co-

incidirem en una cosa: aquest és un tema complex; vostè ho ha demostrat. Vostè, quan ha explicat perfectament que en alguns àmbits, doncs, no hi ha ni cap tipus d'equipament ni d'infraestructura perquè hi hagin els delegats territorials, demostra que aquest tema necessita una certa tranquil·litat, consens i voluntat, i que el soroll i la propaganda no són bons en aquest tema.

Jo li diré una cosa: aquí el que necessitem són fets. I què hem fet, per fer fets? Jo crec que l'últim que podem fer en aquest debat és començar a pintar colors, marcar línies, dividir comarques, dividir territoris, i hem de començar per on hem de començar.

I per on hem de començar? Miri, hem de començar per hisenda, hem de començar per les finances; hem de veure com hem de nodrir les futures vegueries, com s'han de finançar, quins recursos han de tenir –vostè ha xifrat, ha explicat molt bé la vegueria del Pirineu–, com una vegueria del Pirineu ha de tenir prou recursos perquè algú no pugui dir en el seu moment que enyora o podria enyorar l'estructura de les diputacions.

I deixi'm, doncs, començar per l'esquema que li volia explicar. La societat catalana reclama una administració propera al ciutadà –en això crec que hi coincidirem tots–; dissenyar una estructura, una administració àgil, eficaç i eficient, i fomentar l'equilibri territorial. Aquests són els tres objectius. Crec que tots hi estarem d'acord. És a dir, els tres criteris d'una administració moderna, eh?: simplificació, coordinació i eficàcia.

S'ha de trobar un esquema administratiu que sigui simple, racional, català –és a dir, és una qüestió de principis: també volem el nostre model–, eficient i eficaç, que respongui a les inquietuds del territori i que respongui a les necessitats de dinamització política, econòmica i social de cada administració. L'objectiu no són les vegueries en si –el nom, fins i tot, en aquest cas no fa la cosa–, ni modificar comarques ni, com deia abans, establir nous límits; l'objectiu és que qualsevol ciutadà de Catalunya, visqui on visqui, gaudeixi dels mateixos drets i serveis per part de l'Administració. Jo crec que aquest és l'objectiu.

Nosaltres creiem –com deia, era una qüestió de principis– que el nostre model, tal com el consagra l'Estatut, són municipis i vegueries. S'ha de descentralitzar l'Administració de forma homogènia i la realitat ha obligat a iniciar aquest procés a les Terres de l'Ebre, al Pirineu, com vostè ha explicat, o a la Catalunya central, per raons evidents, però aquesta descentralització oficiosa ha de ser l'oficial i s'ha de dur a terme de forma homogènia i normalitzada.

I abans d'entrar en el tema..., que segurament apassiona i mou més sentiment, no?, quan parlem de límits concrets i capitalitats –perquè aquí s'ha arribat gairebé a situacions absurdes, de parlar de «tricapitalitats», «cocapitalitats»...–, si és que avui en dia hauríem de parlar de capitalitats, perquè el territori ja ofereix possibilitats perquè evitem aquest debat, no?, que porta a un localisme molt empobridor, moltes vegades. Perquè sempre he dit que el pitjor enemic que té moltes vegades Catalunya, doncs, a vegades el tenim a fora –massa sovint, no?–, però també tenim un enemic intern, que

és el localisme, que no procura ni pensa en la totalitat del territori.

S'han de definir clarament les funcions i les competències d'aquesta descentralització; s'han de valorar, com li deia al principi, les finances; s'ha de decidir com se n'escullen els representants. I ara veurem com..., i aquest conseller, doncs, ho ha fet amb molta prudència i moderació... I jo li diré que la premsa a vegades s'ha de llegir, doncs, bé, perquè tots parlem molt, massa. Jo crec que a vegades parlem massa, eh? I li repeteixo que aquesta és una pilota que arriba i a vegades aquest conseller ha tingut la voluntat de xutar-la ben fort perquè tinguem un temps de calma. Però torna, eh? Li asseguro que l'endemà aquella pilota torna a ser a la frontal de l'àrea, perquè tornen a preguntar... I jo mai he dit que aquesta legislatura no hi havia objectiu per a les vegueries. Jo li he dit que aquest era un tema que requeria, com li he dit al principi, calma, consens, treball, treball quiet, però que puguem avançar amb objectius clars i definits. I l'Estatut ens marca ja una sèrie d'objectius, el nou Estatut, article 83; queda molt clar que el nostre país ha decidit estructurar la seva organització territorial bàsica en municipis i vegueries. Partim d'aquí.

Segons l'article 90 del mateix Estatut, «la vegueria és la divisió territorial adoptada per la Generalitat per a l'organització territorial dels seus serveis i és l'àmbit territorial específic per a l'exercici del govern intermunicipal de cooperació local».

L'acord que té aquest Govern és aprovar una llei d'organització territorial que organitzi a Catalunya municipis, comarques, vegueries i àrees metropolitanes, i una nova llei per al règim especial d'Aran. I amb actuacions concretes d'aquestes es preveu impulsar una nova llei d'organització territorial que inclogui com a àmbits territorials els municipis, receptors de competències i recursos, i les comarques, enteses com a ens de gestió supramunicipal de serveis locals, i, evidentment, les vegueries, dissenyades com a entitats locals i àmbits de descentralització de la Generalitat, i governades pels consells de vegueria, que hauran de substituir les actuals diputacions; ho torno a repetir: que hauran de substituir les actuals diputacions. La llei ha d'incloure la creació, la modificació i la supressió i l'establiment del règim jurídic de les vegueries i les àrees metropolitanes. I vull fer esment que no ho dic en singular, ho dic en plural, les àrees metropolitanes, perquè massa sovint ho reduïm, doncs, a la capital de Catalunya, que ha estat –ho saben vostès– focus durant molts anys de conflictivitat, i crec que tenim per primera vegada la possibilitat que aquest tema no sigui un tema conflictiu i hi hagi un acord per part de la majoria de grups d'aquesta cambra, i, com deia, en plural, perquè hi ha una realitat metropolitana al Camp de Tarragona; Girona es voldria dotar d'instruments similars també en el seu futur, en matèria de transports o, per exemple, medi ambient, i també, doncs, Lleida i el Segrià podrien tenir instruments que podrien utilitzar de la mateixa manera.

Dificultats que tenim –i d'aquí ve la meua petició de prudència. Doncs, miri, el marc de què ens dota l'Estatut ens diu quina ha de ser l'estructura, però vostès saben que hem de passar pel Congrés dels Diputats. I hem de passar per l'establiment del règim jurídic dels ens locals

de segon nivell i la modificació de límits provincials, que se'ls reserva l'Estat. Primer obstacle seriós; no ho podem decidir tot. I vostès saben que en l'esquema que estem treballant, vostès i nosaltres, doncs, aquí hi ha hagut durant molts anys la modificació de límits provincials. Sap perfectament, doncs, que al Pirineu hi ha la situació de la Cerdanya, dividida en dues províncies i, si se'm permet, en dos estats, eh? Una situació.

S'ha de fer d'acord amb les bases estatals tot el que fa referència al finançament. És a dir, canviar..., participar dels impostos de l'Estat per part de les vegueries, això no és una decisió unilateral del Govern. Necessitarem tenir un marc per modificar que les vegueries supleixin les diputacions i puguin participar dels impostos estatals. I evidentment l'Estat, tal com ha quedat l'Estatut, és qui decideix el desenvolupament i el règim electoral de segon nivell de la vegueria.

Per tant, en aquest sentit tenim un marc que no decidim només nosaltres, si volem anar al que és l'ambiciosa estructura territorial que vam defensar durant tant temps. I això vol dir que nosaltres el que hem de fer és preparar la llei, sabent que tindrem dos àmbits de dificultat.

Hi ha diferents criteris, i el que ha fet aquest Departament de Governació és parlar amb diferents grups d'especialistes, consensuar una proposta tecnicojurídica de com podem avançar, com ho podem fer possible. I, en aquest sentit, el que farem serà el següent. En primer lloc, desenvolupar el règim jurídic de les vegueries amb la futura llei d'organització territorial, que desplegarà el règim jurídic de les vegueries. En segon lloc, substituir les províncies per les vegueries en la mesura que es pugui; es pretén que les vegueries substitueixin, a tots els efectes, les províncies com a ens locals intermedis, i es converteixin en els ens als quals fa referència l'article 141 de la Constitució. Per això, a banda de la llei d'organització territorial, s'elaborarà i es durà al Congrés espanyol una llei orgànica –fixin-s'hi del que els estic parlant: una llei orgànica al Congrés espanyol– que estableixi els límits territorials de les vegueries en substitució de les províncies. Així mateix, aquesta llei es proposa que adapti els serveis territorials de l'Estat a la nova realitat.

Reformular el finançament de les vegueries, com he dit abans, també suposa modificar una llei de l'Estat, la Llei d'hisendes locals. I és evident que si volem fer, conjuntament amb el Departament d'Economia, una llei d'hisendes o de finançament local de Catalunya, que es farà entre el Departament de Governació i el Departament d'Economia, haurem de tenir en compte ja adaptar aquesta futura llei al que hauria de ser el règim de finançament de les vegueries.

Per tant, fixi-s'hi –acabaré d'explicar les propostes en matèria també de descentralització i el que fa referència als àmbits en la rèplica– que aquest és un tema que necessita consens, necessita tranquil·litat i hem de començar per hisenda; hem de començar com dotem de recursos, perquè, si no, al final algú ens dirà –amb un excés de pragmatisme–: «Escolti, què hi guanyem amb una estructura que potser» –com ha explicat vostè– «pot donar la sensació que s'augmenta el nombre de persones que treballen per a l'Administració pública, que no

té els recursos necessaris per fer el desplegament i que, a més a més, obre una incertesa de com s'han de compondre les futures vegueries?» Per tant, jo li demano aquesta complicitat, de tranquil·litat, treballar conjuntament, consens, perquè aquest és un tema que, ho repetixo, haurem de fer sense grans proclames.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor López, té la paraula per al seu torn de rèplica.

El Sr. López i Pla

Senyor Puigercós, en molts dels punts que vostè ha expressat segurament estariem d'acord. No és pas fàcil –no és pas fàcil– d'organitzar Catalunya amb la frivolidat que va plantejar en el seu dia el conseller Carretero. Jo entenc que això és motiu d'una llei d'organització territorial de Catalunya, que s'ha de debatre al Parlament de Catalunya i que forma part d'un punt de l'Estatut. Això està clar.

De tota manera, jo podria dir-li que vostè..., que jo li he dit «naps» i que vostè m'ha contestat «cols». Per dir-ho d'alguna manera, és evident que el procés de creació de les vegueries té la seva complexitat, tot i que em queda un dubte, que és: com és que les realitats metropolitanes no depenen de la llei d'organització territorial i, contràriament –i contràriament–, les vegueries sí que estan sotmeses a la rigidesa de l'aprovació d'aquesta llei al Parlament de Catalunya?

Però segueixo. Em dona la sensació que vostè ha defugit un tema, que realment li ha tocat «la cama del mal», que en diem nosaltres, que és la forma descontrolada en què s'està realitzant la descentralització del Govern de la Generalitat en els futurs àmbits territorials que han d'esdevenir vegueria. Jo li ho plantejo seriosament: Avui delegat sense cadires, el delegat del Govern és de Tremp i la seu a Tremp; el delegat de Política Territorial és de la Seu, i la seu a la Seu d'Urgell. Si això no és descontrolat, si no té coherència territorial, a mi m'ho torna a explicar en un altre moment. Jo li demano que en el mateix paquet, a la llei territorial que s'ha d'aprovar, en què s'ha d'aprovar tot el procés de les vegueries, s'hi incorpori també l'altre aspecte: la descentralització del Govern de la Generalitat allà on no està descentralitzat com a futura vegueria. Aquest és el punt clau. Vostè no em contesta els accessos, la situació en què es troben els municipis de l'Ebre i el Pirineu pel que fa a la descentralització. I vostè em contesta, aprofita la intervenció per explicar la realitat o les complexitats que té, en aquests moments, la creació de vegueries. Jo li plantejo una entesa, l'entesa és clara: aturin immediatament el procés de descentralització perquè es demostra..., i això, tan sols que preguntí als seus regidors i alcaldes al territori es demostra que no té ni ordre ni concert, ni lògica ni agenda, ni repartiment geogràfic ni cap mena de projecte seriós, va a impuls d'interessos partidistes electorals.

Un cop..., vostè no em rebutja aquests arguments que jo li dono i, a més a més, vostè té moltíssims contactes al territori, consulti-ho. I jo li demano –li demano de la seva sensibilitat pirinenca i de militant d'un partit nacio-

nalista— que inclogui a la Llei territorial de Catalunya el procés de descentralització, que el paralitzi immediatament i que posi a debat parlamentari aquest procés desbocat, descontrolat i d'extrem partidisme que s'està realitzant en alguns llocs de Catalunya.

Escolti, és que ens anuncien, els delegats territorials, que no hi ha aclariment de funcions, que no hi ha competències. A més a més li diré una cosa: en aquests moments el Parlament podrà fins i tot canviar el perímetre de les futures vegueries. Què estem fent descentralitzant el Govern en un àmbit territorial que ben segur es podrà modificar en el seu dia, si hi ha acord parlamentari? Què és el que estem fem realment traslladant el Govern en un àmbit que el dia de demà possiblement no sigui ni l'àmbit definitiu de la vegueria?

Apello, finalment, a la seva sensibilitat de pirinenc per arribar a una entesa en aquest sentit: la paralització immediata d'aquesta descentralització desbocada i desordenada en els àmbits territorials de les futures vegueries.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor López. Senyor conseller, té la paraula, per al seu torn de rèplica.

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor López, no hem fet una interpellació sobre el Pirineu. Jo estic gustós que si un dia, si vol, la fem, vostè segurament té un coneixement aprofundit de la realitat, perquè vostè és alcalde i coneix tota la problemàtica que té un territori com el Pirineu, però si vol un dia no tinc cap inconvenient a fer-la, avui hem vingut a parlar aquí de model d'organització territorial i descentralització del Govern de Catalunya.

Miri, jo no vull entrar en una dinàmica del retret, de què va passar durant vint-i-tres anys, de què ha passat durant aquests últims tres anys; podríem entrar-hi, eh?, podríem parlar, per exemple, dels plans comarcals de muntanya per exemple. No cal entrar-hi..., no cal entrar-hi... Podríem parlar de com la descentralització que es va fer per part de l'anterior Govern era de quatre més un; ara hem passat, doncs, a cinc més dos, eh?, i ja dic, a poc a poc es va complimentant, perquè evidentment cada departament, com ha explicat vostè molt bé, amb algunes excepcions, n'hi ha que funcionen millor, n'hi ha que potser ni han tingut mai la necessitat de descentralitzar. Potser no l'han cregut. És possible, perquè jo crec que aquesta és una complexitat. No és el mateix tractar el mapa sanitari —com vostè ja feia referència a sanitat...— que el mapa escolar, que segurament sí que necessita molta més presència en el territori.

Però crec que hi ha una mesura que aquest Govern està tenint, i ha de tenir i tindrà, que és una certa cautela amb el que és el desplegament. Perquè vostè diu: «Escolti, aquí el que hi ha és un desplegament de la descentralització del servei d'interessos partidistes.» Miri, jo crec que s'ha de vigilar en les coses com es diuen. Quan un

departament decideix posar una persona, se l'ha de jutjar pels seus criteris, per les seves actuacions i pel seu funcionament. I el que sí que segurament no donaríem una bona imatge a la ciutadania és si el que anéssim a fer ara és un desplegament amb majúscules, quan encara no hem definit quin és el model d'organització territorial.

Li'n posaré un exemple: si nosaltres ara decidíssim instal·lar allà tot un desplegament de tots els departaments creant estructura, quan encara no s'ha desmantellat el que seria l'estructura de les diputacions, el que estem fent, el que acabaríem fent és una duplictat d'estructures. I crec que a vegades una de les sensacions que té, la gent, és que de municipis, que són l'eina bàsica i definitiva; de consells comarcals, que com vostè sap molt bé, i ho sap tothom que està en aquesta sala, n'hi ha de tot a la vinya del Senyor, eh? Jo recordo sempre un alcalde, precisament de la Cerdanya, que definia un consell comarcal i deia: «És un mort que el porten quatre vius.» Diu: «Perdoni l'expressió, no?» Hi ha consells comarcals que fan grans funcions, que tenen una importància bàsica en el que és la mancomunació de municipis. Jo li puc parlar de consells comarcals... (*veus de fons*) —perdoni, això és el que va dir un alcalde, em sembla que era d'Unió Democràtica, però... (*Remor de veus.*) Vostès recordaran perfectament que hi ha, i ho saben, consells comarcals que tenen una bona funció del que és la mancomunació de serveis, perquè vostès saben perfectament que hi ha municipis petits que no poden disposar d'un bon secretari, no poden disposar d'un interventor, no poden disposar d'un enginyer, i aleshores el que estan fent, aquests consells comarcals, és una bona feina de mancomunació de municipis. I això és el que estem treballant de com recolzar aquesta situació.

Però, fixi's, com li deia, en l'estructura: municipi, consell comarcal. Ara imagini's vostè que anem a consolidar una nova estructura, eh?, amb edifici, amb gerent, amb tota la parafernàlia que hem conegut durant molts anys, i a partir d'aquest moment ens trobem també que existeixen les diputacions, que vostès saben també que tenen alguns presidents de diputació, doncs, que precisament, en algun moment, han defensat també la pervivència d'aquest model. Per tant, fixi's que els problemes són a cada casa.

I en aquest sentit..., i fixi's que a més a més tenim l'estructura de la Generalitat, tenim l'estructura de l'Estat, que existeix —existeix, és aquí—, i fixi's que a hores d'ara també comencem a tenir oficines de la Unió Europea. Aleshores, ens trobem en una situació que la gent..., set nivells administratius. Les administracions modernes són tres nivells —i aquí, doncs, crec que tenim un acord i un consens—: local, és a dir, ajuntaments, vegueries i Generalitat. I, per tant, aquesta és la línia que hem de treballar. Ara bé, si vostè el que em diu és que hi ha hagut en el desplegament i la descentralització actituds partidistes, jo li demano: «Parlem-ne, per la feina. Valorem la feina que es fa, analitzem-la.» I hem de parlar departament per departament. Ara, jo li asseguro que la voluntat d'aquest departament és: consens, tenir un acord perquè en aquesta legislatura puguem fer un pas, passos que no tinguin retorn en matèria de descentralit-

zació, però sobretot de dotar-nos d'una estructura territorial pròpia per Catalunya.

Moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Govern sobre el traspàs i la millora de la xarxa ferroviària de rodalia (tram. 300-00015/08)

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el traspàs i la millora de la xarxa ferroviària de rodalia, que presenta el Grup de Convergència i Unió. I per a la seva exposició té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, ahir en aquest Parlament es va produir una votació una mica incomprensible, una votació que demostra força el tarannà de l'actual Govern de la Generalitat de Catalunya i dels grups parlamentaris que li donen suport. Concretament, a la Comissió de Política Territorial es va rebutjar, utilitzant el corró parlamentari, tot un seguit de propostes de compareixences. D'aquestes propostes de compareixences que feia el nostre grup parlamentari, n'hi va haver una especialment significativa: nosaltres demanàvem que comparegués el director del Servei de Rodalies de Renfe a l'àrea de Barcelona, per explicar, per donar compte de totes les incidències que s'estan produint, i també de l'evolució futura d'aquest pla de xoc, del pla de xoc que es va anunciar des del Ministeri de Foment. Demanàvem que la mateixa persona que va comparèixer públicament davant dels mitjans de comunicació el dia que va ser nomenat comparegués també en seu parlamentària. I es va rebutjar.

Però avui a la premsa llegim, diguem-ne, la justificació que fa, no el diputat Labandera, que ahir en un exercici de sofisma brillant més o menys ens va intentar explicar que no tocava, sinó el secretari de Mobilitat, el senyor Manel Nadal, que diu el següent, diu: «El Parlament no és el lloc on s'ha de donar compte d'aquestes explicacions. Ha de ser la ministra qui rendeix comptes al Congrés, que és qui ara té les competències.» Això és el que diu el senyor Manel Nadal, absolutament clarificador –absolutament clarificador. Aquesta és la clau del problema del Govern de la Generalitat, del seu Govern. Vostès renunciïn a exercir l'autoritat, l'autoritat moral però també l'autoritat operativa sobre allò que afecta el dia a dia dels ciutadans de Catalunya.

El senyor Manel Nadal diu: «Escolti, això ja és competència de Madrid; no ens afecta a nosaltres, nosaltres no hi tenim res a dir, això no cal que el Parlament de Catalunya s'hi posicioni. Ja es farà des de Madrid.» Aquest és l'element bàsic del problema, que resumint-lo: incompetència del Govern espanyol, passivitat del Govern de la Generalitat de Catalunya; incompetència del Go-

vern espanyol, complicitat passiva del Govern de Catalunya. Aquest és el tarannà del seu departament, no només en aquesta qüestió, sinó en moltes altres, i ho vam dir a la compareixença que vam substanciar la setmana passada: vostès no estan al costat dels ciutadans de Catalunya quan hi ha problemes. Ara hem tingut tot l'episodi, lamentable, de l'esfondrament del túnel de Vielha. On era el conseller de Política Territorial? On era el senyor Nadal? El senyor Nadal, quan es connecten els dos vessants del túnel, es fa la foto a Vielha. On era vostè ara? Quines explicacions ha donat? S'ha posat en contacte amb el síndic d'Aran? Ha estat al costat seu? Ha estat al costat de la gent? No ho ha estat ni en el que ha passat a l'Aran, no ho ha estat en el problema que tenen milers de ciutadans de Catalunya cada dia pel mal funcionament de Renfe. Aquest és el seu capteniment, aquest és el seu tarannà.

I parlem del servei de rodalies, que és una qüestió que afecta un dret fonamental, que és el dret de la mobilitat. Permetin-me l'expressió, però em sembla que ens estem endinsant en un debat fins i tot de caràcter ètic: els poders públics han de garantir la mobilitat de la ciutadania, han de garantir la mobilitat dels ciutadans, i entrar a la pell de tots i cadascun que, de manera resignada, cada dia veuen com aquest servei afecta les seves relacions personals, afecta les seves relacions laborals, afecta les seves relacions econòmiques.

Aquesta interpellació s'hagués pogut substanciar ahir. Ahir un altre cop, novament vint minuts de retard en totes les línies de rodalia de l'entorn metropolità. Quatre-cents mil usuaris de Renfe a Catalunya, 200.000 usuaris de rodalies. No només afecta rodalies, també afecta els usuaris de regionals. Quins són els problemes? Mal estat i mal manteniment de les infraestructures; ineficient gestió de la mateixa xarxa per part de Renfe; parc de trens insuficient; unes obres del TGV, que vostès ens diuen de manera resignada que indefectiblement han de perjudicar el dia a dia de rodalies, això és el que ens estan dient vostès, i un problema greu d'informació als usuaris.

Ei!, nosaltres vam fer una bateria de preguntes el mes d'abril, mes de maig, que això ja s'anava arrossegant. Què ens va respondre el Govern de la Generalitat de Catalunya? Què ens va respondre el senyor Nadal? Que tot anava molt bé, que la informació era excel·lent, que no hi havia una afectació important en la puntualitat. Això és el que vostè ens contestava, el mes d'abril, el mes de maig. No han estat darrere d'aquest tema i aquesta és la seva responsabilitat directa.

Ens expliquen que faran grans convenis. Vostè és l'home dels plans, l'home dels convenis, l'home dels anuncis. El conveni Estat - Generalitat, sis anys, 2.363 milions. Escolti, què és el que s'està executant en aquests moments? El pla de mesures urgents, aquell pla de xoc que, escolti, ens deien la setmana passada que només ha resolt el 10 per cent; s'ha millorat el 10 per cent, diguem-ne, de la puntualitat. El 10 per cent d'un desastre continua sent un desastre, senyor Nadal, i no hem sentit el Departament de Política Territorial dient absolutament res.

Noves inversions, no les coneixem, no les sabem. Aquí hi ha un problema històric de dèficit d'inversió. Un parell de dades: en els últims cinc anys l'Estat ha invertit 133 milions d'euros menys a Barcelona que a Madrid. I aquí, senyor Labandera, ja m'avanço, segur que vostès diran: «Escolti, hi havia una època que vostès donaven suport al Govern espanyol.» La dada més contundent és 2005-2006, bienni 2005-2006 –governaven vostès, intueixo–: el decalatge entre Madrid i Barcelona és de 148 milions d'euros; s'ha invertit 148 milions d'euros més a Madrid que no pas a Barcelona. I saben quin és el problema de fons? És que el preu del bitllet és més car a Barcelona que no pas a Madrid. Incapacitat seva de poder-ho negociar adequadament. I ara a principi d'any ens diuen que tots els preus dels bitllets de transport públic pugen per sobre l'IPC. Aquest és el seu tarannà, aquest és el seu capteniment.

Des de Catalunya podem fer les coses ben fetes, senyor Nadal. I en tenim l'exemple amb Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya. Vostè té l'honor de gestionar una molt bona companyia ferroviària; una companyia que té uns estàndards de qualitat excepcionals. No els faci malbé. Però l'ambició que hem demostrat a Catalunya és l'ambició que demanem que es pugui traslladar també i fer-la operativa en el servei de rodalies de Renfe. Fem-ho ràpid. Gestionem-ho ràpid; l'Estatut ens empara. Però més enllà de la transferència que es pugui fer en un moment concret de l'Estatut, tutelem Renfe a Catalunya; tutelem Rodalies de Catalunya. Agafi autoritat, lideri, tingui la capacitat de liderar. Ja sabem que el president de la Generalitat no la té, aquesta capacitat, tingui-la vostè en substitució seva.

Quins són els elements que nosaltres posem sobre la taula? Primer, minimitzar el risc d'avaries. Segon, posar fi als retards indiscriminats. Tercer, eliminar les aglomeracions. Quart, solucionar els problemes de gestió de les obres de la xarxa del TGV. I cinc, avançar en una línia de compensacions, d'indemnitzacions.

El missatge que no podem traslladar als ciutadans i les ciutadanes que pateixen aquest problema cada dia és el missatge, el discurs de la resignació, que és el discurs que l'altre dia explicava el delegat del Govern espanyol a Catalunya, el senyor Rangel –o «Ràngel», com li diuen en el seu municipi. Què ens deia? Ens deia: «Mentre durin les obres del TGV, escoltin, això anirà malament.» Qui planifica aquestes obres? On són els danys col·laterals? Hi ha d'haver danys col·laterals? Si les coses es fan ben fetes, si les obres del tren d'alta velocitat es fan ben fetes, no hi ha d'haver aquests perjudicis, i qui hi ha de vetllar és el Govern de Catalunya, el Govern de la Generalitat.

Si vostès volen liderar, si vostès volen, diguem-ne, sortir d'aquest silenci, d'aquesta abstenció constant i permanent en el dia a dia del país, ens trobaran al costat, senyor conseller. I sobretot amb un cavall de batalla potent, que és que la gestió feta des de Catalunya millora la qualitat dels serveis prestats a Catalunya. Tenim l'exemple de Ferrocarrils de la Generalitat, ho podem fer també amb Renfe Rodalies. Aquest és el missatge que ens agradaria poder traslladar a l'opinió pública: es pot resoldre aquest tema. Davant de la resignació que ens explica el Govern de Madrid, davant de la in-

competència de la ministra Álvarez, davant del seu silenci còmplice, hi pot haver alternatives, hi pot haver solucions.

Vostè..., avui, en el marc d'aquesta interpellació i posteriorment amb la moció subsegüent podem tenir la possibilitat de resoldre-ho.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal, conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, ahir al matí, a un quart de set del matí, va col·lapsar el sistema informàtic del sistema d'enclavaments de Renfe a l'estació de Sants; a les 6.50 s'havia arreglat, a les 9 menys deu s'havia normalitzat el servei i a les 10 del matí s'havia normalitzat plenament.

Aquestes dades les tenia el Govern de la Generalitat en el moment, moment per moment, incident per incident, i així les ha tingudes des del principi que van començar a haver-hi incidències en el servei de rodalies per damunt de la mitjana que era tradicional en aquest servei en moments anteriors a l'inici d'un esdeveniment determinat.

Però anem a la qüestió de fons, que em sembla que és la important; de fons, pel que fa al servei, no de fons polític, que no ha aparegut per enlloc. Tant no ha aparegut per enlloc que queda clar que el senyor interpellant diu avui, dels possibles traspassos, de la qüestió més política, dels aspectes competencials, deixem-ho per un altre moment.

Anem al lideratge en relació amb aquells que no lideren, específicament aquells que tenen la responsabilitat directa de la gestió, i a la suposada de la dimissió d'un govern que en comptes de ser un govern que exigeix i controla ha esdevingut, diu el senyor Rull, un govern còmplice.

Doncs bé, primer, pel que fa a la diagnosi de la situació. Què ha passat amb el servei de rodalies? Ha passat una cosa greu, i que es produeix fonamentalment entre 1995 i 2006 –1995-2006–, que és que el servei de rodalies passa de 70 milions de viatges/any a 120 milions de viatges/any. I, consegüentment, no es produeix una actualització del nombre de circulacions de trens, sinó que aquest augment enorme dels serveis prestats no té l'efecte correlatiu d'un increment de les circulacions de trens o de la capacitat dels mateixos trens.

És aquest desajust, per damunt de tot, la primera causa de molts dels problemes que té avui el servei de rodalies, que està justament no dimensionat per la càrrega que té amb relació a un increment molt notable produït entre el 1995 i 2003. Aquesta és una qüestió rellevant perquè vol dir que si fa deu anys el servei de rodalies era un servei relativament ben dotat, avui és un servei infradotat i amb insuficiència d'inversions i de manteniment.

Segon. Quines en són les causes, de les incidències que es produeixen ara? 13,5 per cent, les obres de la línia d'alta velocitat –13,5 per cent les obres de la línia d'alta velocitat–; 40 per cent, problemes de la infraestructura; 20 per cent, problemes de l'operativa. 20 per cent, trens, incidències de trens que s'espalllen; 40 per cent, infraestructura –vies, o catenària, o subministrament elèctric que s'espalla, que col·lapsa momentàniament, o senyalització–, i només el 13,5 per cent, les obres de l'alta velocitat.

Quina és, doncs, l'arrel del problema? No només l'efecte de les obres de la línia d'alta velocitat sinó tot un conjunt de desinversions produïdes, de no produïdes, en l'àmbit de les rodalies, per part de Renfe, durant anys i anys i anys i anys, on, suposadament, altres governs també devien dimitir de les seves competències i de les seves obligacions en aquesta matèria.

Però en qualsevol cas el fet és que l'efecte AVE simplement s'afegeix a una deficient infraestructura mal conservada, mal mantinguda i que requereix naturalment d'una actualització i d'inversions potentíssimes per a la seva posada al dia i per a la seva adequada modernització.

Davant d'això, les mesures són molt evidents! La modernització del servei i de la infraestructura només s'arregla amb inversions. Aquestes inversions requereixen aportacions pressupostàries de l'Estat, que ha de fer i que s'han de concretar en un pla d'inversions que afectin el material rodant, les característiques de la infraestructura, els sistemes i la modernització dels sistemes de senyalització, i una adequació de la catenària i els serveis elèctrics de les línies de rodalies. Més una millora que s'ha de produir en el sistema operatiu i en la relació entre el sistema de túnels en l'àrea metropolitana de Barcelona, i específicament a la ciutat de Barcelona, perquè els túnels, avui, estan al límit de la seva capacitat i una bona connexió entre túnels és la que pot donar una millora substancial del servei.

Tenim, doncs, incidències a curt, de caràcter conjuntural, on val la pena d'assenyalar que, si bé les incidències de l'AVE són només del 13,5 per cent, són les que per arreglar-les es triga més i són les que amb una sola incidència s'afecta el més alt nombre de passatges. És a dir, si relativitzem el percentatge, ens trobem que tot i ser un percentatge baix, el grau d'alarma de les incidències produïdes pel punt de contacte entre les obres de l'AVE i la línia convencional és el que afecta més milers d'usuaris en un moment donat, fruit d'una incidència concreta.

Per tant, les obres de l'AVE provoquen unes determinades incidències.

Tenim mesures a curt, que el Govern ha implementat i que ha acordat amb el Govern de la Generalitat de Catalunya pel que fa a la informació als ciutadans, a la capacitat d'atendre els ciutadans..., i ha reconegut el Govern de l'Estat una deficiència, greu, notable, dels ferrocarrils, que és que no tenen megafonia pròpia en cada comboi. Si no hi ha megafonia, és evident que l'única forma d'informar els ciutadans és amb personal que informi: set-centes persones informant, i malgrat tot, l'usuari, amb raó, pot queixar-se que no recull suficient informació per ser atès adequadament d'incidències que

l'afecten greument en la seva vida quotidiana. Però hi ha set-centes persones informant. Hi ha un servei alternatiu d'autobusos per cobrir les incidències, i hi ha quaranta-trens Civia en processos de lliurament, vuit ja en funcionament, que doblen la capacitat d'atendre els usuaris en un mateix tren, i que redueixen, per tant, el temps d'espera i els problemes d'aglomeració i condensació i de sobrecàrrega de determinats trens.

Al final d'aquest any s'haurà completat el lliurament i la posada en servei de tots aquests trens, i això haurà d'haver significat necessàriament una millora molt important del servei de rodalies, sabent, però, com sabem, que algun dels dèficits infraestructurals greus que afecten l'estructura del servei no s'hauran abordat encara amb efectes concrets per poder ser notats.

Dos. A partir de l'1 de gener, la línia C-2, tots els trens que vénen del sud, quedarà normalitzada al nivell anterior a l'inici de les obres de l'AVE, i, per tant, es recuperarà capacitat de càrrega dels trens que vénen del sud, i, per tant, hi haurà també una millora en el servei de rodalies.

I tres. La millora definitiva que relaciona alta velocitat i trens de rodalies és que el túnel de l'alta velocitat pel qual circularan els trens regionals permetrà alliberar solcs per als trens de rodalies en el túnel del carrer Aragó. I serà el moment en què d'una forma definitiva el nombre de circulacions podrà augmentar de manera significativa suficient per atendre la demanda present i la futura projectada com a mínim a vint-i-cinc anys. I així està determinat, de tal manera que en tres temps anem a una millora, pactada, concretada i acordada amb el Ministeri de Foment.

Però no només això, sinó que, perquè els compromisos del Ministeri de Foment es facin més evidents, hem acordat amb el Ministeri de Foment un pla d'inversions urgent a través de la societat estatal d'inversions en infraestructures, que no decauen al final d'aquest exercici pressupostari i que signifiquen 66 milions per a l'intercanviador de Sagrera-Meridiana, amb una nova estació; 10 milions per a l'intercanviador de Martorell i l'estació de Renfe a Martorell, amb un aparcament i una millora de l'estació molt substancial; 8 milions a l'intercanviador de Sabadell amb la línia de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, adaptació a persones amb mobilitat reduïda de l'estació del passeig de Gràcia, i 16 milions en millores de catenàries en els trams de Granollers, Mataró...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...i Terrassa –acabo de seguida, senyor president–, alhora que s'han acordat plans de millora a executar en els propers cinc anys amb compromisos per part del Ministeri de Foment d'una inversió mil·lionària en l'àmbit de les rodalies al voltant de la ciutat de Barcelona.

Gràcies, senyora president, senyores i senyors diputats.

El president

El senyor Rull té la paraula.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor conseller, em fa l'efecte que és de les primeres vegades que en una interpellació veiem que es comença a parlar de coses concretes, aquí la dificultat rau en la credibilitat. Vostès aquests anuncis d'inversions els han fet moltes vegades, massa vegades. Li recordo dues vegades: la primera quan en plena campanya electoral vostès ens anuncien aquest gran conveni a sis anys vista amb l'Estat. I ara, amb relació a aquests 100 milions que vostè ha anat detallant, escolti, però, aquests 100 milions ja estaven incorporats en aquell pla d'actuació, ja hi eren totes i cadascuna de les mesures que vostè ha reflectit, que vostè ha detallat; totes i cadascuna de les mesures ja estaven previstes en el conveni Estat - Generalitat del mes de setembre, octubre.

Construcció intercanviador Sagrera - Meridiana, reforma de l'estació de Martorell, nova estació intercanviador amb Ferrocarrils de la Generalitat a Sabadell, reforma de l'estació del Passeig de Gràcia, millora catenària a diversos trams de Granollers - Mataró i Terrassa - Manresa. Tot això ja ens ho va dir, tot això ja estava previst.

Per tant, què li diem? Menys anuncis, més concrecions. I en el tema de les concrecions és on trontolla la credibilitat del Govern espanyol i la seva credibilitat. Vol que parlem de política, senyor conseller? Aquí el problema és que vostès estan prioritzant més tapar les vergonyes i les misèries del Govern de l'Estat que no pas estar al costat dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya.

M'agradaria que en aquest segon torn d'intervencions expliqués per què ahir es van negar que comparegués Renfe Catalunya a explicar aquestes dificultats. Per què? Per què? Estan al costat dels ciutadans o estan al costat del Govern de l'Estat? El que els demanem és ferma i contundència a l'hora de garantir aquest doble àmbit: u, les inversions; dos, el tema de la gestió. I aquí és on nosaltres voldríem trobar aquest terreny d'acord, aquest terreny de pacte polític.

Parlem de la transferència, parli'ns de terminis, digui'ns com pensen negociar. Quan el president de la Generalitat a una pregunta que es feia des del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa deia: «No, no, primer que inverteixin, després ja en parlarem, de la transferència; primer que inverteixin després ja parlarem del traspàs.» A què estem parlant a tres, quatre, cinc, sis, set anys vista? És això? Aquesta és la seva prioritat? Ens ratifica el que va dir el president de la Generalitat, que va en la línia del que diu el senyor Manel Nadal? Escolti, és un tema de Madrid, no és un tema que ens afecta directament a nosaltres. Ens pot parlar de terminis concrets? Ens pot parlar dels termes exactes amb què s'ha de produir aquest traspàs, aquesta transferència? Ens pot dir mentrestant, que és el que nosaltres emfasitzàvem, si vostès, si el Govern de la Generalitat de Catalunya està disposat a avançar en la gestió ja del servei de rodalies, de buscar aquesta

tutela en el servei de rodalies? Aquestes són respostes que necessitem tenir i tenir de manera urgent.

Estem parlant de diversos paquets: un, el tema d'inversions, problema de credibilitat. Ja ho anirem veiem si es concreta, però avui per avui no es concreta. Quan s'anuncia el pla de mesures urgents ens diuen que això en un termini relativament ràpid tindrà un impacte extraordinàriament positiu en el dia a dia dels usuaris. I la roda de premsa de fa una setmana del Govern espanyol va ser una roda de premsa de resignació. Primer element, el tema de gestió; segon element, el tema del traspàs; tercer element, com gestionem aquesta transitorietat. Vostès decideixen. El problema és que aquesta feblesa que té el Govern de Catalunya, que ahir vam veure reflectida en diverses ocasions en el debat de la Llei de dependència, però també en una cosa més modesta, que va ser aquesta negativa a diverses compareixences de responsables de l'Estat, no perjudica en abstracte l'autogovern de Catalunya només, sinó que perjudica el dia a dia dels usuaris i dels ciutadans d'aquest país.

Senyor conseller, li dic el mateix que li deia a la compareixença la setmana passada: menys anuncis, menys planificació, menys convenis i més capacitat de concreció, i sobretot una cosa que és molt important que han de fer els governs: estar al costat de la gent, tenir empatia amb la gent. Això és el que els reivindicuem en aquests moments.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Honorable conseller, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en compliment del conveni de ferrocarrils que vam subscriure la tardor passada, està creada i es reuneix periòdicament una comissió de seguiment d'aquell protocol d'inversions ferroviàries, que és qui segueix la capacitat d'executar aquells acords a curt, mitjà i llarg termini. A curt, són aquests 100 milions que he anunciat, en el sentit que «a curt» vol dir «ja, ara mateix», és a dir, licitació i adjudicació ara mateix; exactament igual que amb els 250 milions d'euros en nous trens.

Però a mitjà, puc anunciar també el següent: nou accés ferroviari Sants - aeroport, estudi informatiu de duplicació de la via i connexió a la nova terminal de l'aeroport. Ja està aprovat l'estudi informatiu, té declaració d'impacte ambiental favorable, s'està redactant el projecte i les obres es licitaran aquest any 2007. Segon: desdoblament de la línia Barcelona - Vic; el ministeri tramitarà, en una primera fase, l'estudi informatiu del desdoblament Mollet - Vic abans d'aquest estiu, i el tram Barcelona - Mollet, que té una major complexitat, serà tret a finals de 2007 o a principis de 2008 en fase d'estudi informatiu. Tercer: el Govern de l'Estat encarregarà els treballs per a l'estudi informatiu de la línia Cornellà - Castelldefels abans de Setmana Santa. Quart: se signarà un protocol que concreti el calendari de les aportacions i el conveni urbanístic per al soterrament de la línia convencional a l'Hospitalet, la construcció de l'estació de

Bellvitge i l'intercanviador de la Torrassa, a part d'algunes quantes inversions de caràcter menor en àmbits fora de l'àmbit metropolità.

Així mateix, puc especificar encara més que, pel que fa a les recomanacions a curt termini per resoldre els problemes que afecten les rodalies, s'assenyala una intervenció en matèria de senyalització en el túnel de Catalunya per augmentar-ne la seva capacitat; un pla de millora en els sistemes d'electrificació, comunicacions i instal·lacions de seguretat; una avaluació de la capacitat i un reforçament corresponent de les subestacions elèctriques per tal d'aportar capacitat suficient per respondre, i un conjunt d'obres de millora en l'àmbit de la capacitat infraestructural: augment de la capacitat de la línia Barcelona - Mataró, C1; desdoblament del tram de Mollet de la línia del Vallès, actualment en via única i només per a mercaderies; analitzar la viabilitat de noves estacions en alguns punts de la xarxa, com, per exemple, en connexió amb Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya; instal·lació de nous apartadors per al transport de mercaderies, amb 750 metres de llargada, per tal de fer compatible l'alta velocitat amb el transport de mercaderies des del port de Barcelona i el port de Tarragona, i desdoblament Arenys - Blanes, en una segona fase d'aquest procés, així com diverses millores d'actuació en tota la xarxa en l'àmbit metropolità, en punts concrets, en nusos on hi ha diversos salts del moltó, que comporten una greu incidència sobre l'operativitat del servei.

Totes aquestes són les qüestions acordades en les dues reunions de la comissió de seguiment del conveni ferroviari i que estan en fase d'execució, concretant els calendaris, que és el que dóna, efectivament, credibilitat de resposta a totes aquestes qüestions que vostè, senyor Rull, posava en dubte.

Però afegim-hi alguna cosa més, que em sembla important al fil de la seva intervenció. Primer de tot, el Govern de Catalunya està en disposició d'assumir la gestió de les rodalies i de fer-ho, o a través de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya o a través d'alguna empresa mixta, en els termes de la gestió operativa com a operador. Però vull recordar que la transferència efectiva en els termes de liberalització del sistema ferroviari que ha decretat la Unió Europea no comporta la transferència neta dels actius de les infraestructures i dels operadors, sinó que diu: «Sobre aquesta infraestructura, que serà d'un ens d'infraestructures, operen lliurement en el mercat aquells qui rebin l'acreditació per operar: Renfe, Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, COMSA, Acciona, companyies privades que puguin operar sobre el sistema ferroviari.» I això és el punt en què estem en aquest moment. De tal manera que el Govern de la Generalitat, en aplicació de l'article 169 de l'Estatut, el que podrà fer i farà efectivament és la prioritització i ordenació del servei, però el seu operador serà un operador més, no serà l'operador monopolístic que és o ha estat fins ara Renfe en la gestió del sistema ferroviari.

De manera, senyor Rull, que hi som, hi serem, concretarem acords, negociarem a fons, exigirem tot el que cal-

gui, no estem sotmesos a ningú, no tapem les vergonyes a ningú, no volem encobrir absolutament ningú...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...la percepció del ministeri és justament radicalment la contrària, i, per tant, probablement els extrems es toquen, i el seu argument fa i se suma a l'argument del ministeri en el sentit que som massa exigents i que els estem furgant massa respecte a les incidències que es produeixen.

I una darrera cosa, senyor Rull, respecte a les compareixences.

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Acabo de seguida, senyor president. Ahir es van votar crec que set o vuit compareixences juntes –entre altres, la meva– per respondre de les esquerdes del Prat, entre altres coses, per respondre d'incidències al port de Barcelona. La resposta és que en un paquet i tots alhora no tenen perquè comparèixer aquells qui no són administració competent en aquesta matèria, sí però que compareixerem tant com calgui –tant com calgui– per deixar clar, senyor Rull, que afecta el Govern de Catalunya tot allò que passa a Catalunya.

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

I acabo amb això. On era el conseller quan va produir-se l'enfonsament del túnel de Vielha? En contacte amb tots els serveis d'emergències i concretant que qui anava en nom del Govern a peu de túnel era el conseller Saura, en representació del Govern. I el conseller Saura a mitjanit hi va arribar.

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

On era el síndic d'Aran? Fent ús legítim de la seva vida privada, i, per tant, no sent-hi, no sent a la Vall d'Aran. I el síndic d'Aran, que ha fet gestions directes amb el Ministeri de Foment... (*remor de veus*), el síndic d'Aran –el síndic d'Aran... (*Remor de veus*.)

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

... ha tingut la poca decència –ha tingut la poca decència– de...

El president

Conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...de posar en entredit l'acció del Govern de Catalunya, quan ell mateix ha actuat unilateralment i sense lleialtat cap al Govern de Catalunya.

El president

Conseller, honorable conseller, si us plau, ha acabat el temps.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

D'acord. Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

Senyor president, només per manifestar la nostra més absoluta protesta formal, al marge de la vulneració del que ens ha atorgat, per les al·lusions directes i personals a una persona que no és aquí per poder rebatre aquestes acusacions del conseller.

El president

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la política de prevenció... (*El conseller de Política Territorial i Obres Públiques demana per parlar.*) Senyor Nadal, si us plau, sigui concret i concís i no entri més en el...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Senyor president, la meua al·lusió al síndic d'Aran és en resposta directa i concreta a l'al·lusió que li ha fet el senyor interpellant, diputat d'aquest Parlament, senyor Josep Rull.

El president

El tretzè punt de l'ordre del dia és...

Interpellació al Govern sobre la política de prevenció i eliminació de la sinistralitat laboral (tram. 300-00016/08)

...la interpellació sobre la política de prevenció i eliminació de la sinistralitat laboral, presentada també pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula la il·lustre senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, consellera, lamentablement avui aquesta interpellació que hem de substanciar és més vigent avui encara que el divendres quan nosaltres fèiem la seva proposta. En una setmana, lamentablement, doncs, com dèiem, en vint-

i-quatre hores es van produir quatre morts en l'àmbit laboral i dues en el dia d'ahir.

Nosaltres creïem, i creiem avui, doncs, encara amb més força, que és necessari reorientar les polítiques en àmbit de la sinistralitat laboral. Sinistralitat laboral que quan diem aquestes paraules parlem de qualitat de vida, parlem de vides humanes. I els fets demostren que alguna cosa no s'està fent prou bé, les coses no funcionen bé. Està augmentant la sinistralitat laboral d'una forma important i el Govern entenem nosaltres que no està donant respostes.

Ahir davant de la pregunta *ad hoc* que se li feia en aquesta cambra precisament, ens contestava, i permeti'm que li ho digui, amb pura retòrica, ens deia: «Estem actuant, seguirem actuant i serem inflexibles.» Nosaltres a la consellera i al Govern els demanem més que això, demanem lideratge, demanem capacitat de canviar les coses i que s'accepti la realitat, una realitat que és dura, però que és la que tenim, una xacra que cal lluitar-hi. I que entenem que en aquests moments, doncs, les coses no s'estan fent prou bé, perquè està augmentant d'una forma molt significativa, doncs, la sinistralitat laboral.

L'any 2006, tots ho sabem, ha augmentat el nombre de sinistres laborals, el nombre d'accidents, no només respecte a l'any 2005, que va ser un bon any, sinó també respecte a l'any 2004. I han augmentat també en nombre de deu mil accidents. Aquestes són les seves pròpies xifres. I han augmentat també el nombre d'accidents mortals: quaranta-dues persones més. És cert que han disminuït el nombre d'accidents greus, però el conjunt ha augmentat, i ha augmentat de forma important. Estem lluny, i tots ho sabem, dels índexs europeus, dels objectius, que jo crec que no han de ser idíl·lics, sinó que han de ser aconseguibles, que el treball representi una aportació positiva a la vida i mai, en cap cas, una pèrdua. I, evidentment, en l'àmbit de la sinistralitat hem de posar l'accent en el que són les persones, si bé és cert que, com deia la consellera, també s'han d'avaluar, doncs, el que representen els costos econòmics i les seves conseqüències.

No vull entretenir-me, però segurament un dia ho hauré de fer..., que quan parlem de riscos laborals parlem d'integritat física, de seguretat en el lloc de treball, de seguretat en els desplaçaments, de les malalties professionals i dels riscos psicosocials.

Tampoc m'hi vull entretenir, però un dia també haurem d'abordar si es fa o no una bona comptabilització dels accidents laborals; en aquest sentit hi han hagut denúncies recentment, per exemple, de Comissions Obreres, però avui potser no és el que ens pertoca fer i parlarem simplement de les dades oficials.

Els efectes són importants, els efectes que es produeixen, i si parlem només d'això ens equivocarem, malgrat, hi insisteixo, que els efectes són molts importants; però són només una part del problema. Cal abordar-ho des de les causes i cal donar-hi solucions globals.

En la salut laboral, tots ho sabem i vostè ens ho recorda d'una forma constant, hi han diferents actors i cadascú amb la seva responsabilitat. Les empreses, evidentment, en la inversió, en la prevenció de riscos, a garantir la

seguretat; els treballadors, a complir allò, doncs, les instruccions que des de l'empresa se'ls dona. Però també el Govern, el Govern de la Generalitat, té les seves responsabilitats de sensibilització per una banda, i per tant actuar en la cultura preventiva i en tot el que és la conscienciació i la formació, i, per una altra banda, també tot el tema del control de riscos i les sancions, en els quals, evidentment, s'ha d'actuar.

Per tant, el Govern té responsabilitats que les ha d'exercir, i jo diria que ha d'anar més enllà de simplement exercir-les, que les ha de liderar, i entenem que això és el que aquests dies trobem sincerament a faltar.

Sabem que tenim un marc legislatiu que no depèn de nosaltres, que és un marc legislatiu que és estatal, però també sabem –i ho hem manifestat a la mateixa consellera– que no ens satisfà; és un marc legislatiu el qual sabem que no s'adapta al que són les necessitats de les petites i mitjanes empreses, ni als autònoms, i que, per tant, s'ha denunciat que en moltes ocasions els plans de prevenció són més purament paper que no una prevenció real, però, perquè puguin ser prevencions reals, és cert i és necessari que se'ls doni eines, i per tant cal liderar, cal liderar en el conjunt de l'Estat, un canvi en aquest marc que verdaderament donaria, doncs, eines perquè s'hi pugui actuar en l'àmbit de les empreses petites i mitjanes.

Però cal parlar també de la gestió, que és purament allò que toca al Govern de la Generalitat. I aquí hi ha, doncs..., vostè ahir ens en parlava, del que és el pla estratègic, l'acord estratègic..., que hi ha un acord estratègic, doncs, amb un ampli consens –ampli no, un consens simplement–, consens que és de valorar, però d'aquest acord i de la seva mesura setanta sis en neix el Pla de govern per a la prevenció de riscos laborals –que vostè ahir ens recordava que complia un any–, i ens trobem que paradoxalment, quan aquest pla està en el seu desenvolupament absolut, paradoxalment, és quan hi ha l'increment més important de la sinistralitat laboral.

Això vol dir dues coses: o bé que no s'aplica aquest pla, o bé que aquest pla no és el més adequat. El que és segur és que aquest pla, a diferència de l'acord estratègic, no ha nascut amb consens social, no ha nascut amb consens social i això, des del nostre punt de vista... *(Pausa.)* Sí, consellera, no em faci aquesta cara. Duia el document per si de cas m'ho rebatia. En la mateixa pàgina web de la UGT, per exemple, doncs, hi posa: «El Pla de govern per a la prevenció de riscos laborals 2005-2008 cap agent social l'ha signat, tampoc la UGT», i això ho manifesta. Per tant, el pla no té l'acord. I nosaltres entenem que aquest és un tema greu, és un tema greu perquè evidentment en tots els àmbits cal acord, però en aquest més que en cap, perquè són diferents els interlocutors que cal que es posin d'acord per mirar de trobar mesures, recursos i, per tant, resultats efectius per avançar.

Per tant, li volem demanar quines mesures són les concretes que ha impulsat aquest pla?, què s'està fent en l'àmbit dels treballadors autònoms?, què s'està fent en l'àmbit dels estrangers?, què s'està fent, també, en el que representa, en el que és la gent jove, un col·lectiu on la sinistralitat és molt alta?, però no només això, sinó

que a més a més hi ha en aquest sector precisament, en aquest grup precisament, la temporalització, la temporalitat més gran.

Volem saber, també, del compliment de la Resolució 1529/VI. Va haver-hi en el seu moment el compromís del conseller Rafé, en aquells moments, de dur a terme el registre de les empreses que incomplien de manera reiterada la normativa sobre seguretat i seguretat en el treball. Ara se'ns diu que es farà d'una forma immediata, però per quan això? Ens consta que a Madrid això, doncs, ja està fet a la comunitat autònoma.

Nosaltres també volem parlar en l'àmbit de la prevenció del que és la formació; creiem que en aquest sentit el traspàs del Forcem, que no s'acaba de materialitzar, que no es materialitza, i aquest nou avantprojecte en el qual s'uneix la formació contínua i l'ocupacional..., doncs, creiem que és necessari que hi hagi, d'una vegada, el traspàs de tot plegat. Evidentment, la formació no és només en l'àmbit de prevenció, però els diners que s'hi posen també van a prevenció i, per tant, és necessari que també des del Govern de Catalunya aquest tema es defensi amb contundència i amb seguretat.

Per altra banda, nosaltres valorem positivament els cinquanta tècnics que s'han posat a fer una inspecció, podríem dir-ne, a actuar en l'àmbit sancionador, però voldríem saber... Ens diu que en fan falta més, per què cinquanta i no més?, quan en altres àmbits, doncs, hi ha hagut accions més decidides, no? O què es pensa fer amb la resta de personal tècnic dels centres de seguretat i condicions de treball, de salut en el treball?

I, per altra banda, nosaltres, home!, podem valorar positivament les campanyes que s'hagin pogut fer, campanyes en l'àmbit educatiu i també campanyes més purament publicitàries, encara que els hem de dir que no en compartim l'enfocament.

Nosaltres creiem que cal posar l'accent en la causa, en la prevenció real, que és l'única eina potent per incidir-hi. I a nosaltres ens han desconcertat i ens han decebut, en certa manera, les seves afirmacions, no? Ens diu, per una banda, que per molta vigilància i control que es posi no se solucionaran els problemes. Doncs, què és el que s'ha de fer, consellera? Ens diu, per altra banda, que és necessari i és fonamental el pilar de la formació. Doncs, per què no hi actua, consellera? Ens diu que els Mossos han de sortir al carrer a col·laborar en la detecció de situacions de riscos d'accidents laborals. Permetin-me la broma, primer s'haurà de posar d'acord amb el conseller Saura; sembla que a ell li fan falta més mossos i vostè els reclama en el seu àmbit. Haurem de parlar també de si és precisament la policia qui ha de fer aquesta funció o ha de ser més una funció, doncs, més tècnica, més d'inspecció purament.

Ens parla també que cal crear polítiques incentivadores, però ens parla de deixar al marge de la inspecció...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Borràs i Solé

...empreses que entrin en els plans.

Per tant, consellera, nosaltres –i li seguiré després fent les preguntes– creiem que el treball, com creu tothom, no pot costar de cap manera la vida, però que cal una acció valenta i decidida des del Govern i ahir la vàrem trobar a faltar, no només per part d'aquesta consellera, sinó del Govern en conjunt, del Govern en pes, tampoc va haver-hi, en aquest sentit, cap declaració ni cap afirmació per part del Govern de Catalunya, per part del president del Govern de Catalunya, cosa que nosaltres ens en lamentem.

Gràcies.

El president

La consellera de Treball, l'honorable senyora Maria del Mar Serna, té la paraula.

La consellera de Treball (Sra. M. del Mar Serna i Calvo)

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, miri, en el tema de prevenció de riscos laborals se'n pot parlar, es poden dir moltes coses, però hem d'anar a les dades. I mentre hi hagi un sol accident no baixarem la guàrdia, no deixarem d'insistir i d'actuar per lluitar contra la sinistralitat laboral. Ahir vam dir, i avui ho tornem a dir, que serem inflexibles. Però hem de demanar les responsabilitats a cadascú i també liderar aquest procés, i ho estem fent, senyora diputada. Perquè és un cost social important, de vides, de salut de les persones, i és un cost econòmic que no ens podem permetre ni volem permetre'ns. Amb altres paraules, hem d'estar atents per incidir en les noves realitats, per atacar les noves problemàtiques i avançar cap a una veritable cultura de la prevenció dels riscos laborals. Però cadascun dels actors ha de tenir les seves responsabilitats.

Hem de reconèixer una tendència que és positiva, senyora diputada, positiva en l'evolució de Catalunya, positiva en l'evolució amb Espanya. No obstant, reconeixem que hi ha un cost humà i que darrere d'una dada estadística freda hi ha un problema d'una persona que perd la vida o que està atacada la seva salut.

Miri, des del 2002 s'ha reduït de forma significativa el nombre d'accidents i també el seu índex d'incidència. Tenim un 13 per cent menys d'accidents, i la reducció és més important en els accidents greus i mortals, que s'han reduït d'un 35 per cent a un 30 per cent respectivament entre el 2002 i el 2006. El 2002 hi van haver 185 morts; el 2006 hi han hagut 143 morts i tenim més població ocupada. I això, els índexs d'incidència ens diuen que també ha millorat en aquest mateix període i s'ha passat de més de 7.665 treballadors per cada cent mil afiliats a la Seguretat Social a 5.949 en el 2006. O sigui que del 2002 al 2006 hi ha hagut una reducció de gairebé un 30 per cent dels índexs d'incidència de tots els accidents, i d'un 50 per cent en els índexs d'incidència dels mortals.

L'evolució respecte de Catalunya i de la resta de l'Estat de la mitjana espanyola. Miri, fins al 2003 les diferències era d'un 5 per cent; estàvem per sobre, Catalunya, de la mitjana europea. El 2004 s'ha invertit aquesta tendència, i vam estar un 3 per cent menys el 2005 i un 1 per cent menys el 2006. Les dades estan publicades, són

públiques, es poden mirar i ens poden dir que nosaltres no fem cap utilització inadequada de les dades perquè és un registre públic i està en el web del Departament a la seva disposició perquè les pugui consultar.

Quina és la causa d'aquesta reducció tan important? El que han fet les empreses –més del 80 per cent de les empreses han cregut que s'ha d'invertir en prevenció–, però també el que ha fet el Govern. I el Govern ha tingut un paper actiu: a l'acord estratègic hi va haver acord. I el pla és un pla de govern, i «pla de govern» vol dir que va ser aprovat avui fa un any i un dia pel Govern de la Generalitat, amb la participació..., que es va elaborar amb la participació dels agents socials, si no, busqui la informació al CTEESC, busqui-hi la informació, i que aquest pla, per primera vegada, implica tots els departaments afectats per la matèria, té indicadors, té objectius, té mesures, té pressupostos, que mai hi havia estat.

A més a més, que tinguem un repunt el 2006 de la sinistralitat laboral no vol dir que hi hagi un canvi en la tendència; la tendència és bona, tenim nous fenòmens i noves realitats, i les hem d'afrontar. I els nous fenòmens són que l'any passat l'EPA ens diu que dels més de 90.000 llocs de treball que es van crear, 82.000 van ser a la construcció, on obtenim el doble de l'índex d'incidència, malgrat que és el que disminueix més, perquè el 2002 estava en 18.000 accidents per cada cent mil treballadors; estem en 12.000 accidents per cada cent mil treballadors en la construcció.

D'altra banda, he de dir que el 52 per cent dels accidents mortals de l'any passat, si vostè n'ha consultat les causes, van ser per causes no traumàtiques i per causes degudes a infarts, vessaments cerebrals i de trànsit durant la jornada de treball.

Les responsabilitats; cada part tenim les responsabilitats, i nosaltres assumim les nostres, ho liderem, encara que no li agradin les nostres campanyes, perquè diem el que fa, el que diu la llei, que la prevenció s'ha d'integrar dins de les empreses. Nosaltres tenim, com a poder públic, la responsabilitat de sensibilitzar i de vigilar i del control, i ho hem fet i ho continuarem fent. I, per últim, els treballadors i treballadores han de seguir les instruccions i han de reclamar la manca de mesures.

Miri, en aquest país, si les empreses no tenen clara l'estreta vinculació entre prevenció i productivitat, tenim un problema i tenim un problema greu. L'any passat, la pèrdua de més de 3 milions de jornades, que això només en jornades de treball va suposar 232 milions d'euros..., això vol dir que les empreses encara no creuen que han d'invertir en prevenció, i el problema el tenim en el 18 per cent de les empreses.

Miri, com deia ahir, i avui continuo i ho reitero, hem actuat i seguirem actuant. Estem executant aquestes mesures previstes en el Pla de govern de prevenció de riscos laborals. Vostè sap que les tendències no es canvien d'un dia per l'altre i, a més a més, quan tenim nous fenòmens i noves realitats.

Hem tingut des del juliol..., som la primera comunitat autònoma amb cinquanta tècnics habilitats que han fet a la construcció més de sis mil visites, i han fet més de cinc mil requeriments per incompliments de la norma-

tiva. S'han fet plans específics per sectors, com el de la construcció, i territoris amb alts nivells de sinistralitat. S'han realitzat campanyes de sensibilització el 2004, 2005, 2006..., a ràdio, televisió i mitjans de comunicació, que mai s'havia fet, i recordi, si no, la Resolució de sinistralitat, de l'octubre del 2002, d'aquesta cambra, en matèria de prevenció de riscos laborals. S'ha signat un conveni amb la fiscalia per potenciar els mecanismes de coordinació i cooperació. Es va posar en funcionament la bústia electrònica. S'ha creat el registre de delegats de prevenció que també demanava la resolució d'octubre de 2002 i s'han incrementat les tasques inspectores. Senyora diputada, hem tingut des del 2002 fins ara un 31 per cent més d'actuacions, les sancions s'han incrementat en un 8 per cent, i s'han fet un 30 per cent més de requeriments. I les penalitzacions, de l'any passat a aquest es va passar gairebé a un 90 per cent més, es van incrementar, les penalitzacions. En la construcció s'han fet més de 20.000 visites, i sobretot totes aquestes sancions que s'han imposat s'han cobrat. Perquè ens vam trobar que aquestes sancions es tramitaven, eh?, es trigava molt temps a resoldre i a més a més no es cobrava, perquè quan s'anava a cobrar les empreses havien desaparegut.

I per últim, les polítiques es lideren, però per liderar les polítiques s'han de tenir recursos. Senyora diputada, entre 2003 i 2006 s'ha incrementat el pressupost de la Direcció General de Relacions Laborals –que es la que portava a terme aquestes polítiques– en un 45 per cent del pressupost. Això vol dir que creiem en la prevenció de riscos laborals.

I per últim la formació. La formació en prevenció de riscos laborals és fonamental, però la formació, nosaltres, en la part que ens pertoca, la formació i la informació és una obligació de les empreses, i nosaltres dins de la formació ocupacional i dins de la formació professional hem posat en marxa mesures específiques. I si no miri el pla de Govern, hi ha una partida de 12 milions d'euros destinada amb càrrec a les partides del Servei d'Ocupació de Catalunya, destinades a formar en matèria de prevenció de riscos laborals. Podem fer molta formació, però si les empreses no fan formació, no fan informació específica en matèria de prevenció i no integren la prevenció de riscos laborals en els diferents nivells de la seva empresa, no podem fer res important. Perquè, senyora diputada, en l'obra en què va haver-hi, en el 22@, els sis morts, que vostè coneix igual que jo, eh?, hi havien passat feia un mes dos inspectors. Havien fet la seva actuació, però ni en el pla de prevenció estaven previstes aquestes obres, ni s'havia adoptat cap mesura perquè no estava prevista.

Tenim més set mil obres de construcció a Catalunya, i no hi podem tenir..., si les empreses no es creuen que això és un factor de competitivitat, amb un inspector darrere d'una empresa, de cadascuna de les empreses, no podem arreglar la sinistralitat, perquè les responsabilitats són diferents.

El president

Té la paraula la il·lustre diputada per a la rèplica.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, jo crec que..., i permeti'm, però, que fa un error de base, i és que no accepta la realitat. No accepta la realitat: hi ha un canvi de tendència. Sí que fins l'any 2005 es va reduir la sinistralitat laboral, però també és cert que hi ha un canvi de tendència i que això és el que ha d'afrontar. Ha de veure per què aquest canvi de tendència i què és el que fa.

Hi ha un canvi de tendència que vostè ens explica el que es fa, quina és la realitat –i jo li agraeixo, amb sinceritat–, però no ens diu per què aquest canvi de tendència, com pensa aturar-lo i quines són les accions que s'han de dur a terme. Ens ha fet una reflexió per exemple sobre el cas del districte 22@ i les cinc morts que van haver-hi en un mateix cas, no?, però n'hi han hagut d'altres de casos en l'àmbit del 22@. Hi han fet alguna reflexió respecte de quines mesures concretes s'hi pensen dur a terme? Després ens diu que hi ha un pla, que el pla evidentment és de govern, però escolti'm el pla hauria estat molt bé que hagués pogut ser consensuat amb els sectors. Evidentment pot no fer-ho, però evidentment no serà igual de positiu i les conseqüències, doncs, hi són també.

Ens parla de l'increment del pressupost, ens diu que hi ha hagut un increment del pressupost del 40 per cent. Doncs anem malament, consellera. El pressupost de la Generalitat va incrementar el 59 per cent, per tant en aquest àmbit no es va invertir ni el que ha fet la resta dels departaments de la Generalitat. Per tant, escolti'm, un 40 enfront d'un 59 vol dir perdre pistonada en el que és creure's aquest àmbit i en el que és invertir en aquest cantó. Vostè ens parla que es lidera. Jo li he de dir i li manifestem que ho trobem a faltar. Avui han aparegut en un diari del país unes declaracions en les quals vostè manifesta que el Departament de Treball està en espera que es faci efectiu el traspàs de les competències en matèria d'inspecció. Hem d'estar a l'espera? Mentre ens plou tot això, hem d'estar a l'espera?

Manifesta també que reconeix els mitjans humans i materials malgrat l'increment de cinquanta persones, perquè no són suficients. Doncs, quin remei pensa posar-hi? Està a l'espera?

Es manifesta també en aquest article que els agents socials li reclamen un més gran esforç, de l'Administració, per aturar la sinistralitat laboral. Ahir mateix, per exemple, hi havia sindicats –la UGT, Comissions Obreres– que li demanaven la immediata convocatòria de la taula de salut laboral del Departament de Treball. Són ells que li demanen aquest lideratge. Són ells qui li demanen que es posi al front i que estiri d'aquest carro. I a més a més manifestaven que, si no, hi hauria un acord entre uns i altres per tal de fer protestes i mobilitzacions. Consellera, cal una acció valenta des del Govern. Cal una acció valenta amb la qual verdaderament es vegi que s'està liderant. Vostè ens manifesta que s'està fent. Posi'm, si us plau, tres exemples clars de lideratge. Què estem fent davant de la legalitat vigent?, que és cert que no ens correspon a Catalunya, però que també és cert que vostè ha manifestat que no ens satisfà i que hi ha unes mancances que cal donar-hi

respostes, a les necessitats de les petites i mitjanes empreses. Quines iniciatives ha tingut, en aquest sentit, per canviar les coses? Què ha fet en aquest àmbit? O què fa, per exemple, en l'àmbit del tema de més presència de formació? Vostè ens parla de la necessitat de la formació. Escolti'm, i què fa per poder tenir el Forcem? Les seves declaracions, que jo he llegit, respecte l'avantprojecte, el qual segueix laminant les competències de la Generalitat de Catalunya i no respecta les quatre sentències del Tribunal Constitucional respecte al Forcem, vostè diu que serà un gran avenç. Serà un gran avenç que segueixin traient-nos allò que ens pertoca per l'Estatut de Catalunya, de poder disposar dels diners i de les accions en aquest àmbit? Què pensa fer per poder tenir d'una forma immediata, a part d'esperar, la inspecció de treball aquí a Catalunya?

Aquests són temes claus, consellera, temes en què nosaltres la volem veure al capdavant. Volem veure el Govern liderant aquest tema i nosaltres ho sentim molt, però no l'hi veiem.

Què seguirà fent per buscar el consens? Consens, hi insisteixo, tant necessari en aquesta matèria, tan necessari en l'àmbit de la sinistralitat laboral. Volem saber, hi insisteixo, si segueix valorant positivament el que va dir en el seu dia, que aquelles empreses que entrin a formar part de les empreses del pla que pugui fer la pròpia Administració, de pla per millorar la sinistralitat laboral, alliberar-les de la inspecció laboral. Nosaltres creiem evidentment en les polítiques incentivadores i respecte a això li farem propostes concretes i proposades que creiem sincerament que poden ser interessants. Però la millor manera és no fer inspecció? Nosaltres creiem, consellera...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Borràs i Solé

I li ho demano amb sinceritat, que des del seu Govern ha d'acceptar que l'any 2006 s'ha produït un canvi de tendència. I aquí avui hi ha també un titular d'un altre diari que diu que les morts fan que el 2007 sigui de moment un dels pitjors anys en la construcció. Què hi pensa fer, consellera?

El president

Té la paraula l'honorable consellera de Treball.

La consellera de Treball

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, si la millor manera per atacar la sinistralitat, senyora diputada, és no fer inspeccions, ja em dirà..., si a la vegada m'està demanant, reclamant la inspecció de treball. Hem de ser coherents, eh?, hem de ser coherents. Jo ja li diré el que ha dit, eh? Però no em digui que la millor manera és no fer inspeccions. Això es nota perquè no funcionava fins al 2003 la prevenció de riscos laborals, perquè vostès no creien en la prevenció i no creien en les tasques de vigilància i control.

I a més a més em sorprèn que em parli de per què no convoquem la taula de prevenció de riscos laborals. (*Veus de fons.*) Miri, senyora diputada, el 13 de juliol en aquest Parlament no es va poder tramitar una llei que feia referència a una comissió de seguretat i salut: la llei del Consell de Relacions Laborals. Llei que ha estat la primera presentada perquè ens preocupa l'àrea de relacions laborals i especialment la seguretat i salut laboral.

I que no s'entén el canvi de tendència. Miri, senyora diputada, això m'ho podrà dir quan acabem el 2007, eh? En el 2006 ha passat, eh? Tenim 90.000 persones més treballant a la construcció. Posarem mesures i una d'elles serà la d'inspecció.

I què fem amb el tema de la estratègia espanyola? Miri, estem, juntament amb el Govern de l'Estat i els agents socials, des de fa més d'un any, treballant per la estratègia espanyola en seguretat i salut. Que malauradament no funciona, perquè la CEOE no vol que això funcioni. Però nosaltres hi estem donant suport, perquè necessitem un canvi legislatiu en matèria de prevenció de riscos laborals.

I el que hem fet i estem fent és el tema del traspàs de la inspecció. Em sorprèn, perquè des de l'any 97 amb la nova Llei d'inspecció, que va haver-hi una participació activa del seu grup parlamentari, no s'ha reclamat mai el traspàs de la inspecció. Nosaltres ja ho hem reclamat i hem tingut reunions amb el Ministeri de Treball per reclamar la inspecció de treball. Mentrestant hem subscrit un conveni per donar mitjans materials a la inspecció de treball.

Redactarem un nou pla de prevenció de riscos laborals, però mentrestant executem el que tenim. La prevenció és un element de competitivitat i hem de canviar la cultura preventiva respecte a les empreses.

Conveni amb Mossos d'Esquadra..., o protocol amb Mossos d'Esquadra. Em sorprèn, perquè està en la Resolució del 2002, que vostè digui això. I a més em sorprèn, perquè la manca de mesures de seguretat i salut pot ser un delictes, i els mossos tenen entre altres obligacions, eh?, perseguir aquests delictes. I un d'aquests està en el 345 del Codi penal.

El tema de la fiscalia. Hem signat el conveni amb la fiscalia i tenim persones desplaçades fent assessorament tècnic a la fiscalia. Hem fet cursos especials als set fiscals que estan fent tasques de prevenció de riscos laborals, perquè nosaltres creiem en la inspecció de treball, però també creiem en la justícia per atacar la sinistralitat laboral. I continuarem treballant.

Formació. Miri, la formació ocupacional i la formació contínua..., hi estem treballant perquè la prevenció de riscos laborals sigui un mòdul obligatori i amb contingut per reduir la sinistralitat. Però això és una part, senyora diputada. Si les empreses no fan formació i informació no es podrà fer res. I a més a més liderarem, liderarem com hem liderat amb la contractació pública..., que posem mesures específiques per controlar la subcontratació i per controlar els pressupostos i l'execució de les polítiques de les mesures de prevenció de riscos laborals, això ho hem fet i ho continuarem fent.

I farem un pla voluntari, el pla Prevea, per a aquelles empreses que voluntàriament vulguin reduir la sinistralitat. Perquè com deia abans, no només amb inspecció s'ataca el problema de la prevenció. Però la inspecció ha de ser un element clau en la lluita contra la sinistralitat laboral i volem que el seu grup estigui al nostre costat.

Gràcies.

El president

Senyora Borràs?

La Sra. Borràs i Solé

Per al·lusions i contradiccions. Sí, ha posat en boca meua unes paraules que jo no he dit i que llegiré literalment el que va dir la consellera i està reflectit en un diari, el *Segre* concretament...

El president

Trenta segons.

La Sra. Borràs i Solé

Molt bé. La consellera va dir, no la senyora Meritxell Borràs, que «es durà a terme un pla voluntari per aquelles empreses que vulguin reduir el seu nivell de sinistralitat i a la vegada anuncia que les empreses que s'hi vulguin acollir quedaran excloses de la planificació de la inspecció laboral». Això és el que va dir la senyora consellera, no la diputada Meritxell Borràs.

Gràcies.

El president

Senyora consellera...

La consellera de Treball

Senyora diputada, no ha sentit l'última frase que he dit: «Que volem també incorporar mesures d'aquestes.» Escolti'm, si us plau, el que dic, i no només parli llegint els diaris, eh?; escolti el que estic dient aquí. (*Remor de veus.*)

El president

El catorzè punt de l'ordre del dia...

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la competitivitat de l'economia catalana (tram. 302-00005/08)

...és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la competitivitat de l'economia catalana. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula per a la seva exposició l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, em sap greu, però jo tenia previst començar la meua intervenció ensenyant un diari, que resumeix perfecta-

ment el que es va parlar en la interpellació que va tenir lloc en aquesta cambra fa quinze dies sobre la competitivitat. El titular del diari del dimarts 13...

El president

Senyor diputat, potser algú voldria... (*Pausa.*) Gràcies.

El Sr. Rodríguez i Serra

El titular del diari del dimarts 13 diu: «La indústria catalana pateix més que l'espanyola la globalització.» I això resumeix perfectament el que varem intentar explicar en aquella interpellació, i és que, tot i que les xifres de creixement de l'economia són xifres positives, segurament el creixement real, el PIB, l'increment de PIB per habitant no és tan positiu com l'increment del PIB, però que aquest increment, aquest creixement està molt basat en el factor humà, en el factor mà d'obra i segurament no tan intensament com seria de desitjar en el factor coneixement.

Aquesta, que va ser d'alguna manera la nostra conclusió, jo crec que acceptada també segurament amb matisos per part del conseller, ens va comportar la presentació d'una moció; una moció que fa referència, com no pot ser d'altra manera, a l'Acord estratègic per a la internacionalització, la competitivitat i la qualitat de l'ocupació, del qual precisament demà es compleixen dos anys de la signatura.

Nosaltres reconeixem, i hem reconegut ja en aquesta cambra, al llarg d'aquests dos anys, que entenem que aquest acord era una bona eina, en tant que era una eina que concertava unes determinades polítiques amb els agents socials i els agents econòmics i el Govern de la Generalitat, per tal de tirar endavant aquesta transformació de l'economia catalana cap a l'economia del coneixement.

Però també és cert que, passat un temps, constatem que aquesta transformació no s'està duent a terme amb la intensitat que nosaltres entenem que ha de ser necessària. I això ho posen en evidència els titulars de la premsa, però que darrere d'aquests hi han en aquest cas un estudi de Caixa de Catalunya, però també altres estudis, de la Caixa de Pensions, Pimec, diferents entitats, que posen de manifest que hi ha aquesta situació.

En la moció es presenten un conjunt de mesures sobre les quals entenem que cal incidir i sobre les quals entenem que cal plantejar noves iniciatives, i que són un total de dotze mesures, que segurament no són totes les que són necessàries. Per exemple, no es contemplen mesures per fomentar la innovació, que és un problema real i important que tenim en aquest moment a la indústria catalana; no se'n plantegen, no perquè no siguin necessàries, simplement perquè durant la interpellació no varem tractar aquestes qüestions.

Hi apareixen dotze temes que varen ser tractats el dia de la interpellació, concretament: formació contínua; la llengua anglesa; estudis vinculats amb les tecnologies de la informació i la comunicació; la millora del foment emprenedor dels estudiants catalans; un increment important de la inversió en recerca i desenvolupament –recordar una vegada més la xifra de despesa pública en

inversió en recerca i desenvolupament: 1,35 del PIB l'any 2005, l'any 2004 1,34 per cent del PIB; per tant, no estem avançant amb la suficient intensitat pel camí del coneixement.

Parlarem també de les infraestructures de recerca, de la penetració de les tecnologies de la informació i la comunicació a la societat, de les infraestructures de transports, de les infraestructures de comunicacions i les energètiques. I hi introduïm dos temes ambientals: un, demanant –i demanem– la pronunciació del Ple per a la reforma de la Llei de la intervenció integral de l'Administració ambiental, que jo crec que ha estat reivindicada per tothom, per tots els agents, però és que fins i tot em dona la impressió que tots els grups parlamentaris estem d'acord que s'ha de modificar aquesta llei. I, finalment, demanar també que, quan s'adoptin mesures ambientals o mediambientals per part del Govern, siguin consultats els agents econòmics i socials per tal d'avaluar la incidència que aquestes mesures poden tenir sobre l'activitat econòmica.

Finalment, la moció demana dues coses: una, avaluació del compliment de l'acord, avaluació dels resultats de l'acord, i un nou impuls d'aquest, un nou acord, si és necessari, però donar un nou impuls a aquell acord...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

...estratègic per tal de, a partir del moment en què estem situats i a partir de la diagnosi en què estem, encarar els propers anys amb millors garanties d'èxit que no pas les que hem tingut en els darrers dos anys.

I, finalment, demanar també que hi hagi un seguiment parlamentari del compliment i de l'avaluació de l'acord, que hi ha ara en aquest moment o el que hi pugui haver...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

...en el futur immediat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Ha presentat esmenes el Grup parlamentari Mixt; té la paraula per a la seva defensa el senyor José Domingo.

(*Veus de fons.*)

El Sr. Domingo Domingo

Se ha coincido prácticamente, por el grupo que propone la moción y por otros enmendadores, en el acierto del acuerdo estratégico, y al mismo tiempo se ha detectado un bajo crecimiento de la productividad.

Coincidimos en que es necesario adoptar medidas de oferta que ayuden a mejorar la capacidad para competir de nuestra comunidad. Y eso pasa, necesariamente, por

una mayor inversión en capital humano, I+D e infraestructuras, y la concreción de estas inversiones deberá hacerse por el Gobierno.

Me gustaría incidir, y ese es el objeto de la enmienda, en que cuando hablamos de productividad forzosamente tenemos que ligarlo al sistema educativo. En concreto, al fracaso escolar. Y a ello hizo referencia el *conseller*, el honorable *conseller* Castells en la réplica que formuló a la anterior interpelación, que es el origen de la actual moción.

Hay enormes motivos de preocupación en esta materia debido a los malos resultados que se obtienen por nuestros estudiantes en los estudios comparativos internacionales; no solamente de los catalanes, sino también del resto de los españoles.

Es imprescindible, por tanto, mejorar el modelo educativo catalán, y en eso coinciden tanto informes como el del Círculo de Economía o el de la Cámara de Comercio. Pero no solamente en la formación continuada, como se ha apuntado por parte de la moción, sino que también en los otros ciclos escolares.

Por eso, y atendiendo a ello, nosotros consideramos pertinente potenciar la educación trilingüe, y potenciar la educación trilingüe en castellano, catalán y de la tercera lengua extranjera, no solamente en lengua inglesa, sino preferentemente en inglés, visto el contexto internacional y el futuro de lengua franca que está teniendo en estos momentos esta lengua.

De ahí la razón de la enmienda que se formula.

El president

La senyora Rocío Martínez-Sampere pot defensar l'esmena presentada pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la competitivitat és un tema de país, no hi ha cap grup en aquesta cambra, crec, que no vulgui que Catalunya sigui més competitiva, econòmicament més sòlida i més preparada per al seu futur, i, com a tema estratègic que és, es defensa molt millor des de la unanimitat i des del consens, amb totes les confrontacions legítimes que vostès vulguin, que des de la confrontació, perquè quan Catalunya va unida va millor; ens ho recordava avui el conseller.

És per aquest motiu que el nostre grup, conjuntament amb els altres dos grups que donen suport al Govern, vam intentar arribar a un acord que està reflectit en l'esmena presentada a la moció interposada pel Partit Popular, que era un acord que volia reflectir justament el que acabo de dir, que volem comptar amb el suport i el consens majoritari de les forces polítiques i dels agents en una qüestió tan determinant com és aquesta, i més quan, no ho oblidem, l'acord estratègic ha estat reconegut pels grups de l'oposició com un instrument completament vàlid, tant que, de fet, si no em falla la memòria, el van reivindicar com a compromís en les seves campanyes electorals, i a més vostè, senyor diputat, ho acaba de dir aquí.

Lamentablement, aquest acord no ha estat possible, i no ha estat possible perquè des del Partit Popular no han volgut reconèixer que el Govern ja havia engegat aquest procés de millora de la competitivitat, que, com vostè sap, senyor Rodríguez, un canvi de model no es fa d'un dia per l'altre, i que és un procés que s'ha de posar en valor no només pel que significa sinó pels resultats que ja està donant; un procés que sí, d'acord, poden dir que és millorable o que segons vostès s'ha de fer èmfasi en un lloc o en l'altre, però el que no pot ser és que no acceptin que no hi és i que funciona. El que no pot ser és que s'insti el Govern no ja a millorar un aspecte o un altre, sinó a emprendre una sèrie de polítiques que ja estan en marxa, eh?

És per aquest motiu que..., o sota aquestes premisses, que tots entendran que la posició del nostre grup és de rebuig.

Ha estat el Govern, l'anterior i el d'aquesta legislatura, qui ha emprès la iniciativa d'afrontar el repte comú de la transformació del nostre model de competitivitat; ha estat el Govern qui ha creat els instruments per fer-ho i qui a més a més ho ha fet definint una estratègia a llarg termini consensuada amb tots els agents econòmics i socials.

En aquest sentit i en el marc de l'acord, des del nostre grup volem detallar el nostre posicionament en tres punts. El primer: fer una balanç positiu del que ha significat i significa avui dia l'acord estratègic, que representa una aposta no tan sols de transformació del model productiu, sinó també d'entendre que les polítiques socials i sobretot l'educació són part indissociable del nostre discurs econòmic, eh?, que competitivitat i cohesió social van de la mà, i això per nosaltres és un tema clau. I si ens detenim en el grau de compliment, podem afirmar que totes les mesures estan en marxa, que el 85 per cent de l'acord s'ha complert avui en dia i que, a falta de determinar la concreció dels pressupostos d'aquest tercer any, més de 3.000 milions d'euros estan destinats a l'execució de les vuitanta-sis mesures.

En segon lloc, que l'acord ja està tenint conseqüències concretes en la nostra economia, eh? Avui podem afirmar que realment el creixement s'està assentant sobre factors més sòlids, sobre sectors més dinàmics i més de futur. No em vull allargar amb dades, però observem: desacceleració de la construcció, eh?, per l'any 2006 ha crescut el 6 per cent i la previsió del 2007 és del 4,5 per cent; partíem de nivells molt més alts. I observem també que altres sectors més dinàmics n'estan prenent el relleu; parlo d'inversió en béns d'equipaments, que creix clarament per sobre de la mitjana; parlo d'exportacions, que com sabien havíem passat un període certa atonia, que s'estan recuperant i ho estan fent amb força, i parlo també, per molt que..., de la recuperació del creixement de la indústria, del que es coneix com a VAB industrial.

Tercer punt, i acabo, que estem d'acord que és necessari ampliar l'acord i que això és justament el que el Govern està fent. Amb paraules mateixes del conseller, diu que hem d'aixecar el llistó per fer front els reptes que hem d'abordar en aquesta legislatura. Ara és el moment de ratificar les grans línies que va desenvolupar l'acord,

dues grans línies que es poden resumir en la millora del coneixement i en la millora de les infraestructures, i de posar-nos a treballar a intensificar línies de futur, com la formació professional, l'aprenentatge de l'anglès, la lluita contra el fracàs escolar o d'altres, com la simplificació administrativa, de la qual el Govern va aprovar un grup de treball aquesta mateixa setmana.

Tenim molt clars quins són els reptes de futur i la necessitat de ratificar i ampliar aquest acord que tants bons resultats ha donat per a la nostra economia. I aquest és el propòsit que té precisament la iniciativa impulsada pel president de la Generalitat de convocar demà mateix un consell d'institucions, on tindran ocasió, aquells que el van signar, de ratificar la validesa de l'acord i d'assenyalar aquestes noves fites que hem d'abordar en aquesta legislatura.

Gràcies, president, i senyores i senyors diputats.

El president

Per fixar posició tenen la paraula els grups parlamentaris. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats..., primera qüestió, diputat Rodríguez, ens pronunciarem sobre la moció tal qual la presenta. I m'agradaria dir-li que té, per nosaltres, aquesta moció, dues característiques fonamentals. La primera: fa una lectura ordenada pràcticament de tot allò que vostè recomanaria al Govern que fes perquè la competitivitat, senyores i senyors diputats, millorés i perquè el nostre sistema es transformés en la direcció correcta. Qui hi pot estar en contra? Després observarem que hi està en contra el Govern tripartit perquè no hi dóna suport. Però la pregunta és: qui pot estar en contra d'aquest conjunt de mesures que vostè recomana que el Govern endegui. Doncs, ho deu estar el tripartit, perquè no li votaran la moció. Nosaltres, no per portar la contrària al tripartit, quedi ben clar, li donarem suport.

També li direm clarament una altra cosa. Em queda a mi, després de la lectura de la moció, la idea d'un..., com li ho diria jo?, d'un lleuger escepticisme, d'aquest conjunt de propostes, que vostè confii que tot el conjunt poden ser endegades amb aquest voluntarisme que la seva proposta recull, però nosaltres hi votarem a favor.

Teníem un dubte, i també els ho direm clarament, quan vam veure que el Govern presentava esmenes i tenia la voluntat d'arribar a un acord amb el Partit Popular, necessari, en la línia que tantes vegades predica el conseller –unitat, unitat, unitat–, teníem un dubte: que veritablement no es desnaturalitzés la seva moció amb la voluntat de tenir demà, senyor conseller, un dia de festa a l'hora de presentar l'acord per a la competitivitat.

No caldrà que ens pronunciem respecte a això; resulta que no estan a favor de la seva moció, resulta que nosaltres sí, perdrem conjuntament, ho farem de manera elegant, però si més no el Govern demà no podrà presumir, i ja em sap greu, senyores i senyors diputats de la

majoria, d'aquest acord en aquesta cambra per la unitat de tots els grups respecte a aquesta moció. No cal patir, arribaran temps millors, senyor conseller, senyores i senyors diputats de la majoria; n'estic convençut.

Segona qüestió, productivitat i model de competitivitat, que jo crec que és l'eix. Les seves propostes, senyor Rodríguez, van al nus del que crec que són els elements clau: infraestructures, pacte de Lisboa aprofundit, i reformes i més reformes, que és el que ens toca.

De totes maneres, hauríem d'arribar a un..., jo crec que la cambra hauria de tibar amb la consciència segura que hi ha tres elements fonamentals, que són els instruments perquè tot aquest seguit de mesures que vostè presenta en la seva moció puguin ser portades a la pràctica.

Quins són aquests elements? El primer, finançament. Diu un diputat de la majoria: «Govern, Govern i Govern»; sí, sempre que el Govern, com naturalment diu el conseller una i una altra vegada, es faci mereixedor de defensar el finançament d'aquesta cambra en els termes que aquesta cambra ha establert, no en els somnis utòpics que tenien no sé quins diputats de no sé quin grup parlamentari molt abans d'acabar aquest debat, com algú ens recordava aquest dematí, no en aquests termes, senyor diputat, l'aprovat. I el que li hem de demanar al Govern –per això és un instrument tan important– en una moció com la seva és finançament de veritat; a lluitar per aquest finançament, la cambra al seu costat.

Dos, pressupostos del 2007. Pressupostos del 2007 vol dir que els tinguem i els tinguem aviat. Vostè a això no hi va fer referència, com a home de bona voluntat i bona fe que és, esperant que el Govern compleixi ben aviat. D'acord; esperem que els pressupostos els tinguem a la cambra com més aviat millor.

I tres, l'acord de competitivitat, que he llegit tot sovint i ens ho han recordat els diputats de la majoria que el Govern *rellançarà* l'acord per a la competitivitat. I un sempre té la impressió que es rellança tot allò que no acaba d'anar bé, però si es rellança, senyores i senyors diputats, benvingut sigui el rellançament. Aquest són els tres instruments que necessitem.

Per acabar, senyor president, amb el temps que em toca, dir-li dues qüestions. Haurem de discutir durant tota la legislatura dos elements que ens preocupen. Creixem? Sí creixem. Creixem en la direcció correcta? Parlem-ne. «Per què diu això, diputat?» Creixem?, sí; en la direcció correcta?, parlem-ne. «Per què diu això?» Perquè advertim elements de fatiga en el nostre sistema de creixement que, senzillament, sense cap mena d'alarmisme, els volem discutir, perquè comporta una altra qüestió; pregunta: hi han perdedors d'aquest creixement econòmic de què tant es vanta el Govern d'esquerres? Ho repeteixo, hi han perdedors d'aquest creixement econòmic de què tant es vanta el Govern tripartit?

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández i Teixidó

Acabo, senyor president. Un sospita que sí, però tindrem tota la legislatura, senyor president, per parlar-ne, o, si més no, aquest és el nostre càlcul a hores d'ara.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. De los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la meva intervenció no serà tan apocalíptica com la que acabem de viure en aquests instants. De fet, vam seguir amb molt d'interès la interpellació; crec que va ser un debat interessant i que venia, precisament, a continuació de la compareixença del conseller Castells a la Comissió d'Economia, ara no fa ni un mes d'aquesta compareixença.

De fet, en aquesta compareixença vam tenir l'oportunitat d'analitzar quina era la situació econòmica del nostre país, i arribàvem a la conclusió que estàvem en un bon estat de salut. Però potser, quan diem «estem en un bon estat de salut», no és des d'una autocomplaença, ni d'un cofoisme, i això també es va expressar per part de tots els grups parlamentaris i per part del mateix conseller Castells en aquesta compareixença, sinó que es reconeixia que, tot i estar en un bon estat de salut, hi han punts forts, però també hi han punts febles, i també es reconeix que aquest bon estat de salut no és només degut a l'acció d'un govern, evidentment; aquí també hi ha un paper de la resta d'agents socioeconòmics del nostre país que fan la seva feina dia a dia.

No només parlàvem de bon estat de salut, sinó que també parlàvem d'una previsió de creixement de l'economia catalana, que es fixava, aquesta previsió, en un 3,2 per cent per aquest any 2007. I crec que hi havia una dada interessant, que és que les bases d'aquest creixement són més sòlides que no havien estat anteriorment. Estàvem parlant que en aquest moment el motor d'aquest creixement passen a ser exportacions i la inversió en béns d'equip. Per tant, el consum, que fins ara havia estat tirant, havia estat el motor d'aquest creixement, deixava de tenir tanta importància, i això, com totes les coses de l'economia, sempre és moltes vegades un joc de suma zero; pot ser coses bones, coses positives, però al final el bo compensa el dolent. Però en aquest cas el consum sí que tenia una conseqüència bona, que era aquesta disminució del diferencial d'inflació que existeix entre Catalunya i Espanya.

En una altra part, en aquesta mateixa compareixença, parlàvem d'un tercer punt, i era el de l'Acord estratègic per la competitivitat, la internacionalització i la qualitat de l'ocupació de l'economia catalana. Fixem-ne l'origen. L'origen d'aquest acord estratègic, quan el Govern anterior decideix tirar-lo endavant, és a principis del 2004, un moment difícil, un moment que moltes empreses decideixen deslocalitzar-se, i que, en aquell moment, el Govern de Catalunya, amb serenitat va sa-

ber afrontar-lo. Neixen tots els treballs d'aquest acord estratègic, precisament, a principis del 2004, i a principis del 2005 es signen, i es signen entre el Govern i tots els agents socioeconòmics, per tant, des del màxim consens, el que nosaltres en diem «pacte nacional». Va haver-hi un pacte nacional per la competitivitat, la internacionalització i la qualitat de l'ocupació de l'economia catalana. I els pactes nacionals són excel·lents fulls de ruta.

Que s'ha fet molta feina a la passada legislatura? Evidentment; primer, fent-lo –primer, fent-lo–, i després, començant-lo a aplicar. Jo crec, senyor Teixidó, que precisament aquest nou impuls que se li vol donar l'hem de, diguéssim, limitar aquí; no vol dir que no anés bé, vol dir que la passada legislatura es va fer, es va començar a aplicar, i ara cal impulsar-lo, un ordre lògic de les coses, no cap reconeixement que les coses no vagin bé o no hagin anat bé; tothom reconeixem que l'instrument funciona, ha funcionat i cal impulsar-lo perquè s'ha de demostrar que funciona.

Per tant, senyor Rodríguez, entenem, creiem que cap d'aquests tres elements que acabo d'emmarcar –el bon estat de salut, amb punts forts i amb punts febles, la previsió de creixement i les bases sobre les quals aquest creixement s'està produint, i el mateix acord estratègic–..., entenem que a la seva moció no acaben de quedar ben reflectits, en aquest sentit que els he explicat jo aquí. És per això que s'ha presentat l'esmena que anteriorment, doncs, la portaveu d'economia del grup socialista els ha explicat.

I és per això que nosaltres entenem que ens hagués agradat..., encara no s'ha pronunciat, però ens agradaria que tingués present aquesta esmena, perquè, de fet, ve a recollir moltíssims dels punts que vostè planteja, però, si més no, ho centra millor del que la seva moció original ho centra.

Per tant, li demanem des del nostre Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana que consideri aquesta esmena com una possibilitat de transacció, i, evidentment, no reconegui pas o no ens diguin que no fem el possible per arribar a acords en aquests consensos. No ho ha dit vostè; ho ha dit anteriorment el senyor Fernández Teixidó.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

El senyor Daniel Pi, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula.

El Sr. Pi Noya

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, suposo que estarem tots d'acord que l'interès per la competitivitat és un patrimoni comú, un patrimoni comú dels sectors empresarials, de tots els grups d'aquesta casa i de la gent, que la gent, amb la pela que és la feina, s'ho juga tot. Per tant, des dels sectors empresarials fins als joves que s'incorporen al mercat de treball, més preparats però en pitjors condicions que s'hi incorporaven els seus pares, a tots ens interessa.

I bona part dels elements que són presents a la moció que presenta el Partit Popular són de treball comú. És important, i ens interessa la formació professional de treballadors i treballadores. És important i ens interessa l'impuls al coneixement de les llengües estrangeres, l'esforç en matèria de recerca i desenvolupament, l'impuls a l'esperit emprenedor, la fixació de mecanismes d'avaluació periòdica dels avenços que es realitzin en el marc de l'acord per la competitivitat i la seva remissió en aquesta casa.

En tot això podem arribar a acords. Precisament perquè podem arribar a acords, des del nostre grup, juntament amb els altres grups que donen suport al Govern, els hem presentat una esmena, que respecta la proposta en tots aquests aspectes, però que planteja, i hi tenim tot el dret, un seguit de modificacions que per nosaltres són essencials i ens permeten reforçar la competitivitat.

En primer lloc, posar de manifest que donem continuïtat a les polítiques derivades de l'acord de la competitivitat, que d'una lectura del text sembla que partim de zero. I no partim de zero. Va ser una feina feta la legislatura passada i que ens permet tenir en aquests moments un excel·lent, per dir-ho amb les paraules del conseller Castells, full de ruta. Aquest és un camí que cal continuar impulsant.

Refermar la importància dels aspectes ambientals. Encara es plantegen en aquesta casa, a vegades, com una nosa, i és un error: són un element essencial de competitivitat. Per la riquesa que generen directament: 1.217 empreses, 3.697 milions d'euros de facturació, 52.000 treballadors... Aquest sector no és important? Però també perquè la producció respecte als aspectes ambientals és un element directe de competitivitat.

Una esmena de dir: «Parlem de totes les infraestructures del transport i no només de les noves.» Fa una estona, en aquesta mateixa mesa, es parlava de tren, de ferrocarril convencional. No es tracta d'impulsar les noves infraestructures, es tracta d'impulsar aquelles infraestructures que necessitem; introduir el concepte de «mobilitat», que cal atendre, i incorporar –aquesta també és la nostra proposta i ens sembla que és convenient– les polítiques d'eficiència i d'estalvi en l'àmbit de l'energia, que no hi eren i que són un repte absolutament imprescindible per la competitivitat, fins i tot a nivell econòmic, fins i tot per no haver de fer front als pagaments derivats de les compres dels permisos d'emissió.

Em sembla que, amb tot això, si la voluntat fos de marcar-nos fulls de ruta per la competitivitat, hauríem pogut avançar. Per tant, d'alguna forma mostra aquesta voluntat d'arribar a acords.

Però, escoltin, si el que pretenen és que nosaltres acceptem d'una manera acrítica la proposta que vostès ens fan, home!, em sembla que llavors no els hauria d'estranyar –no els hauria d'estranyar– que nosaltres no donem suport a aquesta moció.

Deixi'm que digui, a més, una cosa que no està al text de la moció però que vostè, senyor Rodríguez, s'hi ha referit a la seva intervenció: les mesures de protecció de la qualitat ambiental. Miri, que quedi clar d'entrada

—vostè n'està informat— que estem aplicant una normativa europea, no dictada pel Govern català, que el límit de contaminants s'ha sobrepassat de forma prou important sobre una base de dades de més de 9 milions de dades, i que estem obligats a actuar en aquesta matèria. I el que s'ha fet fins ara, que és la feina de delimitació de la zona sobre la qual s'actua, s'ha fet després d'un treball d'estricta consulta als ajuntaments afectats en la fase de delimitació, i a partir d'aquí l'establiment de mesures serà una cosa que caldrà anar establint sobre la base d'uns consensos el més amplis possibles.

En tot cas, si la voluntat és marcar un full, un camí, acceptin la nostra esmena i tirem endavant. Si el que vostès volen és fer allò que fan tan sovint de només criticar, de només posar contra les cordes el Govern, haurà d'entendre que no votem la seva moció.

Moltes gràcies.

El president

El senyor Santi Rodríguez té la paraula per posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Pi, si la solució per acabar amb el tràfic de drogues és legalitzar-les, si la solució per evitar la massificació de presos és deixar-los anar, no em vinguin a plantejar que la solució per evitar la contaminació ambiental és deixar que hi hagi activitat econòmica.

Senyor Teixidó, miri, cregui'm que nosaltres no hem pres una decisió al respecte de l'acceptació o no de les esmenes que ens planteja el tripartit en funció que puguin presumir o no puguin presumir d'un acord. De fet, ja ho diu la dita: «Dime de que presumes y te diré de que careces.» Per tant, no és aquesta la nostra motivació. La motivació està en el fons de l'esmena que ens plantegen els tres grups que donen suport al Govern.

Volent que reconeguem que l'acord estratègic és una bona eina. Portem dos anys dient-ho. Ho he dit avui mateix: «Portem dos anys dient-ho.» Però nosaltres també volem que reconeguim vostès que no totes aquelles mesures han causat els efectes que tots hauríem desitjat que haguessin causat, que hi hagués hagut un avanç més important cap a la societat del coneixement. Això és el que nosaltres els demanem que reconeguim. I vostès tampoc no ho volen fer. És clar, no ens atribueixin a nosaltres la responsabilitat.

Escoltin, nosaltres els demanem que millorin les inversions en infraestructures de transport. Vostès ens proposen *continuar* les polítiques d'infraestructures de transport. Escoltin, els he de recordar quina és la política o les polítiques d'infraestructures de transport del Govern? O millor dit, quines no són? Els demanem: «Millorin les polítiques energètiques.» Vostès ens diuen: «Continuar amb les polítiques energètiques.» Els he de recordar quines són les polítiques energètiques del Govern en els darrers anys? Els diem: «Millorar les polítiques de telecomunicacions.» Vostès ens diuen: «Continuar les polítiques de comunicacions.» On són els 488 milions d'euros per infraestructures de teleco-

municacions de què parla l'acord estratègic? On són? No hi són! Precisament per això entenem que... És una bona eina? Sí. Que cal millorar-la? També. I per això hem plantejat la Moció en els termes que ho hem fet i demanem a la cambra el suport.

Finalment, hi ha un altre element, i és que en el text que vostès ens proposen com a esmena a la nostra moció s'inclou, de forma pràcticament textual, la resposta que el president de la Generalitat va donar ahir en la sessió de control a una pregunta formulada per la mateixa diputada del Grup Socialista. Resposta que no compartim, i per tant entendran que nosaltres tampoc no li puguem donar suport.

Finalment, i respecte a l'esmena presentada pel Grup Mixt, dir que no tenim absolutament cap inconvenient a acceptar-la, però també em permetran que els digui que quan el Grup Popular —i el senyor Domingo ho entendre perfectament— demanem, en una moció sobre la competitivitat, que cal millorar, que cal fomentar el coneixement de la llengua anglesa per part dels estudiants de Catalunya, ha d'entendre vostè que quan ho diem nosaltres això no significa, ni molt menys, que vagi en detriment ni del castellà ni del català.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Per tant, senyor Rodríguez, entenc que accepta l'esmena del Grup Mixt i no accepta l'esmena... (*veus de fons*), l'altra esmena presentada, correcte. Per tant, votariem la moció en aquests termes.

Votem doncs la moció en aquests termes.

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat rebutjada per 61 vots a favor i 69 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les llistes d'espera de sanitat (tram. 302-00006/08)

El quinzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les llistes d'espera de sanitat, presentada pel Grup Mixt. Té la paraula el senyor Justo Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Señor presidente... Señores diputados, señoras diputadas, la razón por la que se ha presentado esta moción tiene como finalidad reducir las listas de espera en Catalunya. Los términos en los que se ha planteado realmente hacen imposible a nuestro juicio que se pueda votar en contra de estas medidas que aquí se proponen. Precisamente la finalidad con la que se ha planteado la Moción es la de llegar a un acuerdo e intentar que todos los grupos parlamentarios podamos coincidir en la solución de uno de los principales problemas que tiene la sanidad catalana.

Coincidimos, por lo tanto, con la honorable *consellera* en que la accesibilidad y el aumento de la actividad son

los parámetros por los que ha de seguirse la solución al problema de las listas de espera en Catalunya.

En este sentido, y de aquí una propuesta principal, para dar solución a este tema solamente es posible el incremento de los recursos. El incremento de los recursos, puesto que todavía Catalunya no ha llegado a la media española en cuanto a inversión sanitaria y está muy alejada de la media europea.

El hecho de que se haya incrementado la población no es óbice para..., desde luego, no se ha llegado todavía al incremento suficiente en relación con la población que se ha incrementado en Catalunya. En este sentido hemos de tener en cuenta que el gasto *per capita* sanitario en Catalunya no es proporcional al incremento de la población. Pensemos, por ejemplo, comunidades autónomas como Extremadura, en la que se ha producido, entre los años 2003 a 2005, un 1 por ciento exclusivamente de población y el incremento ha sido del 21 por ciento del incremento del gasto. En cambio, en nuestra comunidad, según nuestros datos, este incremento se ha producido en un 24 por ciento, cuando el incremento de población supera el 4,5 por ciento. En definitiva, comunidades autónomas con mucho menor incremento han destinado casi los mismos recursos en materia proporcional que nosotros en nuestra comunidad autónoma.

En definitiva, la inversión, a nuestro juicio, hasta ahora ha sido insuficiente. Más población, más anciana y con mayores requerimientos. La regla es sencilla: más inversión. No hay tampoco más solución que otra. Pero más inversión y a la vez una mejor gestión racionalizada, y de ahí que aquí, en nuestra moción se aporten algunos aspectos que pueden contribuir precisamente a la mejora de esta gestión.

Abogamos precisamente por la corrección de las desigualdades, no solamente en el área básica de salud, sino en la región sanitaria. Sobre esto la *consellera* no contestó la interpelación, la pregunta que se le hizo, y de ahí que haya que concretar y precisamente intentar llegar a la igualdad en las distintas regiones y áreas sanitarias.

Igualmente, entendemos pertinente que las listas de espera deben regirse por criterios multidisciplinarios, pero no solamente respecto a determinadas intervenciones quirúrgicas, como por ejemplo se prevé en el proyecto de población de sistema de priorización de pacientes en la lista de espera para cirugía electiva de cataratas, prótesis de rodilla y cadera. Debe hacerse ampliable al resto de patologías y por eso abogamos porque este criterio multidisciplinar en el que se tenga en cuenta los criterios médicos funcionales, sociales y no sólo los temporales en la elaboración de listas abarque a todas patologías.

Igualmente, entendemos que no solamente se debe abordar el tema de la lista de espera quirúrgica, sino también el de los procedimientos diagnósticos. Se ha de apostar por una mayor cantidad de intervenciones, de aquí la importancia del incremento del número, pero también por una mejora de la calidad. Y esto no siempre viene aconteciendo. Le pondré un ejemplo último, que tenemos constancia de él. En el caso del diagnóstico precoz

en supuestos de diabetes militus, tipo 1. Ahora mismo se están utilizando médicos de atención primaria para solucionar el problema o la detección del fondo de ojos.

Es cierto que hay una lista de espera de dos años...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

...en muchos sitios en materia oftalmológica, pero, desde luego, no debe producirse un deterioro de la calidad y estas prácticas pudieran llevar a ello.

Muchas gracias.

El president

Té la paraula, per defensar l'esmena presentada pel Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Belén Pajares.

La Sra. Pajares i Ribas

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyores i senyors diputats, el Grup Popular considerem que la sanitat és una de les prioritats dels catalans i que per millorar l'atenció i la qualitat de l'assistència sanitària cal corregir els aspectes negatius de les seves prestacions, i en aquest cas, i en la Moció que ens pertoca fixar la nostra posició, són les llistes d'espera per a les intervencions quirúrgiques.

Entenem amb la presentació de les esmenes que es completava i millorava el text i que, per tant, si el ponent, si l'interpel·lant té a bé assumir-les, formaran part ja del text.

Pel que fa al tema a tractar, la realitat ens obliga a tenir en compte alguns factors –ja ho ha comentat l'interpel·lant– que són necessaris per assolir un model d'eficàcia en la sanitat, però que també, alhora, són reptes perquè aquesta sanitat catalana pugui superar la sostenibilitat i afrontar no només les situacions actuals que estem vivint, sinó també les futures demandes que se'ns plantejaran.

I, per tant, nosaltres li donem en part la raó, senyora consellera, i és cert que el temps d'espera s'ha reduït, però ho ha fet d'una manera molt minsa i sense posar-hi tots els objectius, que per altra banda estan regulats per decret.

Malauradament les persones que es troben en aquesta situació pateixen abans de superar una espera molt llarga; molt llarga perquè, clar, al temps d'espera per a proves diagnòstiques –que aquí no en tenim encara dades, però que em sembla que mitjançant un decret s'acotarà amb un temps màxim– també s'hi ha d'afegir el temps per accedir a l'especialista, que de fet és qui ha de prescriure la intervenció. Si sumem tot això, es converteix en un temps de demora molt preocupant, des del nostre punt de vista, i que creiem que també hauria de ser preocupant per al Govern i per als partits que el conformen. Perquè, clar, tot i les mitjanes que es presenten a l'informe sobre les llistes d'espera, existeixen importants desequilibris entre regions sanitàries, i no més un exemple, perquè, clar, ha quedat tot degudament

detallat en aquest informe: Les operacions de cataractes o de varices superen a bastament el temps mitjà de resolució en el Camp de Tarragona. Un altre cas són les operacions d'artroscòpia quan aquest català viu a la Catalunya central o bé a la regió sanitària de Barcelona. I clar, creiem que, de la mateixa manera que s'ha d'aconseguir aquest equilibri territorial, també hem de garantir que en el cas que no es compleixin aquests terminis es porti a terme l'assistència del pacient en qualsevol altre centre concertat o privat. I amb això ja no estem parlant d'estadístiques, ni de números, ni de mitjanes, sinó de situacions que afecten la vida i la dignitat de les persones perquè es desenvolupin com a tals i quina solució els aportem. Entenc que, a més a més, és un objectiu que tothom pot compartir i compartirà.

Però, és clar, també em vull referir a tot allò que fa referència als professionals de la sanitat i per això hem presentat dues esmenes.

Des del nostre punt de vista no podem demanar un increment de la plantilla de personal de sanitat si primer no es resol el dèficit dels professionals sanitaris que patim, no?

Les polítiques dutes a terme pel seu departament a l'anterior tripartit van fer que es jubilessin metges sense tenir en compte noves contractacions. O l'augment del nombre d'hores de visites d'alguns metges, mesura que havia de ser com la contractació de 450 metges nous i que ha acabat en un procés judicial. O passant, senyora consellera, per la primera vaga de metges en la sanitat pública catalana.

Com que creiem que aquest no ha sigut el seu punt fort, la política de diàleg, nosaltres creiem que a banda d'optimitzar els recursos s'ha d'establir un nou model de relacions professionals que promogui la motivació dels professionals de la sanitat i no el seu rebuig, que no només afecta negativament els professionals de la sanitat sinó també els usuaris del sistema de salut públic. I això és el que està passant actualment en un hospital de Barcelona dels anomenats «de referència».

Ja per acabar, senyor president, i per al bon govern de la Mesa en el moment de les votacions, li anuncio que retirem les esmenes 2, 3 i 6; entenem que en el text de la moció queda recollida la filosofia del que es demana amb les esmenes, que no és una altra cosa que dotació pressupostària i desplegament i execució dels plans d'inversions amb calendari i partides econòmiques.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyora consellera.

El president

Per fixar posició els grups parlamentaris, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Francesc Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Bon dia, senyors diputats. Jo vull començar dient una cosa que em sembla que era molt òbvia. És cert que en aquesta moció no hi podem votar en contra. Té raó el senyor José Domingo. Però per la mateixa raó que no hi podem votar en contra,

probablement..., és la mateixa exactament per què no hi podem votar a favor.

Deixi'm explicar-li una cosa; fixi's bé. Vostè en la seva intervenció ens explica una inequitat, una desigualtat real entre la nostra realitat sanitària i la dels altres o d'altres indrets de l'Estat. Jo els he sentit a vostès, en aquest Parlament, constantment dir que els drets i les obligacions són dels ciutadans. I ha oblidat constantment, igual que ho fan avui, que els pressupostos els administren l'Estat i la Generalitat. I, per tant, la inequitat ja es basa en principi en la manca de pressupost històric de la Generalitat de Catalunya respecte a altres autonomies. I vostès ho obvien; això ho obvien constantment. Vostès, constantment, quan ens fiquem al terreny de la realitat es queden absolutament despullats. Perquè la realitat és aquesta. És cert que hi ha una desigualtat: hi ha una desigualtat en els pressupostos d'entrada i en el finançament de les autonomies i en els recursos de les autonomies, i això té repercussió en les llistes d'espera.

Però hi ha més. A la seva moció, senyor Domingo, jo, quan la llegeixo, és evident que no hi puc votar en contra. Quan em diu: «Incrementar substancialment els recursos destinats a la sanitat i racionalitzar la despesa sanitària; procedir a la millora de les infraestructures sanitàries a l'objecte de facilitar-hi l'accés als beneficiaris; millorar la supervisió i gestió de les llistes d'espera...» Home, si en això coincidim tots. Vostè ha parlat de bona voluntat. És evident. Tots els grups polítics tenim bona voluntat i tots els diputats. Als diputats, la bona voluntat se'ns suposa. Però el problema d'aquí és un problema de gestió. I el problema de gestió és bastant més complicat i bastant més complex que el que vostè ens presenta en la seva moció.

Tant és així que el grup popular, en una voluntat que també anem veient al llarg d'aquesta legislatura, els intenta esmenar, els intenta ajudar per tal que almenys quedi alguna cosa de substancial en la seva moció, però ni així.

És a dir, la seva moció no té absolutament res de substancial. Probablement, igual que al llarg de tot aquest període parlamentari, ens trobem amb unes intervencions que són absolutament de bona voluntat, absolutament populistes, absolutament demagògiques i sense cap contingut.

Aquest és el problema. El problema ja no és el de la seva moció, el problema és el del seu propi paper dintre d'aquest Parlament. Jo els demanaria francament –els parlaria francament– que quan intentin fer aportacions facin aportacions, i ens hi tindran. I segur que hi tindran la consellera. En aquest tema, ho hem discutit moltes vegades. I és veritat que és un dels temes que ens preocupen a tots, el de les llistes d'espera.

Però mirin, el problema de les llistes d'espera és un problema estructural, és un problema que realment és molt difícil de solucionar, entre altres coses per diverses raons: perquè quan un sistema sanitari té èxit, augmenta la demanda perquè la població, el ciutadà, se'n fia, del seu metge, se'n fia, del seu cirurgià, vol que l'operen al sistema públic i augmenta la demanda. I això fa que

constantment, com a mínim estructuralment, tinguem unes llistes d'espera.

Jo sóc molt crític amb la gestió que ha fet el Govern respecte al sistema sanitari català. Molt. Però no està aquí el problema. El problema moltes vegades és el següent, fixi's bé: es pot publicitar que milloren les llistes d'espera i està empitjorant el sistema sanitari. Per què? Perquè aquí hi ha una perversió: ens fixem en determinades patologies, fem que els cirurgians intervinguen més en aquestes patologies i potser els estem traient d'urgències, de tasques diagnòstiques, i llavors ens empitjora una altra de les qüestions substancials que afecten els ciutadans.

Per tant, aquesta qüestió l'hem d'abordar amb molt de rigor i amb molt poc populisme i amb molta, molta voluntat d'arribar a conclusions que siguin operatives, no amb bona voluntat. Jo espero que entenguin el que els estic dient i que els serveixi d'alguna manera per a quan fessin mocions, i predicar que hem de tindre consensos..., els tinguéssim sobre coses que substancialment millorin la sanitat.

Aquesta és l'oferta. Tindrem alguna discussió important on sí que incidirem en la gestió del sistema sanitari, com la reforma de la llei de l'ICS. Però fixi's bé, tornem a baixar al més elemental. Home, jo sóc metge de primària. Quan el sento, a vostè, dir que els metges de primària no podem traslladar el fons de l'ull als especialistes... Escolti, però si és una competència directa dels metges de primària! Vull dir, no me la traguí –no me la traguí! Vull dir, és que estem capacitats, podem fer la revisió del fons d'ull, tinc al costat un alcalde que també és metge, i estàvem reivindicant el mateix. No ens traguí competències als metges de primària. Perquè, entre altres coses, anar a ficar coses que sí que poden fer els de primària als especialistes o a determinades estructures més complexes no millora el sistema sinó que acaba empitjorant la gestió del sistema.

Jo ho sento, no els hi votarem a favor i sí que els demano el que els hi demanat al principi; no és qüestió ni de llengua ni de llenguatge, és qüestió de continguts. Quan facin propostes, concretin els continguts, perquè la bona voluntat la tenim tots i se suposa a tots els diputats, però cal concretar-la en propostes concretes.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sancho. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi té la paraula la diputada senyora Núria Segú.

La Sra. Segú Ferré

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyores i senyors diputats, el nostre grup parlamentari, que va seguir amb atenció la interpellació anterior a aquesta moció que avui substanciem, coincidim en quelcom que ja han dit també els diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, que les polítiques de salut són fonamentals en un estat del benestar i que els indicadors econòmics –per tant, la despesa– que comporten també són fonamentals.

De fet, el Departament de Salut ha marcat per a aquesta legislatura, i així és públic, tres grans eixos d'actuació: el reforçament de la salut pública, per una banda; la millora de l'assistència sanitària i la millora dels serveis sanitaris, en segon lloc, i en tercer lloc, la millora, també, dels serveis sanitaris i socials adreçats a la dependència i la cronicitat.

Teníem un handicap, un handicap quan vam assumir el Govern en la legislatura anterior, i que encara continua, que era la manca d'estratègies i eines de planificació i avaluació del sistema sanitari. Se van assentar les bases i aquest cas..., estem afrontant el repte de consolidar aquestes estratègies i eines de control. I aquí entra la qüestió que avui ens ocupa, que és la qüestió de les llistes d'espera.

Respecte a la seva moció i a la seva intervenció, també, anterior a la moció, nosaltres creiem que es va parlar molt de generalitats –en aquest cas coincideixo amb el diputat Sancho, que m'ha precedit en l'ús de la paraula–, d'obvietats, sense entrar de veritat en el fons de la qüestió.

I la moció respon també a aquest caràcter, com deia, de la intervenció. I tot i que les esmenes –també hi coincideixo– que fa el grup popular intenten millorar el text, nosaltres creiem que tampoc aporten res de substancial ni de substantiu al text de la moció.

I, per tant, el nostre vot, en principi..., anuncio ja el nostre vot en contra d'aquesta moció, tant si accepten les esmenes com si no.

I voldria fer especial incís, ja, en aspectes concrets. Vostè ens parla de recursos sanitaris, d'infraestructures sanitàries, de les llistes d'espera, concretament, i dels professionals. Jo..., recordar-li el pressupost de la Generalitat, que té l'objectiu d'arribar a la mitjana de despesa *per capita* a nivell de països de la Unió Europea, ha passat de 860 euros el 2003 a 1.119 euros el 2006. S'ha incrementat més de 2.353 milions d'euros el pressupost de la Generalitat aquests darrers anys. Per tant, l'esforç econòmic hi és i hi continuarà sent, perquè aquest és el nostre compromís, per arribar als estàndards europeus.

Infraestructures sanitàries. Com vostè sap, hi ha un pla d'inversions horitzó 2012, on hi ha la planificació de nous dispositius assistencials, que per qüestió de temps no m'hi allargaré. Però sí que volia fer especial incís en un tema d'aquests pla de les infraestructures sanitàries: els consultoris locals. Ens vam trobar un gran dèficit en la millora dels consultoris locals, i s'ha multiplicat per cinc la partida destinada a subvencions a consultoris locals dels pobles més petits, que moltes vegades, com saben vostès i com ens diu la consellera, el consultori i l'escola són elements substancials i substancials per mantenir la població en aquell poble i per mantenir també la qualitat de vida en aquell lloc.

Respecte a la llista d'espera d'intervencions quirúrgiques, hem aconseguit –hem aconseguit– fer el seguiment i la monitorització del 65 per cent dels procediments de llista d'espera i arribarem al 100 per cent quan s'acabi la legislatura. Tindrem tota la informació. Aquest handicap que els deia, que partíem d'inici de

la manca o de la no suficient existència d'estratègies i eines de planificació i de control del propi sistema sanitari..., n'hem assentat les bases, hem incrementat de manera substancial el que hi havia a l'inici del Govern de la legislatura anterior, i arribarem al 100 per cent.

I la reducció progressiva dels temps d'espera. S'han fet esforços. I com deia el senyor Sancho –hi coincideixo–, és un tema estructural: millorem l'oferta, s'incrementa la demanda. Hem de trobar-hi el punt just.

I per acabar, els professionals. Els de Catalunya, i properament sortirà un estudi, són avui els millors pagats de l'Estat espanyol, sumant costos fixos, variables i guàrdies –s'ha acabat aquell discurs que hi havia fins a aquest moment...–, fruit de l'acord que hi va haver a la legislatura anterior.

Per tant, nosaltres creiem per tot el que hem dit que l'esforç ha estat important.

Jo voldria acabar els breus segons que em queden amb una reflexió. De no fer alarmisme entorn de determinades qüestions vinculades a la salut i al sistema de salut. Hem de generar entre tots confiança al ciutadà respecte a la prestació i als professionals que exerceixen la seva professió dintre l'àmbit de la salut. No s'hi val a fer alarmismes, senyor Sancho, no s'hi val. Vam tenir recentment un titular que vostè ens deia que teníem tres anys de llista d'espera per a revisions ginecològiques a la província de Tarragona. N'hem parlat; la mala interpretació de les seves paraules, però el titular hi és, i la llista d'espera està de mitjana entre trenta i quaranta dies. D'entre trenta i quaranta dies a tres anys hi ha una diferència, una diferència substancial.

Per tant, crec que és bo que entre tots fem l'esforç de millorar...

El vicepresident primer

Senyora Segú...

La Sra. Segú Ferré

...el servei de salut, però també de no fer demagògia en aquest sentit.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Segú. En nom d'Esquerra Republicana té la paraula el diputat senyor Uriel Bertran.

El Sr. Bertran Arrué

Gràcies, senyor president. Bé, senyor Domingo, ja li han dit amb anterioritat els meus companys, aquesta vegada gairebé tots, el perquè se li rebutja la seva moció; bàsicament perquè és tan generalista que allò que vostè indica que s'ha de fer ja es fa i al mateix temps és tan parcial que s'oblida de qüestions absolutament fonamentals per tal de resoldre el problema que ens ocupa, tot i reconèixer que la seva voluntat és lloable.

La mateixa Esquerra Republicana, el partit que jo represento en aquest hemicicle, ja incorporava com a element estructural del seu programa de govern per a les elec-

cions de l'any passat, de l'any 2006, la reducció de les llistes d'espera.

Per tant, és una voluntat compartida de tot l'hemicicle, però una voluntat compartida que s'ha de desenvolupar, s'ha de vertebrar en base a mesures concretes, a mesures específiques i a mesures de calat, no en base a mesures superficials com les que vostè planteja.

Vostè no pot oblidar, senyor Domingo, que l'any 2006, 2005, 2004..., que en aquests últims anys hi ha hagut un increment molt substancial de la població al nostre país; només l'any 2006 es va incrementar en cent mil persones. I malgrat aquest handicap importantíssim, estructural, demogràfic, es van reduir les llistes d'espera en un 10 per cent. I podem coincidir que no és el tant per cent que a tots ens agradaria, però és evident que hi ha una voluntat política que ja es manifesta de manera molt evident, fins al punt que sis mil persones menys formen part de les llistes d'espera l'any 2006 que no pas l'any 2005.

És evident que el problema segueix sent important: hi ha cinquanta mil persones que avui en dia estan en llistes d'espera, situacions que comporten angonya, situacions que comporten moltes vegades un empitjorament de la qualitat de vida d'aquestes persones. Però hi ha una voluntat política que s'està desenvolupant. S'ha rebaixant el temps de resolució mitjà de 5,6 mesos a quatre mesos en les llistes d'espera i, com deia la senyora Segú, s'han monitoritzat pràcticament tots els processos que afecten procediments quirúrgics. Què vol dir «monitoritzar»? Vol dir fer un seguiment exhaustiu de cada un dels llocs per assegurar que aquell pacient no ha d'esperar-se més temps del que li correspon.

I, senyor Domingo, hem trobat a faltar un punt absolutament fonamental, vostè ens deia en el punt 1, en la llengua de Cervantes: «Incrementar substancialmente los recursos destinados a sanidad y racionalizar el gasto sanitario.» De tota manera sap que Cervantes hi ha tesis que diuen que és català, per tant, potser seria, en definitiva, les seves dues llengües pròpies. «Incrementar substancialmente los recursos destinados a sanidad y racionalizar el gasto sanitario», miri, ho pot enviar textualment a Madrid, que segur que l'entendran bé, perquè és precisament per culpa d'un mal finançament que té, la Generalitat de Catalunya, que no es poden incrementar substancialment els recursos destinats a la sanitat.

A Catalunya es va destinar per habitant, l'any 2006, 1.119 euros per habitant, mentre que a Extremadura es destinaven 1.350 euros. Això significa que hauríem d'incrementar amb 1.500 milions d'euros el pressupost de la sanitat catalana, només per poder equiparar-nos a la despesa per habitant d'Extremadura. Ja no parlem de la despesa per habitant a la mitjana de la Unió Europea dels Quinze, que està situada en 1.700 euros per habitant. Per tant, fixi's vostè com el dèficit fiscal, és a dir, els impostos que es cobra Madrid i que no ens torna, xifrat per a l'any 2003 en 12 a 15.000 milions d'euros, com està afectant la qualitat de vida de les persones d'aquest país. I, per tant, si el vostre eslògan, si el seu eslògan és que el que importen són les persones, ens estranya molt que vostès no estiguin demanant de

forma insistent, de forma exhaustiva, la reducció del dèficit fiscal de Madrid, ni que sigui per equiparar-nos amb les comunitats autònomes amb rendes més baixes, com Extremadura, que poden destinar 1.350 euros per persona.

Per tant, vostès vénen en aquest hemicicle i fan un discurs absolutament parcial i un discurs populista, adreçat a determinats sectors socials que potser tenen manca d'informació, i vostès no estan fent cap favor per donar la informació que necessita, la ciutadania de Catalunya, per tal que quedi clar que patim un dèficit fiscal que és el que ens impedeix poder equiparar-nos en l'espera sanitària.

I fem un esforç importantíssim des del Govern de la Generalitat. L'any 2003 es destinaven 860 euros per persona, l'any 2006 es destinen 1.119 euros per persona, i aquí hi ha una consellera que ens pot explicar com dia a dia insisteix perquè des del Departament d'Economia i Finances es destinin més recursos a la sanitat catalana. Però hi ha un sostre de vidre, hi ha un sostre de vidre estructural que vostès sistemàticament obvien i que és un sostre de vidre perquè hi ha un mal sistema de finançament, perquè les bases poblacionals per les quals està calculat el sistema de finançament actual són les de l'any 2002. Fixi's, portem cinc anys en els quals no s'estan calculant els increments poblacionals de Catalunya, i això no està en la seva moció. Perquè hi ha unes comunitats autònomes que estan molt afavorides per determinats mecanismes d'anivellament que no incorporen unes variables que per nosaltres són absolutament determinants, com és la població, com és la densitat de població a les grans ciutats, com és l'envelliment de la població, com són els centres d'excel·lència, com és el tant per cent de la població immigrada.

I trobem a faltar, precisament, que vostès estiguin fent en aquest hemicicle, en aquest Parlament de Catalunya, un discurs més sensat, un discurs basat....

El vicepresident primer

Senyor Bertran...

El Sr. Bertran i Arrué

...en el sentit comú. I, per tant, no ens vinguin amb històries d'aquestes, de les subvencions a entitats catalanistes; no ens vinguin amb històries d'aquestes, que tinguem una televisió pròpia, perquè vostè sap molt bé que les quantitats que es destinen, amb molt bona lògica, a aquestes entitats...

El vicepresident primer

Senyor Bertran...

El Sr. Bertran Arrué

...que –ja acabo, senyor president– tenen tot el dret del món a fer la seva tasca... No ens vinguin amb aquesta cançoneta, perquè aquí tenim un problema estructural que vostès en cap de les seves intervencions manifesten. I, per això, des del Grup d'Esquerra els votarem en contra aquesta moció.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bertran. En nom d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el diputat senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, senyor Domingo, Déu n'hi do!, entre la intervenció del diputat de Convergència i Unió i la que acaba de fer el diputat d'Esquerra Republicana em sembla que ja n'ha tingut prou, no m'hi abonaré. No m'hi abonaré, però, en tot cas, deixi'm que li digui quatre coses. Jo crec que vostè n'és molt conscient, i el seu grup n'és molt conscient, que estem tractant una matèria molt sensible –una matèria molt sensible– que afecta moltíssims ciutadans, és molta la població afectada. Que ve de lluny, que no és una cosa nova, que fa temps que es dóna aquest problema i, per tant, amb aquella expressió que no és meva de la pluja fina que va calant, doncs, la gent n'està molt farta.

És matèria sensible que afecta un tema molt important com és la salut i, per tant, és lògica, està justificada, la impaciència dels pacients –si se'm permet l'expressió–, de la mateixa manera que és comprensible que la percepció que tenen, els ciutadans, no millori fins que la millora no sigui substancial.

Aquesta millora només es pot aconseguir a mig i a llarg termini, i em sembla que en això estarem absolutament tots d'acord. I mentrestant els responsables polítics que podem fer? Nosaltres pensem que només hi han dos opcions: una, o transmetre un missatge de tranquil·litat i donar a conèixer quines són les mesures que s'estan aplicant per resoldre aquest problema per aconseguir una millora en l'estat de salut i la qualitat de vida de la població, o bé, l'altra opció, almar la ciutadania aprofitant el benentès i obviant que s'estan duen a terme les esmentades mesures.

El nostre grup, com no pot ser d'altra manera, comparteix la preocupació per l'existència de les llistes d'espera; millor dit, per l'excessiu temps d'espera que han de suportar les persones que volen ser visitades per especialistes, que necessiten proves diagnòstiques o que requereixen intervencions quirúrgiques. Vostè ahir va fer referència, a la seva interpellació..., hi ha el que se'n diu «llistes d'espera estructurals», de la mateixa manera que ahir parlàvem de l'atur estructural, i, per tant l'eliminació de les quals és pràcticament impossible. Per tant, l'objectiu ha de ser escurçar, retallar el temps d'espera d'aquestes llistes. Malgrat l'expressió que vostè utilitza en la moció, la literalitat de la seva moció, m'imagino que estem parlant exactament del mateix.

Malgrat la seva interpellació, en què denunciava que les mesures que s'estan aplicant no han estat especialment imaginatives, la seva moció, doncs, què vol que digui, no ens en planteja cap d'especialment imaginativa, res que no s'estigui ja fent. És que em sembla que, a més a més, amb la resposta a la interpellació es va ser molt clar i contundent. Vostè demana més recursos econòmics, millora de les infraestructures sanitàries, millora en la gestió de les llistes, més recursos humans. Ja li han dit, amb això lògicament hi estem tots d'acord, però és

que és més, en cada un d'aquests quatre punts s'hi està actuant. Li han esmentat, li han dit quin és l'augment important en la despesa *per capita*, i que ens hi estem acostant, no tan ràpid com tots voldríem, a aquesta mitjana europea. Li han recordat quin és el pla d'inversió fins al 2010-2012 i que s'està realitzant un esforç econòmic molt important. El mateix amb la monitorització dels procediments i l'augment dels que es monitoritzen i, en el mateix sentit, la millora de les retribucions.

Per tant, vostè deia: «No hi podran votar en contra.» Jo és que crec que no haurien d'haver presentat la moció, perquè amb la resposta que se li va donar ja no calia..., jo crec que és sobrer. En tot cas és la nostra opinió.

Per tot això el nostre posicionament, com es pot imaginar, serà de rebuig, i encara que inclogués alguna de les esmenes que se li han fet, em sembla que estaríem si fa o no fa allà mateix. Coincidim, des del nostre grup, amb el que s'ha expressat per part d'altres representants.

Res més, moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Postigo. El senyor Domingo, per posicionar-se...

El Sr. Domingo Domingo

Señor presidente, para posicionarme. En primer lugar, se manifiesta que se aceptan las enmiendas 1, 4, 5 y 7, presentadas por el Grupo Popular. En cuanto al rechazo de los otros grupos, agradezco su tono, señor Postigo, y realmente lamento otras intervenciones, que no han tratado de entender el fondo del asunto, sino que lo que han tratado es de posicionarse, poner pié en pared, en contra d'un grupo parlamentario. Realmente lo lamento. Lo lamento puesto que aquí no se ha estado hablando propiamente de listas de espera, sino que se ha tratado de hacer la alianza, que a lo mejor alguno de ustedes hubieran preferido, la alianza de los nacionalistas.

En cuanto al presupuesto, quiero decir que evidentemente que en Cataluña hay un déficit en materia de inversión sanitaria, ¡sin duda!, pero permítame decirle, señor Bertrán, porque tengo derecho a decirlo, que a lo mejor la prioridad en el gasto no es la adecuada, y a lo mejor ni selecciones deportivas, ni embajadas en el extranjero, ni subvenciones a comunidades autónomas o a países del extranjero o una corporación catalana muy deficitaria justifica la prioridad de ese gasto.

En todo caso, evidentemente aquí sí que se han aportado posiciones. ¡Claro que se han aportado! Se ha establecido que el criterio sea general en materia de criterios multidisciplinarios, no solamente en los tres supuestos que están previstos actualmente, se ha abordado el tema de la igualdad de la región sanitaria del área básica de salud y que está incluido en nuestra propuesta. Carece de sentido que en territorios muy próximos y hospitales muy próximos haya disfunciones en intervenciones de varices o de cataratas, como antes he hecho mención, de hasta once meses. Municipios colindantes, y esto se trata de solucionar con esta intervención.

No acaba de entenderse que se apele a la Generalidad, y sobre todo por el Grupo de Convergència i Unió, cuando nuestro grupo sin ningún reparo, en el Pleno anterior, apoyó una propuesta en favor del cuarto cinturón en la que únicamente se establecía que se tuviera en cuenta las medidas medioambientales. Si se establece y se pide concreción, habría que establecer kilómetros, ciudades por las que se atraviesa, y evidentemente este no es el objetivo de una moción. La moción estaba llena de buena voluntad, como se ha dicho, y no se ha aceptado esta buena voluntad. ¿Quién puede estar en contra de tratar de corregir las desigualdades de la asistencia sanitaria mediante la redistribución de pacientes entre centros de una misma región sanitaria? ¿Se está haciendo esto con toda contundencia? Evidentemente que no, ya se procederá a la concreción en el momento de efectuar las distintas intervenciones.

El vicepresident primer

Senyor Domingo, se li ha acabat el temps.

El Sr. Domingo Domingo

Únicamente –y acabo, señor presidente– establecer que esta moción estaba llena de sentido común, está llena de buenas intenciones y lamento que sean otros posicionamientos los que han impedido apoyarlas. Evidentemente los sanitarios y el beneficio de los ciudadanos no ha primado en la posición...

El vicepresident primer

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

...de determinados grupos parlamentarios.

El vicepresident primer

Senyor Domingo, perdoni. He entès que hi ha tres esmenes retirades per part del Grup Popular, que son la 2, la 3 i la 6, i que vostè ha acceptat la 5 i la 7.

El Sr. Domingo Domingo

1, 4, 5 i 7.

El vicepresident primer

1, 4, 5 i 7. I l'esmena 8 queda viva, per tant, o es retira? (*Veus de fons.*) Es retira.

(*Pausa llarga.*)

El president

Posem, doncs, a votació aquesta moció amb les esmenes que han estat acceptades.

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat rebutjada per 13 vots a favor, 68 vots en contra i 48 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les perspectives de futur del model educatiu català (tram. 302-00007/08)

El setzè punt de l'ordre del dia és la moció sobre les perspectives de futur del model educatiu català, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Ja hem trobat els nens d'Olot, ja sabem que els nens d'Olot no tenen problema, tenen bon coneixement del castellà, l'única cosa que els passa als nens de l'IES Bosc de la Coma d'Olot és que tenen accent; bé, que parlen un castellà amb accent català. Cap problema! Tots sabem sortosament que l'accent no dificulta l'ostentació d'altres responsabilitats ni aquí ni a Madrid. Per tant, no tenim cap problema amb els nens d'Olot. Però continuem tenint un problema al Govern. I tenen un problema fort les forces polítiques que formen part d'aquest Govern. Perquè, acabats de trobar els nens d'Olot, el conseller d'ensenyament, d'Educació, declara que en algunes zones no fa falta la immersió lingüística.

Quan es declara això es vol dir, primer, que hi ha una visió estereotipada del país: els de pagès no necessiten..., tot en català, vaja; per tant, visió estereotipada del país. Per altra part, desconeixement total del fet que la catalanització no va per zones, depèn del projecte lingüístic de cada centre, i que la llengua vehicular de l'ensenyament ha de ser sempre el català, sigui on sigui el centre, estigui a la comarca que estigui.

Per tant, quan el conseller ens diu que no cal que el català sempre sigui la llengua vehicular, està qüestionant profundament l'Estatut, està profundament divergent del que diu la normativa catalana.

Però és veritat, ell vol introduir un canvi. Sí, senyor. Des del primer dia li vam veure, i ens ha preocupat tota la societat, uns més que altres, però jo diria que el conjunt més ample de la societat. Només cal veure el darrer informe, una cosa excepcional..., l'Institut d'Estudis Catalans, l'acadèmia catalana de les ciències i les humanitats, en tota la seva llarga història mai s'havia hagut de pronunciar... –gràcies, senyor conseller, per ser present a la moció–, mai s'havia hagut de pronunciar en relació amb aquesta qüestió, perquè sabia que les institucions de govern garantien –garantien– la defensa del català. No els el llegiré, perquè avui estic aquí per parlar de la moció.

Ara bé, aquesta moció, que sabem que avui no tindrà el suport que hem tingut en algun altra ocasió, posa de manifest aquesta gran perillositat amb què que s'està abordant el tema educatiu.

Nosaltres proposem, en primer lloc, que no es parli de decrets, que no es publiqui un decret, que el Govern no acordi l'aprovació d'un decret que desenvolupa el reial decret que hem qüestionat. Sabem que tenim competències suficients amb l'article de les competències com-

partides, el 131, per tal de poder fer directament una llei d'educació.

I com que una llei d'educació porta temps, necessitem una llei d'ordenació curricular, que superi aquest debat que vivim ara. Fins ara els decrets els feia el Govern; ara els fan els partits: Esquerra esmena un decret del Govern, Iniciativa també esmena un decret del Govern, el PSC també fa arribar una proposta de decret. Escolti, els decrets els fa el Govern, no els fan els partits. Si ho han de fer els partits, fem una llei, fem-ho els grups parlamentaris.

Per tant, suport els demanen al primer punt. Però també per ser conseqüents amb quelcom, senyor conseller, que vostès lògicament expliquen amb molt d'orgull, que és el Pacte nacional per l'educació. Però resulta que el pacte nacional també té el seu debat curricular. I aquest debat curricular que han aprovat, derivat del pacte nacional, no té res a veure amb el reial decret –i això la senyora Cid ho pot confirmar–, no té res a veure amb aquest decret que ara volen aprovar. No l'aprovin. Plan-tem cara. Fem allò que deia el senyor Bosch, que la millor defensa davant d'aquesta invasió a l'autogovern és el desplegament de l'Estatut, despleguem-lo, i fem la nostra llei. I per tot allò que ja ha sortit del Govern central, defensem-ho allà on toca i el més bé possible.

Per això els demanen sol·licitar l'informe pertinent al Consell Consultiu, per tal no només de prendre les iniciatives polítiques i jurídiques que vam aprovar a l'última moció, sinó també perquè assegurem que l'anàlisi jurídica es faci des de l'organisme que ha de defensar les garanties estatutàries. I és per això que els demanem sol·licitar aquest informe. I estem segurs que Esquerra Republicana ens donarà suport, perquè quan el senyor Puigcercós deia que la ministra ens vol fer creure que el que està en regressió a Catalunya no és el català sinó el castellà i que sota aquesta imposició de més hores de castellà a l'escola hi ha una ofensa important per Catalunya, que...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

...això ho deia per la Pilar del Castillo, també ens ho defensarà per la senyora Cabrera. Perquè del decret, del reial decret de secundària, vostès no en parlen, i també aborda –i l'Institut d'Estudis Catalans ho denuncia– el mateix tractament a la llengua...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

...que ha fet el de primària.

Siguin coherents, enfilem el recurs pertinent, l'acció pertinent, amb aquest també reial decret, fem la nostra pròpia llei, defensem l'Estatut i sobretot, senyor conseller, defensem la política lingüística de Catalunya. I, lògicament, els partits que donen suport al Govern...

El president

Senyora diputada!

La Sra. Rigau i Oliver

...esperem que ara donin suport a aquesta moció.

Gràcies, senyor president.

El president

No s'han presentat esmenes; poden fixar posició els grups parlamentaris. I en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Daniel Font.

El Sr. Font i Cardona

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats, en nom del grup socialista per fixar la posició en relació amb la moció que ha presentat la senyora Rigau, diu, sobre perspectives del futur del model educatiu català.

Ens cenyirem al text de la moció, que és el que està en qüestió, i volem assenyalar que aquesta moció que arriba avui al plenari queda superada pels fets quotidians, i per tant perd sentit com també va passar amb l'anterior moció presentada a l'anterior plenari sobre el mateix tema o gairebé sobre el mateix tema, que va perdre sentit per l'evolució dels mateixos fets, les mesures del Govern i la situació generada a l'entorn d'aquells dies.

Creiem que la moció proposa mesures que, bé per iniciativa del mateix Govern o bé per la gestació dels nous marcs normatius que s'estan produint, estan en procés d'elaboració o simplement han estat ja preses. És a dir, que el Govern fa o ja ha fet el que demana el contingut de la moció i que, per tant, aquestes qüestions que vostè planteja, senyora Rigau, estan fent el seu camí.

Per què? Per dues raons fonamentals. La moció demana, en primer lloc, una llei catalana d'ordenació curricular, que no d'educació, sinó d'ordenació curricular, diu. Sobre aquest punt volem fer notar la contradicció que veiem entre el títol de la moció, que parla del futur del model educatiu, i les dues propostes que fan que són bastant més concretes que aquest objectiu general que seria fer una llei general. No es fa la proposta d'impulsar una llei general d'educació, que estaria en consonància amb el títol de la moció, sinó que es parla d'una llei curricular. El grup socialista considera que efectivament s'ha d'impulsar un desplegament legislatiu de l'educació a Catalunya, però que aquest desplegament ha de ser, hauria de ser, volem que sigui integral, és a dir, global.

Quan el grup proponent parla de «model» tenim la impressió que en realitat està parlant de «model heretat», és a dir del model que hi havia quan hi havia els governs del grup proponent, o que està parlant exclusivament del model lingüístic aplicable, cosa que també ha succeït aquests dies. A nosaltres efectivament ens interessa una iniciativa legislativa, que recolzarem en el moment que es produeixi, sobre model, però sobre *tot* el model: sobre la globalitat dels problemes de l'educació i sobre el model de futur, sobre l'educació; de fet, en la línia d'una llei d'educació de Catalunya els treballs de la qual, d'altra banda, ja estan en procés d'elaboració. Saben a

més, perquè els ho hem dit, que en el moment que el Govern formulï una iniciativa en aquesta línia també formularà una oferta de diàleg i de consens. I aquest oferiment serà real. Hi haurà aquest oferiment, la qual cosa els demanem que en el seu moment considerin i sàpiguen valorar oportunament i amb equanimitat.

La moció demana en segon lloc sol·licitar informe al Consell Consultiu per identificar si és el cas aspectes de possible conflicte competencial de nou. Volem manifestar que, com és lògic en l'acció de qualsevol govern, el Govern de la Generalitat sabem que vetlla i vetllarà per preservar els seus àmbits competencials d'acord amb els textos legals i molt particularment amb l'eventual i futur desplegament del que ha de ser l'Estatut de Catalunya.

Com saben, hi havia dubtes en determinats aspectes competencials del primer decret de l'Estat; després de la resposta del requeriment formulat que contenia diferents aclariments, el Govern, d'acord amb l'anàlisi dels juristes i del mateix Departament d'Educació, ha considerat, com saben, que subsisteix prou base jurídica i política per prosseguir actuacions en aquesta línia. I aquesta és la valoració que ha fet el mateix president de la Generalitat, que ha decidit proposar al Govern, i ha resolt, com saben, avançar en un sentit de presentar un conflicte positiu de competències en aquell primer decret.

Quant a la resta de decrets, cinc més, que és el motiu de la seva moció, en la mesura que subsisteix algun interrogant sobre els procediments jurídics emprats, el procediment iniciat és semblant al del primer decret. És a dir, demanda d'informació prèvia per identificar en el seu cas els elements necessaris per a la presentació del corresponent requeriment, si és el cas –si és el cas. Considerem, doncs, que, per les mateixes mesures del Govern i el procés d'aclariment endegat, perd sentit també el segon punt de la moció.

Per acabar. Amb cordialitat, els voldríem dir que no s'equivoquin d'enemic, senyora Rigau; no diguin que ve el llop i després resulti que no ve el llop. O que sí que hi hagi llop, però el llop sigui algú altre que vostès no identifiquen bé. No és cert que hi hagi algú amagat en alguna planta d'algun ministeri de Madrid planejant tot el dia com ens perjudicarà o de quina manera provocarà el grup proponent o farà que vostè interpellï, senyora Rigau; però sí que és cert, en canvi, que des d'altres àmbits s'intenta contínuament fer fracassar els principis i supòsits polítics que inclou la LOE, que, d'altra banda, vostès van votar, i aquí sí, aquí hi ha un intent permanent i ben permanent, i ens preguntem de quin cantó estan vostès.

Consegüentment amb tot i les raons comentades el grup socialista no recolzarà la moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyors i senyores diputats.

El president

El senyor Josep Maria Freixanet, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., miri, senyora Rigau, vostè sap que en el mandat de govern de l'Entesa està previst, i tal com diu el Pacte nacional per l'educació, seguint els seus principis, que es faci una llei catalana d'educació. I aquesta ha de ser la legislatura en què aquest Parlament tindrà la responsabilitat, juntament amb les diferents forces polítiques, de tirar endavant la llei catalana d'educació. I en això hi hem d'estar tots compromesos. I per tant, amb aquest compromís, amb aquest compromís que tenim per endavant, i en el qual, i ja se li ha manifestat reiteradament, aquest grup parlamentari també hi és i hi serà, des del primer dia, elaborar una llei catalana d'educació que ens permeti –que ens permeti– que precisament aqelles invasions de competències que en un moment determinat es puguin produir, doncs, no siguin factibles. Per tant, amb aquesta vocació i en aquest treball ens hi trobarà, i això senzillament és una voluntat.

Per tant, el conseller sap perfectament i el Govern sap perfectament que, amb la màxima celeritat i sense que ens perdem en l'escriure, hem d'arribar a acords ràpids perquè aquesta llei catalana d'educació pugui veure la llum ben aviat i per tant, d'alguna manera, ens blindi de totes aquestes possibles invasions de competències de què vostè ens parlava.

De tota manera, vostè, l'altre dia va fer esment del gran acord a què havíem arribat tots els grups parlamentaris. Sap vostè que jo li vaig dir que em semblava que amb aquell acord que vam fer l'altre dia, doncs, en teníem suficient per, d'alguna manera, avui prescindir del fet que hi hagués una moció subsegüent, perquè és reiterativa.

I en tot cas, vostè, bàsicament, en la interpellació que va fer és va basar bàsicament en tota una colla de temes relacionats amb la llengua. I vostè sap que el Govern ja ha interposat el recurs corresponent al decret de primària, i, per tant, d'alguna manera, la voluntat del Govern, eh?, perquè en tot cas no és una obligació, sinó que no necessàriament és preceptiu que passi pel Consell Consultiu. I vostè ha de tenir tota la confiança en el Govern de la Generalitat, com la hi tenim nosaltres, i tenim aquest compromís que realment, doncs, es vetlli, i, per tant, el Gabinet Jurídic farà cas, no?, de les irregularitats que hi puguin haver, de les incompetències que hi puguin haver o de les incompatibilitats que hi puguin haver.

Però vam deixar clara, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana va deixar clara la seva aposta perquè aquest futur decret –que vostè sap que a més a més les editorials l'estan esperant, eh?–, aquest mateix decret deixi clar que la immersió lingüística està assegurada, que la llengua vehicular de l'ensenyament és el català, i, per tant, com a llengua vehicular de l'ensenyament, doncs, vostè no ha de patir per aquest desenvolupament posterior.

Per tant, nosaltres, com a efecte reiteratiu, no hi donarem suport, perquè creiem que en el passat Ple vam aprovar exactament o pràcticament mimèticament el que avui estem aprovant..., no, que vostè ens demana que aprovem.

Però permeti'm que li digui que vostè ha fet esment de l'Institut d'Estudis Catalans, no?, i ha dit que l'Institut d'Estudis Catalans fins aleshores no patia perquè hi havia un govern anteriorment que feia complir i vetllar per les lleis. Doncs, permeti'm que li constati una cosa, durant l'any 2004 es va fer un estudi a través de la inspecció educativa en què es va constatar que entre un 10 i un 20 per cent de les classes que s'imparteixen a les escoles i entre un 30 i un 40 per cent de les classes que s'imparteixen als instituts es feien en llengua castellana. Per tant, això no és imputable a nosaltres, és imputable a un altre govern que en un moment determinat permetia que això passés. Per tant, com a grup que participa del Govern de la Generalitat de Catalunya creiem que hem de reconduir aquesta situació, perquè nosaltres volem que, a part que es digui que tothom entén, que tothom parla i tothom escriu el català, però, també volem que tothom l'utilitzi.

Per tant, en aquest sentit, Esquerra Republicana, aquest grup parlamentari serà ferm, responsable, decidit, perquè la Llei de política lingüística que vostès van aprovar i que nosaltres, en aquell moment, no vam aprovar per insuficient es compleixi. Per tant, serem els garants –els garants– que la llengua...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Freixanet i Mayans

...catalana pugui tenir el paper necessari com a llengua vehicular de l'ensenyament i no pateixin en aquest cas.

Per tant, per la qüestió reiterativa, per la qüestió jurídica del Consell Consultiu, que ja ha exposat l'anterior diputat, nosaltres no donarem suport a aquesta moció de Convergència i Unió.

El president

Pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Carina Mejías.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, no tots, senyors president, el Ple passat no es va aprovar una moció per tots els grups parlamentaris, hi havia alguns que no hi havien donat suport.

I en el mateix Ple passat, de la mateixa manera que reconeixia certa habilitat del conseller per gestionar totes les contradiccions que es van produir durant aquell dia, per afermar-se en una tesi que després ha estat absolutament desautoritzada per la interposició d'aquest recurs, que ha semblat que venia de la mà de vostès, de les pressions que vostès van exercir, i que ara sembla que es baixen del tren, doncs, avui he de reconèixer l'habilitat de la senyora Rigau a l'hora de capgirar aquest discurs, no?, aquest discurs de la llengua, que saben vostès que tenen absolutament perdut, per abocar-nos en un debat de confrontació competencial.

Temo que, gràcies a aquest Estatut en què vostès s'emparen una i altra vegada, tindrem a tots els plens una dotzena de conflictes competencials per qualsevol norma que s'elabori: cada decret, cada reglament, s'elaborin aquí o s'elaborin allà. Una pèrdua de temps i de diners que els catalans no ens podem permetre i que ens aboca a discussions estèrils i que, a més a més, ens aboca també a una paràlisi que el sistema educatiu no es pot permetre. I és que, tal com deien vostès en una campanya institucional, això de l'Estatut «amb la feina mal feta, no tenim futur».

Respecte a la moció que vostè ens presenta –i em referiré concretament al que diu–, m'agradaria fer-li esment de tres tipus d'arguments, pels quals tampoc nosaltres la votarem. Els primers els polítics, i és que nosaltres no estem disposats a plantejar conflictes competencials, a qualsevol objecte de confrontació política a què vostès ens aboquin. Aquesta qüestió que vostè està plantejant, senyora Rigau –i vostè ho sap, perquè coneix ben bé tota la comunitat educativa–, no interessa a ningú. La comunitat educativa té moltíssims problemes com per determinar exactament si tenim competències en ensenyaments mínims, en el 55 per cent o el 10 per cent. Hi han problemes molt més importants i és en aquests que ens hem de concentrar.

Aquest debat que es planteja és una mostra claríssima d'aquesta acusació que ens fa la societat, d'aquest divorci entre la realitat que viu la comunitat educativa i allò de què parlem els polítics, i per tant nosaltres no li donarem suport.

Arguments també sobre la forma. Ens demana fer amb urgència una llei curricular. Doncs, miri, les lleis educatives no es fan amb urgència; no es fan amb urgència perquè són importants i, com ha dit, el senyor d'Iniciativa, fa una estona, «aquesta també és una qüestió sensible». I, per tant, nosaltres tampoc ens abonarem a l'argument de la urgència.

Si hem tingut processos difícils a l'hora d'elaborar totes les lleis educatives, nosaltres no farem una llei educativa o una llei que abasti un àmbit educatiu amb urgència, perquè a Catalunya no ens convé anar amb presses, ja ho hem vist –per defensar les competències, tampoc–, i potser cal una mica de sensatesa i de serenitat que ens permeti l'elaboració d'una llei rigorosa –aquesta llei que vostè en fa esment sempre– i que veritablement abordi quins són els problemes de l'ensenyament ara a Catalunya.

I el tercer argument que li vull donar és el jurídic. I en aquest, com pot vostè comprendre, és en el que em sento més còmoda. Ahir el portaveu del meu grup feia referència a què aquests dies tothom s'ha tornat constitucionalista i tothom fa afirmacions sobre si les coses són constitucionals o no. Doncs, miri, jo he demanat, sí, un informe a una persona especialitzada, un catedràtic de constitucional, per veure exactament si això que vostè ens deia a la seva moció era cert o no. I m'ha contestat el següent: «De la lectura de la Constitució, de l'Estatut d'autonomia, de les lleis orgàniques educatives, la LOGSE, la LOCE i la LOE,» –que van votar vostès– «dels decrets d'ensenyaments mínims de l'Estat, de la jurisprudència del Tribunal Superior de Justícia i del

Tribunal Suprem se'n desprèn el següent: primer, que l'Estat té la competència exclusiva per establir el currículum bàsic de cada matèria. Segon, que el Govern central no pot de cap manera cedir als governs autonòmics ni part del currículum bàsic d'una matèria ni tampoc l'horari, excepte el 10 per cent dedicat a la llengua cooficial. Tercer, tots els continguts establerts per l'Estat han d'aparèixer complerts en les adaptacions que realitzin les comunitats autònomes, i és també l'Estat qui fixa l'horari de cada matèria respecte al percentatge fixat per les comunitats autònomes en llengua pròpia. I quart, el Govern central ha de garantir, en nom de l'Estat, el compliment i la garantia del currículum bàsic» –que és el cas en què ens trobem–, i, per tant, si en algun moment no s'ha impartit, i vostè ho sap, els horaris establerts que estableix l'Estat, el que demostra és l'actuació il·legal del departament i l'abandó de funcions del ministeri.

Per això, per totes aquestes raons, que crec que són suficients, no donarem suport a la seva moció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

La senyora Dolors Camats, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Ja li avanço, senyora Rigau, que el nostre grup parlamentari votarà en contra de la seva moció sobre model educatiu. I l'hi avancem i li exposaré mínimament els arguments.

D'entrada perquè, com ja se li ha dit, de fet, per tots els grups, fins i tot ara pel mateix Partit Popular, el fet de demanar amb urgència una llei curricular ens sembla que ni mereix, la situació, la urgència, ni mereix que comencem per una llei curricular, quan precisament la prioritat la tenim a desenvolupar una llei global i no pas una llei sectorial. I probablement en un altre moment vostè ens donarà la raó, que és per aquí per on hem de començar i ens hem de posar d'acord i no pas per una llei sectorial.

Sobre el segon punt de la seva moció, sobre la sol·licitud de demanar un informe al Consultiu sobre els diferents decrets que desenvolupen la Llei orgànica d'educació, ens sembla que és totalment reiterativa i que vostè repeteix el que ja ens demanava fa quinze dies i que el seu mateix grup, el nostre grup, el grup d'Esquerra Republicana i el grup socialista vàrem acordar encarregar al Govern. D'una banda ens demanava instar el Govern a mantenir el diàleg obert amb el Govern de l'Estat –i ens consta que el departament ho fa–, adoptar les iniciatives polítiques i jurídiques per tal de defensar de manera especial el marc competencial de la Generalitat en matèria educativa –i és el que s'està fent–, i de fer-ho amb especial èmfasi en el desplegament de la LOE. Això és el que diu literalment la moció que vam aprovar fa quinze dies, i vostè avui, quinze dies després, de forma conseqüent a la interpellació que va fer, ens demana més concreció o més concretament sobre allò que ja vam aprovar fa quinze dies. Home, el que li demanem

és que deixi al Govern anar fent la seva feina, que és el que està fent. La millor prova n'és que el dimarts passat d'aquesta mateixa setmana, el dia 13, ja va aprovar, precisament, per acord de Govern presentar un conflicte positiu de competències sobre el primer d'aquests decrets, dels quals ja estan els estudis o els informes jurídics acabats, alguns que entren en contradicció amb l'informe que té la senyora Mejías, que suposo que això era previsible, que no coincidissin, i en tot cas, de forma seguida o conseqüentment, aniran, a mida que es vagin tenint els diferents informes jurídics, presentant o no els recursos, en cas que hi hagi fonament jurídic, perquè suposo que coincidirà amb nosaltres que, sense fonaments jurídics, no cal enviar la Generalitat ni a perdre recursos ni a fer el ridícul enlloc.

En tot cas, i deixi-m'ho dir, ens fa l'efecte que la interpellació de l'altre dia, i la moció d'avui i la moció de l'altre dia, tot plegat sembla una mica que tant vostè com sobretot el seu grup parlamentari tenen la sensació que aquest Govern no farà mai prou, ni políticament ni jurídicament, ni per defensar el model educatiu ni per defensar les competències de la Generalitat ni per defensar el mateix Estatut, fem el que fem, perquè per vostè sembla que el defecte és d'origen. Sigui el que sigui el que aquest Govern, el que aquesta majoria parlamentària en aquest Parlament o el Govern, en el seu moment, fem, no n'hi haurà mai prou ni tindrà la seva credibilitat ni confiança, perquè, com deia, per vostè el que sembla és que sigui un defecte d'origen.

Només un matís: nosaltres no fem esmenes al Govern; nosaltres treballem, donem suport al Govern perquè hi treballem de forma consensuada.

Jo entenc que vostè, que ha estat en el Govern, sap què vol dir consensuar, sap què vol dir un govern de coalició. Vostès també eren una coalició electoral, i per tant entenc que bé es parlaven les coses en la seva coalició. En el nostre Govern també ho fem. Per tant, les esmenes les presenten vostès, que són l'oposició, i nosaltres construïm opinió i construïm discurs de govern conjuntament. És una manera de treballar, que si cal els explicarem fins a la sacietat –ja ho hem fet en l'anterior legislatura, ho tornarem a fer aquesta, si cal–, però és una manera de treballar diferent. Nosaltres no esmenem el Govern, perquè som Govern. Per tant, entenc que calia fer aquesta precisió.

I simplement que el que em sembla una contradicció és que, des d'un grup com el seu, que reclamen d'una forma tan encesa la defensa de les institucions i el seu patriotisme, em sembla que el qüestionament permanent de les institucions catalanes del Govern de la Generalitat, de la seva defensa de l'Estatut i de les institucions, és una mala manera de fer patriotisme –fent servir el seu propi llenguatge. Afeblint les nostres institucions davant les institucions espanyoles, no és fa país, senyora Rigau.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor Antoni Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Diputada Rigau, ha acabado su intervención diciendo: «Defensem l'Estatut i sobretot la política lingüística.» Nos ha descubierto exactamente lo que realmente quieren, estábamos hablando de una interpelación en la cual se intentaba hacer un modelo educativo, y usted solo pone sobre la mesa un modelo lingüístico, y además un modelo lingüístico absolutamente de exclusión lingüística de la otra lengua. En realidad, usted no se preocupa de hacer un modelo lingüístico, sino todo lo contrario. Ya llueve sobre mojado, porque en la otra interpelación había dicho usted muchas cosas, entre otras la siguiente; hablando de la ministra, dice: «El nostre objectiu és el bilingüisme», y se dirigió al señor *conseller* y le dijo: «I vostè no la va rectificar, no la va desmentir.» Es decir, le estaba acusando, al señor *conseller*, de que estaba haciendo una cosa mala. «Evidentment», sigue diciendo, «però, per què ens preocupa? Doncs, bé, perquè el president Montilla en el darrer Ple també ens va dir que aquí, sense que cap de vostès ho qüestionés, el país era bilingüe; i ho va repetir dues vegades, i a un país bilingüe li correspon una escola bilingüe. I aquest no és el model, lògicament, de Convergència i Unió.» Es decir, nos está diciendo que lo que quiere para Cataluña es un modelo absolutamente monolingüe.

Yo le recordaría, entonces, dos preguntas básicas: ¿Les permitiremos a los que hablen castellano que lo hablen en la intimidad? ¿Tienen o no tienen los mismos derechos que usted? Que usted, ¿tengo yo los mismos derechos que usted? ¿Sus hijos tienen los mismos derechos que los míos?

Pero hay más: «Tots sabem», sigue diciendo usted, «que el que necessitem és que es fixin els objectius finals.» ¿De qué objetivos finales se está hablando aquí? Mire, yo le diría lo siguiente: Si se preocupan menos de hacer un modelo de construcción nacional y se preocupasen muchísimo más de hacer un modelo escolar, seguramente iríamos mejor, porque, si no, estaríamos en la repetición aunque en modelo democrático de lo que llamábamos entonces «formación del espíritu nacional». La escuela no ha de ser catalana, ha de ser escuela, es decir, el lugar donde se imparte conocimiento, es decir, conocimiento para hacernos capaces de comprender el mundo, de ser libres, de ser civilizados, y eso lo mismo lo hace una escuela buena aquí, que en Estados Unidos o que en Nueva Zelanda. No necesitamos una escuela catalana, porque nunca tampoco necesitamos una escuela española. Necesitamos una escuela, solo una escuela. (*Veus de fons.*) Sí, señor Puig, hágalo más fuerte que así me pongo contento. (*Riades.*)

Le diré más: Para ello es preciso, para hacer esa escuela que digo es preciso mejorar dos problemas que hoy en el contexto actual de la escuela están muy presentes, que son la convivencia escolar y el profesorado implicado en ella, que actualmente está muy deteriorado. Si no estuvieran tan obsesionados por esa construcción nacional, seguramente se preocuparían de otras cosas, como por ejemplo estas: la caída en picado de los contenidos en educación, el fracaso escolar en una palabra;

el fracaso de la atención a la diversidad, que en estas circunstancias no se ha traducido nada más que por el triunfo de la mediocridad; el aumento de objetores académicos, cuya consecuencia directa es el derroche de energías por parte del profesorado y no por la concentración precisamente en las soluciones del estudio que tratan de hacer; la falta de responsabilidad, de disciplina, de hábitos por el estudio, de respeto y tolerancia en nuestros centros escolares; la violencia y la mala educación, que ya se ha instalado irremisiblemente en muchos de nuestros institutos y de nuestras escuelas, no en todos y no sistemáticamente en toda la geografía catalana, porque en la parte, digamos, rural es menor.

Quiero recordarles, porque me parece que el tiempo se me ha acabado, quiero recordarles solo una cosa: cualquier sistema, cualquier modelo escolar, si no cuenta con los pilotos, con los profesores, es un modelo fracasado. El informe Delors ya lo repetía; en Finlandia, que es el modelo mejor que tenemos en educación en toda Europa, al menos, ahí, el profesorado es alguien importante, alguien a respetar, y cuando se respeta a un profesor se respeta la cultura.

En nuestros institutos ahora, sobretodo en la ESO, nuestros profesores no son respetados. De verdad, si nuestros padres, si los padres en general se dieran cuenta de lo que está pasando hoy en nuestras escuelas, si se diera esta cámara cuenta de lo que está pasando en nuestras escuelas, seguramente tomaríamos soluciones que no pasarían por la obsesión de la lengua y sí por la obsesión de los contenidos.

Yo, particularmente, me atrevo a decirle algunas cosas que deberíamos mejorar, algunas para ese modelo educativo, en este contexto...

El president

Senyor diputat, ara sí que ha acabat el temps...

El Sr. Robles Almeida

...prouestas mínimas para un modelo educativo: todos los jóvenes han de tener las mismas oportunidades educativas, pero no por eso han de formarse en la misma aula, hay que hacer itinerarios; rehabilitación del esfuerzo personal como instrumento de aprendizaje...

El president

Senyor diputat!

El Sr. Robles Almeida

...y –acabo, señor presidente– restaurar el respeto por las normas y la disciplina en nuestros centros.

Gracias.

El president

Senyora Rigau...

La Sra. Rigau i Oliver

Demano la paraula per contradiccions, perquè...

El president

Té trenta segons.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Se'ns demana confiança en el Govern i se'ns demana confiança en la credibilitat del Govern, quan tots sabem que ha estat aquest Parlament i no el Govern, d'entrada, qui ha plantat cara a aquesta invasió de competències.

Se'ns recorda reiteradament, se'ns diu, que vam votar la LOE, i és, precisament, per manca de credibilitat, per l'incompliment del senyor Pérez Rubalcaba, que no vam poder votar, després d'haver ajudar a centrar la LOE..., no vam poder votar-la per falta de compliment d'un compromís. I ens diuen que no cal la llei d'ordenació curricular, que ja vindrà la llei del sistema educatiu, i... permetin-me que els ho digui amb una dita, quan fou mort el combregaren. Això és el que li passarà al currículum català.

Gràcies.

(Pausa llarga.)

El president

Posem, doncs, a votació aquesta moció.

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat rebutjada per 48 vots a favor i 82 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política d'adopcions internacionals (tram. 302-00008/08)

El dissetè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la política d'adopcions internacionals. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per a la seva exposició la il·lustre senyora Meritxell Ruiz.

La Sra. Ruiz i Isern

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, presentem a continuació la moció subsegüent a la interpellació que el meu grup va presentar amb referència a les adopcions internacionals d'infants al Congo.

Vam escoltar atentament les seves explicacions, senyora consellera, però els seus arguments hem de dir que no ens van satisfer i, a més a més, al dia d'avui el tema segueix sense resoldre i, fins i tot, podem afirmar que es troba en una situació encara més crítica.

La nostra moció es divideix en cinc punts. En primer lloc, instem el Govern a realitzar amb la màxima celeritat possible totes les gestions necessàries per a la conclusió dels divuit expedients d'adopció de menors procedents de les repúbliques del Congo.

M'agradaria remarcar que el fet que aquest sigui el primer punt no és trivial, ans al contrari, per Convergència

i Unió aquesta és la nostra prioritat, els infants i les famílies.

Suposo que en aquest punt hi votaran a favor totes les forces de la cambra, en especial el Grup d'Esquerra Republicana, ja que és el mateix text de la moció que vam presentar conjuntament Convergència i Unió i Esquerra fa uns mesos. A més a més, les famílies afectades van rebre una carta d'Esquerra, signada el 3 d'octubre per la senyora Carme Capdevila, on deia exactament el mateix. Hi hem afegit una circumstància que no és menor. En aquests mesos, les famílies han obtingut les corresponents sentències d'emplaçament, és a dir, el pas previ a l'adopció plena.

El segon punt, emplaça que un cop s'hagin finalitzat els processos d'adopció, ho repeteixo, un cop s'hagin finalitzat i no abans, per no entorpir-los, iniciem una investigació sobre què ha passat en aquestes adopcions i qui és el responsable de les informacions que s'han difós i que han malmès la imatge de Catalunya i el seu Govern.

I demanem, justament, la investigació per tal de recuperar la bona imatge que abans teníem. Evidentment, quan es trobin responsabilitats demanem que es duguin a terme les mesures oportunes, i així ho recull el punt tercer.

Si de la investigació es desprèn que les gestions fetes per l'ECAI que ha gestionat les adopcions són les correctes, el que demanem és que es retirin, com és obvi, les mesures cautelars aplicades sobre aquesta.

Finalment, i no menys important, en l'últim punt, el cinquè, instem a fer totes les gestions necessàries perquè els quatre infants que han estat traslladats a l'orfenat tornin on han de ser, a la casa bressol, que és com hi obliguen les sentències d'emplaçament.

Volíem haver afegit un sisè punt, però per aspectes formals no ho hem pogut fer, però creiem que té ple sentit. Al Consell de Ministres, divendres passat, com bé saben, van presentar un informe sobre l'avantprojecte de llei de les adopcions internacionals; malauradament –dic «malauradament» perquè no és la primera vegada– hi ha un atac més al nostre autogovern: es vol aprovar un text que envaeix les nostres competències.

Reclamem, doncs, amb aquesta moció, que s'actui, que s'accelerin les gestions, perquè existeix una incompetència per part del Govern per posar solució a aquest tema.

I no ens acusin de demagogs. Hi ha hagut un informe del Síndic de Greuges, del 15 de novembre, que parla de crisi. En aquest temps hi ha hagut tres conselleres, tres secretàries d'Infància i tres directors generals. Hi ha hagut declaracions de partits que avui formen part del Govern que diuen el mateix. I una última dada, sap quin ha estat el nombre d'adopcions internacionals el 2006? De 1.030, un 27 per cent menys que l'any passat, un 27 per cent menys que l'any 2005.

I no menys greu, la directora actual de l'ICAA, la senyora Sílvia Casellas, ha enviat una carta als pares que diu que com que han suspès Adic de les seves funcions les tramitacions les està fent l'ambaixada espanyola.

Doncs, bé, Convergència i Unió, no sé vostès, però Convergència i Unió ens hem preocupat, hem trucat a l'ambaixada i l'ambaixada no té constància que això s'estigui fent.

Avui, el que demanem és que es posi fi al patiment de les famílies, perquè per nosaltres, per Convergència i Unió, això és realment política social, i aquesta és la tasca que se suposa que un govern ha de fer.

I els demanem que donin suport a la moció i no la rebutgin per temes trivials o aspectes que res tinguin a veure amb la defensa dels infants, les famílies i les adopcions.

El president

Ha presentat esmenes el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula per a la seva defensa la il·lustre senyora Consol Prados.

La Sra. Prados Martínez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, vull en aquesta intervenció fixar la posició del nostre grup respecte a la moció que ens presenten, però tampoc no em puc estar de fer una petita reflexió sobre el to i l'oportunitat de la interpellació que ens va fer en l'últim Ple el senyor Cleries, tot i que avui ha sortit la senyora Meritxell a fer la defensa d'aquesta moció.

Crec –crec– que aquesta manera de procedir –aquesta manera de procedir– no és un exemple, precisament, de bona política i de bona oposició. I diré les dues raons per què penso això. Una, per la utilització dels sentiments –dels sentiments– i la preocupació de les persones, en aquest cas, de les famílies, quan estan en aquest procés. I utilitzar els sentiments de les persones i la preocupació de les famílies per fer desgast del Govern no és la primera vegada que passa, no és la primera vegada que utilitzen aquesta pràctica, i jo els demanaria, doncs, que reflexionessin una mica.

I l'altra raó, per no dir la veritat, perquè en la interpellació, en l'últim Ple, el senyor Cleries va fer una afirmació, que és que la Interpol està seguint una investigació sobre el cas de les adopcions. I és fals, i és fals perquè no s'està duent a terme cap investigació. Per aquestes afirmacions falses és d'una gran irresponsabilitat política, entre altres coses perquè no sé si són conscients de les conseqüències que pot tenir fer afirmacions aquí, en seu parlamentària, com aquesta. Són conscients d'aquestes conseqüències? Per exemple, són conscients de l'alarma que crea en les mateixes famílies? Són conscients del desprestigi de la institució, tant que en parlen? Són conscients del que pot complicar el procés, que de per si ja és complex?

Per tant, jo crec, senyores i senyors diputats del Grup de Convergència i Unió, que podem debatre des de les idees polítiques, des de la discrepància, però no des de la demagògia i la utilització dels ciutadans, i menys des de les falses acusacions que poden comportar unes conseqüències tan negatives.

Per tant, he de dir que no sé realment, no ho sé, no ho sabem, si el que preocupa és la situació d'aquestes famílies i sobretot la situació dels infants, o simplement és

una tàctica per desgastar el Govern, crec que del tot equivocada, perquè l'únic que desgasta és la prudència i la dedicació que està realitzant el Govern de la Generalitat com a institució.

Bé, pel que fa a la Moció, ens preocupa la situació, com li preocupa al Govern, i ens ha preocupat des del primer moment, i com ha fet la conselleria des del primer moment, esmerçant tots els esforços necessaris per solucionar aquesta situació. Com? Des de, fins i tot, el desplaçament a la República Democràtica del Congo i a la República del Congo, ja des de l'agost, i darrerament, el mes passat, per acordar i abordar vies de solució.

Pel que fa als infants, no ho oblidem –no ho oblidem–, hi ha infants pel mig, i per sobre de tot han d'estar els drets dels infants. I tampoc oblidem que encara no són ciutadans catalans, com deia el senyor diputat en la seva interpellació, són infants nacionals de la República del Congo, i les decisions, per tant, depenen en última instància d'aquest país. Això sí, el Govern vetlla perquè estiguin en una bona situació i, sobretot, es respectin els seus drets.

Pel que fa a tot el procés, el Govern ho ha seguit i ho està seguint fermament des del començament.

També s'ha obert un expedient informatiu per valorar les actuacions dutes a terme per Adic, i cal reconèixer –tothom, vostès també– que les situacions d'inestabilitat dels governs del Congo no és que, precisament, facilitin aquesta situació, perquè és una de les principals causes de la inestabilitat que tenim en aquests moments.

I pel que fa a les famílies, l'actuació del Govern ha estat des del primer moment des de l'acompanyament constant per donar-los tot el seu suport, i en puc donar constància, d'això.

El nostre desig, igual que el del Govern, és que se solucioni al més aviat possible. I és per això que ho hem de fer des de la lleialtat, en un cas en què hi ha infants i famílies implicades. Volem recolzar el Govern i volem demanar la prudència, senyors diputats, prudència per ajudar i no complicar encara més les coses.

És per això que hem presentat unes esmenes de substitució que ja coneixen. Avui, a més a més, han presentat un altre punt en aquesta moció que jo crec que el que hem de dir és que no s'hi val, no s'hi val a barrejar les coses. L'avantprojecte de llei que està treballant el Govern de l'Estat encara no ha entrat ni al Congrés; el Govern de la Generalitat ja ha fet els informes jurídics pertinents per fer les seves propostes, perquè no hi hagin problemes competencials. No barregi les coses; això no toca. I suposo que els sona això, que no toca, avui.

Per tant, senyores i senyors diputats de Convergència i Unió, si la seva preocupació sincera no és cap altra que la solució dels expedients, tenint presents els drets dels infants i els drets de les famílies i l'angoixa de les famílies, recolzin les nostres esmenes, les esmenes que els proposem. Si no és així, si no les recolzen, realment, sincerament, crec que els preocupen altres coses.

Gràcies.

El president

El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya... *(El Sr. Cleries i González demana per parlar.)*
Senyor Cleries?

El Sr. Cleries i González

Sí, senyor president; per al·lusions directes de la senyora Prados.

El president

Té trenta segons.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, president. Les famílies saben, la Generalitat sap que hi ha una investigació oberta i que hi ha diferents estaments que hi estan participant, i, oportunament ho demostrarem. I avui, seguidament d'aquesta interpellació, en una roda de premsa també explicarem en quina situació es troben els infants al Congo i com el Govern de la Generalitat no ho està solucionant. Per què? Perquè ens preocupen els infants i ens preocupen les seves famílies.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Pere Bosch, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, voldria començar la meva intervenció, com no podria ser d'altra forma, amb un reconeixement als pares i mares que han culminat, que han iniciat o que volen fer-ho, processos d'adopció internacional, i molt concretament en el cas del Congo. El nostre grup i la mateixa conselleria, amb fets i no només amb paraules, han evidenciat un suport constant a les famílies, una voluntat clara de resoldre els seus casos i sobretot un reconeixement explícit de la seva voluntat, no només respectable sinó totalment lloable, de donar una nova oportunitat als seus futurs fills i filles. També voldríem agrair la presència de l'honorable consellera, la qual posa en evidència la seva preocupació per aquest tema i sobretot –sobretot– la seva voluntat d'intervenir-hi.

Certament, com comentava la meva antecessora, avui la ponent, la responsable d'intervenir per part de Convergència i Unió ha donat un to probablement més dolç, però jo no voldria centrar-me en aquest to, sinó que voldria centrar-me en la intervenció de fa quinze dies, que realment va tenir un altre to.

Certament resulta molt incòmode debatre sobre un tema tan sensible com aquest, i més fer-ho amb qui, més enllà de cercar les solucions –i podem dir-ho d'una forma molt clara–, utilitza un tema certament sensible com aquest com un instrument de desgast del Govern i més concretament de la conselleria d'Acció Social i Ciutadania.

Mirin, el control i l'erosió de l'acció del Govern és lògicament un objectiu lícit per part dels grups de l'oposi-

ció, però allò que no és acceptable és que els camins que es vulguin utilitzar per aconseguir-ho es fonamentin en una utilització certament barroera de la demagògia i que ens situïn en els límits de la manipulació i fins i tot de la falsedat.

Podem arribar a admetre, en primer lloc, que no es donin ni els cent dies de treva a una consellera que s'ha estrenat en el càrrec; també podem arribar a acceptar que es vulgui recuperar un tema debatut llargament en una diputació permanent, i fins i tot podem entendre que no es vulgui emprar una via de contacte previ amb la pròpia conselleria, que de ben segur hauria estat molt més elegant, i segurament igualment fructífer.

Però allò que no podem admetre i que no pensem admetre és que s'utilitzi un tema tan sensible com aquest amb la voluntat no d'aportar solucions sinó de crear problemes i erosionar el Govern. I encara més, que es faci utilitzant falsedats que poden arribar a tenir conseqüències negatives per al mateix procés i utilitzant una expressió del diputat que va defensar la interpellació fa quinze dies: «Pel nostre país.» Penso, sincerament, que els pares i mares no s'ho mereixen.

En la seva interpellació de fa quinze dies el diputat de Convergència comentava textualment: «Plantejem aquesta interpellació amb un sentit absolutament positiu.» Home, doncs, sort que era positiu, perquè si no, realment, jo no sé com entenen aquesta paraula, com entenen que hi hagi referències, barrejades amb el tema d'adopcions, a la incapacitat del tripartit per gestionar les polítiques d'infància, a les incoherències i a la incapacitat del tripartit, a la incompetència del tripartit o als seus comentaris irònics sobre el tema del patriotisme social, el catalanisme de pluja fina, i altres referències que, si no es descobreix un altre camí per treure el desentrellat dels sillogismes, al meu entendre no té res a veure amb les adopcions del Congo.

Però no voldria tancar aquesta primera part de la intervenció, centrada en la seva forma d'afrontar aquest tema, sense deixar de referir-me, al meu entendre, a la part més greu del seu discurs. El senyor Cleries esmentava en la seva intervenció de fa quinze dies, i cito paraules textuales: «Que la Interpol està investigant tots aquests temes i que està visitant famílies i entitats de Catalunya.» La qual cosa representava, i torno a citar unes paraules seves, «un greu desprestigi per a la Generalitat». Val a dir, en primer lloc, que tant des de Mossos d'Esquadra com des de la Interpol Espanya com fins i tot des de la Interpol del Congo, consultats per la mateixa conselleria, s'ha desmentit rotundament aquests extrems. Però, certament, no n'hi ha prou amb aquest desmentiment, i penso que el seu grup, senyora diputada i senyor diputat, al seu costat, hauria de reflexionar profundament sobre les conseqüències de la seva insinuació.

Ha pensat vostè en la possibilitat que el greu desprestigi que el seu antecessor presagiava fa quinze dies provinguí primerament de la seva greu insinuació? Ha reflexionat vostè sobre el poc nivell de seriositat que representa utilitzar en seu parlamentària rumors sense fonament amb l'únic objectiu d'aconseguir un titular de diari o de fer planejar dubtes en l'ambient? I encara més, ha meditat vostè sobre l'enorme irresponsabilitat que un diputat

del seu grup en aquest espai llenci una insinuació que pot malmetre la nostra imatge com a país i allò que resulta més paradoxal, si hem de fer cas als seus comentaris de fa quinze dies, que crea neguit en les famílies i fins i tot podria provocar una reacció adversa del Govern del Congo?

Penso, senyora diputada i senyor diputat, que el seu grup, més que plantejar preguntes, ha de donar respostes. I, per tant, ja li demano, com aquell que diu, que demani la paraula tot seguit. I ha de reflexionar que més enllà dels rèdits polítics, de la demagògia barata o dels jocs d'artifici de les seves intervencions, hi ha en joc coses molt més serioses i importants.

En tot cas, el nostre Grup, amb la voluntat d'aportar solucions, ha presentat conjuntament unes esmenes que recullen allò que està fent el Govern i allò que té la intenció de fer.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Cleries...

El Sr. Cleries i González

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'orador.)...del senyor Bosch, i a mi em sembla que aquí estem parlant d'una interpellació al Govern –si em volen interpellar a mi en un altre moment, que ho facin– i que responguin de la interpellació que estem plantejant. Perquè nosaltres, el que he dit abans, demostrarem que hi ha una investigació, la consellera ho sap. Sap que hi ha organismes que hi participen i, a més a més, també tenim informació, de la mateixa magistratura de Brazzaville, del que està fent o no està fent el Govern de la Generalitat, i nosaltres ho presentarem públicament.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Bosch...

El Sr. Bosch Cuenca

Sí, a veure, el nostre Grup no se sent satisfet, i jo demanaria si us plau que el senyor Cleries es retractés, perquè, com a mínim, en aquest moment, i és el moment..., diguem-ne, han passat quinze dies, jo crec que han tingut prou espai per recopilar dades, si és que havia de recopilar dades. En aquest moment no té cap tipus d'evidència d'una afirmació, ho repeteixo, que és una falsedat, i que, al meu entendre, ho repeteixo, pot provocar un greu perjudici per al país. *(Remor de veus.)*

Per tant, jo..., nosaltres, el nostre Grup li demanaria que es retractés aquí.

El president

Doncs, si no hi ha cap més paraula demanada, té, el senyor Rafael López, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la paraula... *(Remor de veus.)* Senyores diputades i senyors diputats... *(Pausa.)* El senyor Rafael López té la paraula.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyora consellera, senyors consellers, avanço ja el nostre vot, el nostre sentit de vot, que és el que ens reuneix aquí, que serà que ens abstindrem en aquesta moció.

I ens abstindrem, perquè nosaltres ens vam quedar perplexos, senyor Cleries –perdoni senyora Ruiz que em dirigeixi al senyor Cleries, perquè jo crec que el punt fonamental estava sobre la interpellació–, ens vam quedar sorpresos que una interpellació que era sobre política d'adopcions internacionals s'acotés a un cas concret. En tot cas, vostè llibertat de fer-ho i així ho va fer. Però jo crec, des del nostre punt de vista, que nosaltres podem parlar de molt més, que d'aquest cas concret han sorgit altres dubtes, que és una problemàtica molt més àmplia, la gestió general de la Generalitat de Catalunya, del Govern tripartit, en aquestes adopcions internacionals, i les eines legislatives, sobretot, reglamentàries i polítiques que tenim per gestionar-la.

I vostè ho va centrar, també per sorpresa nostra, en un punt fonamental, que creiem que era bastant equivocat, que era l'exercici de les competències de la Generalitat de Catalunya, per una banda, i per una altra, la suposada laminació de competències de l'Estat en la representació diplomàtica al Congo. Home, una de dues, o bé l'Estat es va sobrepassar en les seves competències al Congo, o bé la Generalitat no va fer el que havia de fer perquè va declinar exercir les seves competències.

I la seva moció expressa aquest batibull que li explicava, en què vostè em vol fer caure, un debat, un cop més, de competències, de laminació competencial. Hi ha una frase que a nosaltres ens ha sorprès molt: «Qui ha tingut responsabilitat en determinades informacions...» –determinades informacions– «...que han volgut, presumptament malmetre la imatge de Catalunya i el seu Govern en la gestió de les adopcions?» Home, senyor Cleries, hem de ser molt més rigorosos quan plantegem mocions.

Vostè sap que no és un tema de competències. En tot cas, és un tema d'incompetències. Vostè sap que les competències que té la Generalitat són plenes però que també l'Estat té competències en validació de documents, a analitzar la documentació, en la inscripció en el registre consular, i no estem parlant d'això. Parlem d'un altre problema, parlem d'un problema que s'emmarca en una lluita dintre del tripartit, amb una Esquerra Republicana despitada en aquell moment, una conselleria socialista provisional i unes eleccions a les portes. El que estem parlant és de molts dubtes que encara avui dia tenim: No sabem per què, per exemple, es va acreditar provisionalment una ECAI per un motiu excepcional, quan estaven en un país que no forma part, que no ha subscrit el Conveni de L'Haia, i que, per primera vegada hi anaven a fer adopcions. No sabem, per exemple, si l'ICAA va fer les seves funcions per controlar i supervisar i desenvolupar l'Adic; no sabem per què, tot i els advertiments que ens va fer l'ambaixada, s'hi va anar. No sabem per què es va utilitzar el viatge i després es va suspendre provisionalment les seves funcions. No sabem per què el Departament de Benestar

Família no es va desplaçar –el Departament de Benestar i Família, que és com es deia aleshores– a la zona per tal de confirmar l'adoptabilitat i buscar una solució. No sabem per què les informacions que donava el Departament sobre l'existència o no d'infants adoptables eren tan diverses i contradictòries. I no sabem quina va ser, realment, l'actitud de l'ambaixada espanyola. Hi ha un informe del defensor del poble, si vostès no el reproveu abans, que està investigant sobre aquest tema.

Per tant, parlem de capacitat, parlem de gestió, parlem de responsabilitat. Del que parlem és de la coordinació entre els membres del tripartit, del que parlem és de la coordinació entre la Generalitat de Catalunya i el Govern de l'Estat, entre la Generalitat de Catalunya i els ECAI. Per tant, parlem de responsabilitat. Però, compte, senyor Cleries, parlem de responsabilitat però també de prudència; de prudència que no vam saber veure en la seva interpellació. Responsabilitat amb prudència. Li ho va dir, la senyora consellera, i nosaltres hi estem d'acord. No podem permetre'ns el luxe que ens tanquin les adopcions de manera definitiva, depèn de com fem les coses. I és perfectament comprensible. Vostè coneix perfectament l'article 21 del Conveni de L'Haia. En un procés d'adopció, el bé principal a protegir és el nen. Vostè no va parlar de «nen», de «drets dels nens» en cap moment en la seva interpellació, no va parlar de nens –potser perquè els nens no voten–, no en va parlar. I per tant, el que hem de pensar, primer de tot, és no que sigui més ràpid o menys ràpid, sinó que es faci amb responsabilitat però aleshores amb prudència.

I, segon, sí que hem de veure què ha passat, sí que hem de veure quines conclusions hi podem treure, però tenim també sobre la taula un document del Síndic de Greuges, que vostè tampoc va treure, i que vostè tampoc va dir quines eren les conclusions que hi havia. El Síndic de Greuges ens diu una sèrie de recomanacions per millorar el marc general de les adopcions a Catalunya. Això hem de treballar en els propers mesos. Nosaltres com a partit agafarem aquestes recomanacions del Síndic de Greuges, perquè el problema no és un problema concret, que esperem que se solucioni, sinó que també és un problema emmarcat en el canvi legal, en el canvi administratiu que cal per donar més garantia, però sobretot per donar més garantia que els nens siguin el bé primer que hem de protegir...

El president

Senyor diputat...

El Sr. López i Rueda

... i el nostre –ja acabo, senyor president– grup hi serà present.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. La senyora Laura Massana, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula.

La Sra. Massana Mas

Senyores i senyors diputats, si no fos perquè el tema és tan sensible i que preocupa tant les famílies com també al Departament i especialment al Govern, l'espectacle que hem assistit d'entrada..., que la defensa que avui ha fet la senyora Ruiz semblava la «poli buena», i l'altre dia el Cleries, amb la seva actitud, el «poli malo», i a més a més, un *thriller* de molt alt nivell, pel fet d'on som, respecte que hi ha una cosa que se sap però que no se sap, però que ara no es pot explicar, i tal.

Bé, jo el que volia dir, i abans de res, és també, ja que hi ha el senyor Cleries, retornar al dia quan es va interpel·lar la consellera, i dir que, com ja han dit a bastament, els altres dos companys, el company i la companya que m'han precedit, la seva actitud, on va haver-hi una falsa acusació, per l'únic que ha servit ha sigut, doncs, per neguitejar les famílies, ha servit només per crear alarma, i això no soluciona ni va a res; no va a res, no soluciona cap problema, els potencia.

Amb relació a què nosaltres hem posat una moció alternativa, però, si vostès persisteixen en la seva..., els motius són que des del nostre grup considerem que el Departament està fent tot el que pot fer en aquest sentit, està actuant correctament, està actuant per intentar concloure els dinou expedients amb actuacions, entre d'altres, com enviar una delegació del Departament a reforçar..., per buscar solucions al país del Congo, o sigui, són allà des del dia 17 de gener. A més a més estan garantint els recursos econòmics perquè els infants puguin estar més ben atesos. I en tot cas, el que queda molt clar i també s'ha comentat és que la conclusió dels processos és que no depèn del Govern de Catalunya, depèn del govern del Congo. Llavors, aquí es farà tot el que es pugui i a nosaltres ens consta que és el que s'està fent.

En definitiva, nosaltres considerem que el que caldria amb relació a aquest tema és que, en comptes de tractar-lo com una eina de desgast cap al Govern, el que hauríem de procurar entre tots és deixar treballar el Departament com ho està fent i recolzar també el Govern, que té com únic objectiu en aquest tema que els infants puguin venir a Catalunya amb totes les garanties possibles.

Per part meva res més. Moltes gràcies.

El president

Té la paraula seguidament, en nom del Grup Mixt... (*El Sr. Cleries i González demana per parlar.*) Senyor Cleries..., és que cada intervenció...

El Sr. Cleries i González

Senyor president, simplement, a cada sessió de Ple vinc. No és que avui hi sigui, sinó que a totes les sessions vinc. I després dir que, si nosaltres hem dit el que hem dit, és perquè tenim, per exemple, una carta –que també la senyora consellera ens diuen que la té– del Palau de Gran Instància de Brazzaville, on acusa precisament el Govern de la Generalitat, que no està fent el que ha de fer, i que, precisament, si hem dit el que hem dit, és amb absolut respecte a les institucions i per això demanem en la nostra... (*remor de veus*), per això demanem, de-

mano respecte també als senyors diputats que tinc aquí a la vora...

El president

Senyor Cleries, acabi.

El Sr. Cleries i González

Sí, acabo. Nosaltres, senyor president, tenim un absolut respecte pel Govern de la Generalitat, per les famílies i pels drets dels infants. I això és el que ens ha mogut a fer aquesta interpel·lació, i l'hem feta tan bé com hem sabut, potser no en sabem tant com alguns diputats, però l'hem feta amb absolut respecte a les famílies, als infants i a les institucions, perquè això sempre és el que mou Convergència i Unió.

El president

Senyor Robles, té la paraula.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Solo dos peticiones y una aclaración. Es evidente que el problema humano hay que resolverlo, el problema de las adopciones y las familias que los han adoptado, de todas maneras hay algo, en todo esto, oscuro que nos invita, a nuestro grupo, a abstenernos.

En este sentido, la otra petición sería que se investigue si las ECAI habían dado el visto bueno, el certificado de adopción, de idoneidad, cuando los niños no estaban en desamparo en el estado de origen. En este sentido, sí que diríamos que se investigue no este caso solo, sino en general todas las actuaciones que las ECAI hacen en el resto del mundo.

Y por último, querría decir que no desprestigia jamás a nadie cuando se critica algo, en este caso la Generalitat, porque el hecho de criticar algo es la posibilidad de mejorarlo, si hacemos algo mal. Y además confiamos en ello, en función de que todo lo demás se supone que está bien. Las marcas comerciales buenas, por ejemplo, de coches, no voy a decir ningún nombre, suelen retirar toda una serie de piezas cuando van mal, y los usuarios, cuando tienen una marca de ese tipo, confían en ellas, porque saben que nunca les engañarán.

Por lo tanto, en este sentido, dejemos ya de hacer victimismo. Si aquí ha habido un caso de errores por parte del Gobierno de la Generalitat, pues simplemente se tienen que asumir, y por eso la Generalitat no va a sufrir, el Estado no va a sufrir.

Por lo tanto, nosotros nos vamos a abstener.

El president

Senyora Meritxell Ruiz, pot posicionar-se sobre les esmenes. I en qualsevol cas, vist el debat que hi ha hagut al llarg de tota la moció, seria important posicionar-se sobre les esmenes estrictament.

La Sra. Ruiz i Isern

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, això del «poli bueno» i el «poli malo»..., miri, a Convergència i

Unió treballem conjuntament, i treballem conjuntament per al país i per a la gent, o sigui, això del «poli bueno» i el «poli malo» no crec que sigui oportú.

Segon, utilitzar els sentiments de les famílies. Mirin, en una carta justament escrita per les famílies –per les famílies–, carta oberta dels pares adoptants del Congo, diu: «Ens hem sentit maltractats i hem estat testimoni de la falta de sensibilitat d'una part del departament.» Carta dels pares adoptants del Congo.

Punt número 3: miri, la prudència..., la prudència té un límit...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Ruiz i Isern

...que és el de la responsabilitat, que és el que estem fem nosaltres.

El president

Senyora diputada...

La Sra. Ruiz i Isern

I per últim, en referència a les esmenes..., sí, senyor...

El president

Senyora diputada, esmenes, posicionament sobre les esmenes, si us plau.

La Sra. Ruiz i Isern

Molt bé; doncs, posicionament sobre les esmenes. Ahir vam intentar negociar un text transaccional, vam arribar a un acord, després ens van dir que no, que el text seguia exactament com era... Nosaltres, si a una cosa no renunciem en cap cas és a la investigació, però ara entenem per què no estan d'acord en la investigació. Aquest dematí hem rebut una informació, que també té la senyora consellera, on explica..., ho llegiré textualment, perquè així no em puguin que m'ho invento.

Ho signa el magistrat, Palais de Grande Instance de Brazzaville, i diu així mateix: «En conclusió, el teu Govern» –parla del Govern de Catalunya– «no té cap respecte cap a nosaltres, el vostre Govern de Catalunya no està preparat per portar certs temes d'adopció, no són seriosos i no volen donar una solució per a aquest problema, que ha estat provocat per ells mateixos.» No sóc jo qui ho diu, eh?, ho diu un magistrat.

Per tant, no acceptem l'esmena.

(*Remor de veus. El Sr. Bosch Cuenca demana per parlar.*)

El president

Senyor Bosch...

El Sr. Bosch Cuenca

Només per una qüestió, jo, amb l'afegitó que pugui ser un diputat novell, tenia entès que aquí la intervenció de la diputada de Convergència havia d'anar destinada a posicionar-se sobre les esmenes, però no fer un afegitó (*forta remor de veus*), perquè si es tracta de fer un afegitó, suposo que tots plegats tindrem desig de fer afegitons; els partits de futbol duren quaranta-cinc minuts...

El president

No podrà ser.

El Sr. Bosch Cuenca

...no allò que desitgi cadascú d'ells...

El president

Aquest debat s'ha acabat. Senyores i senyors diputats, aquest debat s'ha acabat. No hi ha més paraules.

(*Pausa llarga.*)

Posarem a votació la moció. Els demano que quan hagi acabat la votació no s'aisequin, perquè encara els haig de demanar una cosa.

Per tant, posarem a votació aquesta moció.

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat rebutjada per 48 vots a favor, 66 vots en contra i 13 abstencions.

Manifestació de condol per la mort de l'exdiputat Sr. Simeó Miquel i Peguera

Els demano que fem un minut de silenci en memòria de qui fou diputat en aquesta cambra la cinquena legislatura, el senyor Simeó Miquel.

(*La cambra serva un minut de silenci.*)

Moltes gràcies.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de tres de la tarda i onze minuts.

P R E U S

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa) 50,00 euros

Número solt 1,50 euros

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa) 40,00 euros

Número solt 1,00 euros

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

i Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

Subscripció conjunta (edició impresa o en microfitxa) 80,00 euros

ISSN 0213-7984 (sèrie P)

0213-7976 (general)

Dipòsit legal: B-27.966-1980

Impressa a Multitext, SL • Barcelona

**Les publicacions oficials
també són consultables a
www.parlament.cat**